

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Creasey John\Creasey, John - Teror.pdb

PDB Name: b
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 2.1.2007
Modification Date: 2.1.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

John CREASEY
Teror

Z anglického originálu The Terror
(First published by Hodder & Stoughton Ltd., London)
přeložila Libuše Drozdová.
Vydalo nakladatelství BB art
v roce 1992
Vydání první.

Copyright © 1962 by John Creasey All rights reserved
Translation © 1992 Libuše Drozdová

ISBN 80-86070-56-5

Několik slov o doktoru Palfreyovi

Když doktor Palfrey - pro přátele Sap - dostal první nabídku stát se hrdinou poněkud "jiného" typu knížky - stalo se to v roce 1942 - nebylo překvapující, že jeho posláním bylo koordinovat spojenecké bezpečnostní služby. Věřím, že se mu to podařilo. Po válce jsem cítil, že jeho úloha skončila, ale přátelé (a nakladatelé) naléhali, abych mu umožnil přežít, a já tak učinil. Opět v poněkud jiném" typu knížky se postavil do čela tajné služby, jejímiž členy se v době studené války staly Velká Británie, Spojené státy a Rusko. Posláním organizace bylo vyhledávat skupiny lidí, kteří se snažili vydírat ten či onen stát.

Jeho příběhy se stále více pohybovaly na (alespoň pro mne) neznámé půdě. Nechal jsem se unášet představou situace, v níž Rusové, Američané, Angličané, Číňané a jiní spolupracují s bezpočtem ostatních na záchraně celého světa, protože se mi taková myšlenka líbila jako princip. Postupem času se tyto příběhy stávaly stále méně příběhy tajných služeb a špiónů a začaly se blížit jakýmsi science fiction; těmi se ale nikdy v pravém smyslu slova nestaly a lépe by je snad vystihl termín "fantasy fiction". Vybral jsem si zkrátka určitý imaginární vědecký jev a napsal o něm jako kterýkoli laik.

V roce 1958 se Palfrey ocitl ve zvláštní situaci - začala vysychat světová vodstva a on a jeho přátelé uvízli v jednom ztraceném údolí v Arizoně. Jeho žena Drusilla zůstala v Londýně, kde přežila jen hrstka lidí. Zdálo se mi, že by to mohlo být přirozené zakončení toho, co bych se snad mohl odvážit nazvat Palfreyovou ságou.

Hned poté, co knížka nazvaná Sucho v roce 1959 vyšla, dostával jsem otázku: "Jak z téhle situace teď Palfreye dostanete?" A lidé se obávali: "Snad jste s Palfreyem neskončil?" Moje odpovědi byly vyhýbavé, čekal jsem, že zájem časem opadne. Vůbec ne. Nejméně dvakrát, častěji však čtyřikrát či pětkrát do měsíce se některý čtenář ptal: "Kdy už dostanu nového Palfreye?" A tak jsem zjistil, že šlechtit doktor měl mnohem více oddaných přátel, než bych si pomyslel, a že bych ani trochu neposloužil svým četným čtenářům, kdybych ho nechal umřít.

Musel jsem mu tedy darovat život.

Přál bych si býval zachovat při životě i jeho ženu, ale Sucho nabízelo únikovou cestu jen Palfreyovi. I fantazie má své meze. Snad mi bude oduštno, že jsem nepřispěchal Drusille na pomoc, a ti čtenáři, kteří mě žádali o další příběh doktora Palfreye, budou za svou trpělivost alespoň částečně odměněni.

Tato kniha byla napsána v květnu 1961 a dva první čtenáři, kteří ji zběžně přečetli, napadli její základní vědecká východiska. Odpověděl jsem (jak zpravidla činím, vyskytne-li se podobná námítka), že podle mého názoru už umíme ze Země sledovat všechny objekty ve vesmíru. A proto tedy snad příliš nepřeháním, když řeknu, že je možné posoudit, jestli takový objekt nese jadernou hlavici.

Jeden z těch čtenářů mi za několik měsíců poslal novinové výstřižky, které dokazují, že obrazotvornost a fakta nemusejí být vždy nutně v rozporu.

Evening Standard, Londýn 8. 7. 1961:

Rusko ani žádný jiný stát už nemohou zkoušet vodíkovou pumu na odvrácené straně Měsíce, aniž by o tom Anglie nevěděla.

Vědci z Výzkumného ústavu pro atomové zbraně v Aldermostonu objevili metodu detekce sebemenšího jaderného výbuchu ve vesmíru.

Přinesla to dnešní výroční zpráva Úřadu pro atomovou energii.

Ačkoli teoreticky není pro použití této nové detekční metody důvod - Británie, Rusko a Amerika se přece dobrovolně zřekly vesmírných jaderných zkoušek - vědci z Aldermostonu jsou přesvědčeni, že jí využijí.

Zpráva tvrdí, že úpravou současného zařízení bude možné zaznamenat i výbuch trpasličí atomové bomby, rovnající se pouze 1 000 tunám TNT, a to do vzdálenosti více než 60 000 mil.

Speciálně zkonstruované přístroje tak umožní "vykonávat policejní dozor ve vesmíru" do vzdálenosti více než půl miliónu mil, a vědci se domnívají, že se jim podaří dosah přístrojů ještě dále zvětšit.

Observer, Londýn 9. 7. 1961:

Vesmírná "sledovačka"

Colorado Springs, 8. 7. 1961. Vzdušné síly Spojených států uvedly do provozu budovu vybavenou 30 elektronickými počítači a dalšími zařízeními, která umožní sledovat jakýkoli uměle vytvořený předmět ve vesmíru.

1. Kapitola

První poplach

Arnold Kilbee, znavený, zmožený vedrem a opuštěný, procházel písčitými křovinami na Cape Canaveral a vůbec nevnímal všechny ty ocelové konstrukce, které ho obklopovaly ze všech stran.

Po jeho pravici, necelé půl míle odsud, se tyčila odpalovací rampa Sondy 9, avšak skutečnost, že za pár týdnů odsud bude odpálena raketa s vědeckými přístroji, která proletí stovky miliónů mil vesmírem, se jej nedotýkala. Rampa je rozpálená sluncem, křoviska pod ní se hemží pavouky, hady a určitě je tam i spousta termitů, říkal si v duchu Arnold. Kilbee to místo nenáviděl.

Nenáviděl je, protože byl přesvědčen o tom, že zabilo jeho ženu.

Nemohl z toho vinit sebe, nemohl dávat vinu armádě, která ho sem poslala, nemohl dávat vinu ničemu jinému než této horké a vlhké pustině, z níž se neuvěřitelně rychle stalo město, protože člověk chtěl vědět, co se děje za hvězdami.

Alice - a on si vybavil její obraz pokaždé, když zavřel oči - sem nikdy nechtěla. Věděl to, ale bral to na lehkou váhu.

Byla o mnoho šťastnější tam nahoře, v chladných oblastech Nové Anglie, kde on pracoval na projektu Rocket 4Zero. Jeho práce byla dokonce tak úspěšná, že jej povýšili.

Sem. "Ale to víš, že jsem ráda. Je to úžasné, že je tvoje práce tak důležitá."

To si oba mysleli ještě minulého léta.

Samozřejmě že choroba, která Alici zabila, měla své kořeny na severu, takže vinit Cape Canaveral opravdu nešlo, jenže Arnold to tomuto místu přičítal, a proto ho nenáviděl. Jejich dvoupokojový bungalov byl navzdory Alicině péči tuctový a jaksi bez života; vedli v něm spolu kasárenský nebo spíš táborový život, bez skutečných radostí pravé domácnosti. Ted by to už bylo podstatně lepší, nové sídliště poblíž původních ubikací vyrostlo, jenže Alice se dožila jen kopání základů.

Příčinou smrti byla rakovina; rychlá, naštěstí bez dlouhých, nesnesitelných bolestí.

Ted, kdykoliv se Arnold vrátil domů, bungalov na něj dýchl smutkem; televize i rádio němé, žádný úsměv, žádná vůně kávy. Jen samo

ta a práce. Sympatie sousedů sice nějakou dobu přežívala, teď už ale po ní nezbylo téměř nic: měli ho za podivína. V Capu žilo hodně starých mládenců, žádný z nich ale na tom nebyl tak jako on.

To horko bylo nesnesitelné.

Otřel si krk a odhadl, že k Listeneru TEN-2, jeho stanici, mu zbývá ještě pět minut chůze. Měl si přece jen vzít auto. Procházka v takovém vedru nepomáhá zabít čas, spíš zabije člověka. Navlhl si rty. Na sobě měl vojenské tropické šortky, příliš těsné, civilní, sluncem vyšisované boty a rozhalenou košili. Věděl, že vypadá hrozně. Jeho jako písek světlé vlasy byly přerostlé, měl se dát ostříhat už minulý týden. Na tváři měl ranku, která se nechtěla hojit, a tak se jen narychlo oholil elektrickým strojkem, ač jeho strniště už volalo po mýdle a ostré žiletce. Jeho šedo zelené oči byly úzké a trochu kalné.

Ještě dvě minuty, pomyslí si.

Dveře Listeneru TEN-2 se otevřely. Byla to malá krychlová budova, bíle omítnutá, s rovnou střechou a okenicemi na oknech. Dveře, jediné na této straně, byly rovněž bílé. Čtyři auta, dvě červená, modré a zelené, parkovala v narychlo zbudovaném přístřešku z palmových listů. Za budovou velikosti bungalovu vybíhala do modrých vod jižního Atlantiku železná, most připomínající konstrukce. Jen málo těchto zařízení k obraně či vzdušným útokům bylo na povrchu; většina z nich se ukrývala pod zemí. Kráčel po miliardách dolarů vložených do výzkumu a výroby smrticích nástrojů a bylo mu z toho všeho nevolno; věděl, že na druhé straně, sedm tisíc mil daleko, mají Rusové zbraně stejné nebo silnější, s doletem stejným nebo i delším.

U dveří stál Tom Frascatti.

"Ahoj, Arnolde," kynul na něj. "Pospěš si!"

Bylo to, jako by chtěl po krabovi, aby si pospíšil na vichřici bičované pláži. Kilbee trochu prodloužil krok a přemýšlel, co se děje. Nejspíš se něco pokazilo na té nové anténě Monterey...

Tohle byla jeho specializace; byl expertem na identifikaci a lokalizaci raket, vesmírných lodí a sputníků. Rusové mají nepochybně také takového člověka. Měl mozek, který dokázal vstřebávat fakta a čísla nukleární a vesmírné fyziky jako houba vodu. Jeho zvláštním posláním v Capu bylo hledat, identifikovat a sledovat všechny předměty vyvinuté člověkem, které se proháněly vesmírem. Navrhl také některé elektronické přístroje, které se zde zkoušejí na náklady

Nejvyššího mezinárodního sboru - NMS -, instituce, která dohlíží na všechny jaderné zkoušky, jaderné zbraně a vesmírné lety. Existoval Listener TEN-1 na Uralu a Listener TEN-3 v Londýně. A to bylo všechno.

Anténa Monterey byla nejcitlivější z malých antén na světě (jestliže Rusové nemají citlivější) a dokázala zázraky při vysílání i příjmu zpráv z vesmíru na vzdálenost bůhvíkolika miliónů mil, ovšem za předpokladu, že nebyla znečištěná. Rádiové antény, elektronické systémy a všechny ty vědecké hejble vůbec jsou totiž vrtošivé jako ženské.

Alice taková nebyla...

Jestliže se anténa Monterey zapletla do nějakého výbuchu na Marsu či Venuši nebo se nešťastnou náhodou napojila na nějakou energetickou jednotku napájenou Sluncem, pak může trvat i několik hodin, než se ji podaří vyprostit. Neměl vůbec náladu na dlouhou, komplikovanou a intenzivní práci. Fakt je, že klimatizace uvnitř budovy dokáže udělat takové chladno, že by člověk snesl svetr, ale...

"Tak přidej!" volal Frascatti.

Ještě nikdy nikdo kvůli anténě Monterey nespíchal; nepotřebovala to. Jenomže tenhle malý černovlasý Ital, který měl za ženu velkou blondatou Dánu, překypoval energií. A tak Kilbee přece jen přidal. Viděl jeho výraz, ale nedokázal si ho vyložit.

Kilbee skoro vykřikl: "Co se děje?"

"Máme malér!"

Kilbee se rozběhl. Napadlo ho, jestli si jeden z projektilových paprsků nevyšlápl na flám a veškerá týdenní práce není zničena. Projektilové paprsky se vysílají do nebes a daleko za ně, aby odtud přinesly zprávy o jiných projektilových paprscích, satelitech, vesmírných lodích a dalších nejrůznějších vymoženostech vědy, jimž ještě nedávno málokdo věřil; ale které jsou už dnes něčím tak samozřejmým jako třeba automobil nebo letadlo.

Mapovat člověkem sestrojené poutníky vesmírem bylo jedním z nejdůležitějších úkolů stanice; stejné to bylo i v Nové Anglii, a proto je Kilbee teď tady. Bylo v něm cosi zvláštního, něco, co si sám nedokázal vysvětlit: mimořádná citlivost pro vyhledávání příčin potíží na přístrojích. Zprávy, které vysílaly zpátky, měly každá svůj vlastní tón. Bylo možné určit to, co zasáhlo jeden z projektilů, pouze podle vydávaného zvuku; ale ani Frascatti, ani nikdo jiný z týmu to neuměl.

Kosmická loď vyluzovala jakýsi kvikot, satelit zase skučel. Rozeznat a určit to dokázal pouze Kilbee.

Udýchaně se zastavil před Tomem: "O co jde?"

"Pojď si to poslechnout, ale rychle!"

Už se ho určitě nemohli dočkat.

Vešel do klimatizované budovy, bezděčně se zachvěl, a spatřil Morgana a Svensena, skloněné nad přístrojovým panelem. Čtyři stěny a strop operační místnosti Listeneru TEN-2 byly doslova přeplněny světly, spínači, žárovkami, lampami, tlačítky a kontrolkami. Když Arnold vstoupil, napadlo ho, jako ostatně často, zda je tohle všechno opravdu potřebné. Copak neexistuje podstatně jednodušší způsob jak rozmlouvat s vesmírem a přinášet odtamtud snímky? Například obyčejný anténový systém, který by byl chráněn před vnější interferencí...

Morgan vyhrkl: "Rychle, rychle, teď to bylo zase slyšet!"

"Slyšet co?"

Svensen měl už připravena Kilbeeho sluchátka, a to znamenalo, že je velmi nervózní. Kilbee si nechal nasadit sluchátka. Byl teď ve spojení s desítkami blízkých galaxií, ale nezaslechl by žádný zvuk, který by přicházel z operační místnosti. Kdyby v ní explodovala jaderná nálož, neslyšel by to.

Kilbee zvedl pravou ruku. Frascatti jej připojil k selektivnímu systému, Kilbee zmobilizoval veškerou svou citlivost.

Onen zvuk již bylo znovu slyšet. Byl to podivný, nový druh zvuku, něco, co dosud nikdy neslyšel. Bzučelo to. Podobný zvuk byl dosud zaznamenán pouze čtyřikrát. Teď toho bylo všude plno, bylo to hlasité a znělo to jako vysoké, kvílivé bzučení. Kdyby měl hádat, usuzoval by na kosmickou loď nebo něco podobně velkého, která se právě chystá přistát. Proto je ten zvuk tak hlasitý.

Podíval se na panely. Rusové a Britové mají ve vesmíru spoustu těles, Britové však nemají nic tak velkého. Rusové sice mají podobných těles hodně, tohle ale nebyl "ruský zvuk" - pakliže se jim ovšem nepodařilo sestrojít něco nového, o čem zapomněli prostřednictvím NMS informovat zbytek světa.

Všichni se na Arnolda dívali, jako by byl přinejmenším jasnovidec.

Cítil, jak mu bije srdce, ani trochu se mu to nelíbilo. Ten zvuk měl něco společného se zvukem, který vydávají přistávající ruské vesmírné lodě, jenže přímo proti sobě měl mapu, jež zaznamenávala pozici všech známých ruských kosmických stanic i velkých raket. A všechny informace z ostatních operačních místností souhlasily s jejich údaji; každé kosmické těleso, jež Rusko má, je podchyceno. Stejně tak v případě Británie a USA.

A tenhle zvuk je navíc zlověstný, protože není konstantní. Jednou je slyšet, pak zmizí. Ostatní stanice hlásí totéž.

Stanice Listener TEN však mají vyšší citlivost díky anténě Monterey. Ta umožňuje zjistit, jsou-li ve vesmíru jaderné hlavice.

Jestli mají antény pravdu, pak neidentifikovaný vesmírný koráb nese nukleární výbušninu!

Frascatti si nervózně olízl rty. Situace se mu vůbec nezamlouvala. Svensen si přejížděl rukou po čele. I on byl neklidný.

Morgan bedlivě zkoumal na mapě zakreslená tělesa, náležející Rusku. Frascatti pečlivě vyslovil otázku, kterou mu Kilbee odezíral ze rtů.

"Tak co? Je to Rus?"

Kilbee zavrtěl hlavou.

Okamžitě odezíral:

"Musí to být Rus!"

Nebylo to ruské, nebo to přinejmenším nemělo "ruský zvuk". Pokud byl Arnold schopen odhadnout, ozývalo se to z blízkosti Měsíce. Pohlédl na mapu napojenou na automatický selektor a viděl, že neznámé těleso se ve skutečnosti

nachází nějakých patnáct tisíc mil od Měsíce. Za normální rychlosti mu bude trvat dalších čtyřicet hodin než přistane - míří-li to na Zemi.

Poslouchal asi pět minut a pak se odpojil. Čekal ještě několik okamžiků, než sluchátka odložil.

"Musí to být nějaký nový a pořádně velký ruský stroj," trval Frascatti na svém.

"Nezdá se mi, že je to ruské. Nemáme žádnou zprávu, že by byl vypuštěn nějaký nový ruský objekt."

"Nic našeho to ale být nemůže!"

"To určitě ne."

"A Britové nemají nic, co by mělo aspoň poloviční velikost."

"Vím."

"Arnolde, to musí být ruská hračka. Mají něco úplně nového a míří to sem. Přímě na anténu." Frascatti namáhavě polkl obavami, které měli všichni v srdcích a myslích. "Přímě na Cape."

"Letí to na nás," souhlasil Kilbee, "ale pořád nevíme, či to je. Půjdu za Brown Billem a budu ho o tom informovat."

"Můj Bože," zvolal Frascatti, "co se stane, když to sem dopadne?" "Záleží na tom, co v tom je," odvětil Kilbee.

"Nestarál bych se o to. Můžu jet tvým autem?"

"Vezmi si, co chceš. A pospěš si!"

Když Kilbee opustil operační místnost a vyšel ven, kde slunce pořád sálalo a nic se nezměnilo, měl už jinou náladu, než s jakou sem přišel. Byl vyděšen. Řečí o tom, že teď, když Alice už není, nemá proč žít, byly hlouposti. Je toho hodně, zač stojí žít. Určitě mu tedy není lhostejné, zda je živ, či mrtev.

Skočil do Tomova vozu a zamířil do PU, jak se v Cape říkalo Podzemnímu ústředí, za Brown Billem Murchisonem, neboli generálem Williamem Murchisonem, jehož tvář byla tak bronzově snědá, že připomínala tvář indiána. Brown Billy si všechno vyslechne. Jenže co dokáže on nebo kdokoli jiný udělat v případě, že jde skutečně o jadernou zbraň řítící se sem z vesmíru? Arnold se proti své vůli otřásl.

Když vstoupil do výtahu, který se spouštěl nějakých padesát stop pod zem v křovinaté poušti, pociťoval strach.

2. kapitola

Druhý poplach

Major Boris Gregarov byl toho dne velmi šťastný muž.

Byl šťastný, protože ho jeho žena neobdarovala jen jedním dítětem, ale dvojčaty, chlapcem a holčičkou. Byl šťastný, protože mu sám velký N. R. zaslal gratulaci do uralské stanice Listener TEN-1, kde působil jako velitel. Byl šťastný, protože na modravém nebi zářilo slunce a vánek z horských vrcholů příjemně ochlazoval vzduch. Všude, kam za ostnatý drát a elektrické oplocení stanice oko dohlédlo, se zvedaly hory. Stanice byla položena vysoko v nádherné horské krajině, daleko od civilizace, daleko od lidí; v krajině, kde dříve pouze tu a tam prošlo pár koz s pasáčkem. Byl šťastný, protože teď, když má dvě děti, bude mu přidělen byt o dvou pokojích a poprvé po dvanácti letech pozná, jaké to je bydlet v tak luxusním bytě.

Kráčel radostně a rázně.

Když se přiblížil ke vchodu do skalnatého horského svahu, vedoucímu k Listeneru TEN-1, otevřely se ocelové dveře. Bylo to krajně neobvyklé; hlídka zřejmě nedržela stráž, neboť podle instrukcí se dveře otvíraly jen na signál zvenčí. Musí Salina a Brotovskeho ostře napomenout. Kdyby teď jedna z ochranných hlídek na okolních vrcholcích namířila dalekohled na dveře, přišla by o tomto porušení předpisů na nejvyšší velení okamžitá zpráva a on by místo blahopřejného dopisu od Nika dostal výtku, že se o stanici nedostatečně stará. Zrychlil krok, ale nerozběhl se, pro případ, že by byl pozorován.

Došel ke dveřím.

"Kapitáne Saline, zapomněl jste na předpisy? Jak to, že jste otevřel dveře bez signálu?"

Salin řekl: "Chtěli jsme se ujistit, zda jste to vy, majore. Je tady..."

"Kdo všechno ví, že jste otevřel?"

"Majore, omlouvám se," pronesl Salin a z jeho hlasu číselná lítost. "Potřebovali jsme vědět, zda jste to vy. Kdybyste totiž nebyl na dohled, musel bych pro vás poslat."

"Něco důležitého?" zeptal se Gregarov a polilo ho vedro. Měl si uvědomit, že Salin je vyveden z míry už v okamžiku, kdy se dveře otevřely. On sám tedy nedodržel své povinnosti, protože byl příliš dobře naložen.

V operační místnosti bylo horko. Brotovskej seděl u hlavního odposlechového panelu, sluchátka na uších. Byl neklidný. Salin také a Boris Gregarov na tom nebyl lépe.

Věděl o sobě, že je špičkovým ruským fyzikem v oblasti identifikace raket, kosmických lodí, vesmírných sond a sputníků. Věděl také, že Britové a Američané vyvinuli podobné detekční metody. Američané nazvali nejnovější techniku, která dokáže identifikovat a lokalizovat objekty vzdálené dvacet miliónů mil - anténa Monterey. Ruský název zněl Kosmický posluchač jedna.

Věřil - stejně tak jako Kilbee daleko odtud -, že anténa je spolehlivá. Ale teď poprvé zažil pochybnosti.

"Kdy jste to dnes zachytili?" zeptal se.

Salin odpověděl: "V deset sedmáct." Teď bylo deset třicet devět.

"Je to silnější?"

"O moc silnější."

"Půjdu do odposlechového boxu," řekl Gregarov.

Odposlechový box bylo zařízení staršího data. Jakmile se člověk ocitl uvnitř, byl odříznut od operační místnosti i od světa, který se jmenuje Rusko. Znamenalo to ocitnout se v prázdném prostoru, jehož stěny jsou vybaveny tak citlivými přístroji, že je možné zaslechnout i ty nejmenší pohyby ve vesmíru. Tady lze dokonce slyšet sekundární exploze uvnitř slunečních erupcí.

Vstoupil dovnitř. Salin za ním zavřel dveře na klíč. Brotovskij si sundal sluchátka a přistoupil blíž k silné skleněné stěně. Gregarov naladil frekvenci a okamžitě zaslechl ten zvuk. Lišil se od všech ostatních. Bylo to bzučení. Podíval se na zakreslenou dráhu; na zvukovou dráhu, která vypovídala o tom, že se nějaká raketa či kosmická loď vrací zpět na Zem. Odhadoval, že zvuk přichází ze vzdálenosti nějakých patnácti tisíc mil od Měsíce a že těleso míří k Zemi. Bylo nemožné odhadnout to přesně, avšak za předpokladu, že současný kurs bude dodržen, pak pravděpodobně dopadne někde blízko Moskvy.

Poplášilo ho to.

Poslouchal ještě pět minut a pak zaklepal na okno; Salin okamžitě otevřel dveře. Gregarov vyšel ven. Tři operátoři od dalších panelů se seběhli; celá stanice byla ve stavu nejvyšší pohotovosti.

"Co je to, majore?" zeptal se Salin. "Identifikovali jste to?" Gregarov zavrtěl hlavou: "Ještě ne."

"To nemůže být žádná z našich lodí."

"To je jisté."

"Na britskou je to moc velké."

"Ano."

"Takže to musí být Američanů."

"Nesmíme se ukvapovat," řekl Gregarov. Otočil se a zamířil k obrovské vesmírné mapě, která pokrývala jednu stěnu a část zaobleného stropu. Konec místnosti vypadal jako planetárium. Ruské lodě, sondy a rakety byly značeny rudou hvězdou. Americká kosmická tělesa symbolem dolaru a britská trojzubcem. Každý ze stovek člověkem vytvořených předmětů se ve vesmíru pohyboval v neuvěřitelných vzdálenostech, ale přesto byl na této mapě jeho pohyb zaznamenáván každých čtyřadvacet hodin.

"Není to žádná ze sledovaných lodí," poznamenal Salin.

"Takže by to mohla být naše."

"Skutečně si to myslíte, majore?"

"Prostě je to možné," řekl Gregarov. „Jdu podat zprávu." Nemusel dodávat, že jde informovat uralské velení. Bylo mu příliš horko a cítil neklid. Za žádnou cenu to však na sobě nechtěl nechat znát. "Nic se nesmí dostat ven."

"Samozřejmě, majore."

"Bez mého svolení nesmí nikdo opustit stanici."

"Ano, majore."

"Dveře se bez svolení nesmí otevírat."

"Zůstanou zavřeny, majore."

"Vrátím se, jakmile to půjde," řekl ještě Gregarov. Zamířil ke dveřím a Salin si pospíšil, aby mu je otevřel. "Antone, ty troubo," zašeptal, "měl bych tě poslat na nějakou loď, aby ses naučil disciplíně. Tyhle dveře přece musí být zavřeny na klíč!"

"Neřeknete to..."

"Jestliže to viděly hlídky, pokusím se tě z toho dostat," slíbil Gregarov.

Vyšel na slunce a zachvěl se. Salin za ním zamkl dveře. Klidně stál a díval se na vrcholky hor a do údolí. Neviděl žádné záblesky, nic nenapovídalo tomu, že by na vchod byly zaměřeny dalekohledy hlídek. Salinovi nakonec neuškodí, bude-li si den dva dělat starosti; alespoň si dá příště pozor, aby takovou chybu nezopakoval.

Gregarov vyrazil na velení. Navenek vypadal přesně tak, jako když sem přicházel, ale jeho rozpoložení bylo jiné. Kromě obav z porušených předpisů cítil daleko podstatnější obavy. Znovu si vybavil ten bzučivý zvuk a ujistil se, že nepatří žádnému známému vesmírnému tělesu. Mířilo to sem. Bezděčně vzhlédl k nebi, jakkoli absurdní to bylo gesto. Kdyby teď něco viděl, dopadlo by to na Zemi každou chvíli.

Sestoupil po schodech vytesaných ve skále a uviděl tábor rozkládající se dole v údolí. Oficiálně to byla důlní pánev. Všude kolem tu jsou uhelné a rudné doly a množství z nich je stále v provozu; ale jsou tu i kasárna maskovaná jako hornické městečko. V sedmém bloku ve čtvrté řadě bytů ve třetím patře je Olga a jejich dvě novorozené děti. Gregarov necítil dojetí, nýbrž strach.

Co když je tohle bezejmenné neidentifikovatelné těleso poslem války...

To je nesmysl! přesvědčoval sám sebe.

Procházel úzkou soutěskou. Po obou stranách posedávaly nebo postávaly hlídky v bezpečných krytech. Až na pár nádherně zelených stromů rostoucích tu a tam ze skal, byla celá oblast holá; vždycky si myslel, že je to chyba. Došel k masivní, elektronicky řízené ocelové bráně. Hlídky rozestavěné po obou jejích stranách stály tak, aby je nebylo vidět shora. Sdělil jim své číslo a heslo, počkal až bude potvrzeno vnitřním telefonem, a jakmile se brána otevřela, vešel. Seržant ho doprovodil do centrálních kanceláří zabudovaných ve skále. Tam ho převzal další seržant, který ho v hlavní kanceláři předal mladému poručíkovi, jehož Gregarov dobře znal.

"Jak se daří Olze?" zeptal se mladý důstojník.

"Je v pořádku, díky."

"A děti?"

"Co nejdřív bychom se měli napít na jejich zdraví," usmál se Gregarov.

"Teď na to asi nebude nálada ani čas," oplatil mu úsměv poručík.

Gregarov se zamyslel: "Tím spíš bychom se na jejich zdraví měli napít." Co je to se mnou? napadlo ho. Proč pořád slyším to bzučení -tak jasné, že mě to nutí hledět vzhůru i tady v podzemí...

Otevřely se dveře a on vstoupil do kanceláře generála Usilova, velitele stanice. Generál byl vzácný člověk; voják, který rozuměl kosmickým záležitostem a měl mozek špičkového vědce. Vždycky Gregarova překvapoval. Měl takovou pověst, že z něho měla celá stanice strach a jeho jméno se šeptalo téměř s hrůzou; přitom to byl mírný, mile vyhlížející muž, neobyčejně bílý, s páskou přes oko, která mu spíše než na zlověstnosti dodávala na komičnosti. Seděl za stolem na konci dlouhé úzké místnosti a psal. Dveře se zavřely a Gregarov, který tu býval častým hostem, věděl, že může jít dál. Když byl pár kroků od stolu, Usilov vzhledl.

Široký úsměv odhalil jeho bílé zuby.

"Hledíme, Gregarov, jakpak se má naše kosmická liška?" Jeho humor byl prostý a přímý a s oblibou Gregarova oslovoval "naše kosmická liška" pro jeho mimořádnou citlivost.

"Další úspěch?" pokračoval generál nezměněným tónem.

"Úspěch Ruska je i můj úspěch," pronesl mechanicky Gregarov. "Musím vás, generále, informovat o neznámém kosmickém tělese značných rozměrů a velké hmotnosti."

Usilovův úsměv se vytratil. "Neidentifikovatelný předmět?"

"Ano, generále," přikývl Gregarov.

"Toto je čtvrtá zpráva o neznámém tělese za tento měsíc."

"Ano, generále."

"Ty předchozí byly běžnou rutinou. Proč je tohle tak významné?"

"Předcházející předměty zmizely, jak je u meteoritů běžné. Ten dnešní je podstatně hlasitější a bližší."

"Jak je daleko?"

"Ve vzdálenosti Měsíce," odpověděl Gregarov. Teď, když se mu podařilo prolomit v rozmluvě s velitelem led, cítil se lépe. Přál by si, aby mu Usilov řekl, ať se posadí; cítil se trochu slabý v kolenou. Byl si však už jistý jednou věcí: kdyby generál věděl o otevřených dveřích, dal by to na sobě dávno znát. Usilova charakterizovala přímost. Nic neskrýval. Udělal by všechno pro to, aby kdokoliv z jeho lidí byl oceněn Moskvou; dopustil-li se ale někdo chyby, mohl si být jistý trestem.

"Ve vzdálenosti Měsíce," zopakoval Usilov. "Je to velké?"

"Ano, generále."

"Neříkej mi pořád generále a sedni si," nařídil Usilov nedůtklivě. Gregarov se usadil do tvrdého křesla. "Víš určitě, že to není naše?"

"Není to nic, co by jakkoliv připomínalo nějakou vesmírnou loď - ani naši, ani britskou nebo americkou. Na palubě je nukleární výbušnina velké síly." Gregarov chvíli váhal. "Doufal jsem, že..."

"Ano?"

"Že třeba jedna z našich základů vyslala projektil, jehož parametry byly zatím utajovány..."

"O tom bych musel slyšet," řekl Usilov. "Jsem si jist, že bych to věděl." Nahnul se k malé obrazovce na svém stole a zmáčkl tlačítko. Začalo to hučet, zvuk však byl zcela odlišný od toho, který slyšel Gregarov. "Nanejvýš naléhavé," pronesl generál. "Dejte mi vrchní velení."

Hlas odpověděl: "Rozumím." Obrazovka zablikala a zašuměla. Usilov vytáhl ze zásuvky krabičku cigaret a přisunul ji ke Gregarovovi. "Určitě bych o tom slyšel," opakoval. "Je nemyslitelné, abych to nevěděl." Odmčel se. "Budeš kouřit?" Gregarov si vzal cigaretu.

"Děkuji."

Usilov mu zapálil a počkal, až Gregarov vdechne kouř. Pak náhle změnil téma: "Slyšel jsem, že máš dvojčata?"

"Ano, generále. Pět dní stará."

"Chlapce a holčičku?"

"Ano."

"Patří k těm šťastným. V době, kdy budou tak staří jako my, bude už opravdu mír... Jak se daří ženě?"

"Je pyšná."

"Má být proč. Chlapec a děvče. Jsi šťastný člověk, Gregarove." Usilov se vrátil k obrazovce, na které se vzápětí objevila postava v obyčejném civilním obleku, třetí muž Kremlu, hned po předsedovi vlády a prezidentovi. Už při pouhém pohledu na něho Gregarov ztuhl.

"Máte mimořádné sdělení?" zeptal se. Bylo ho slyšet, jako by byl s nimi v místnosti.

"Ano, soudruhu," odpověděl Usilov. "V blízkosti Měsíce se nalézá neidentifikovaný kosmický předmět pravděpodobně velkých rozměrů. Předpokládáme, že míří k Zemi a nese jadernou hlavici. Je možné, že byl z naší strany proveden pokus, o němž ještě nic nevíme?"

Muž z obrazovky vyštěkl: "Neidentifikovaný?" Così v jeho hlase prozradilo Gregarovovi, že i pro něj je to šok, a že se tedy nejedná o žádný ruský pokus. Rozbušilo se mu srdce. "Ne," řekl krátce muž z Kremlu. "V tomto okamžiku neprovádíme žádný operační experiment. Ten předmět - lze ho popsat?"

"Nikoli. Byl objeven majorem Gregarovem, který..."

"O Gregarovovi vím," přerušil generála nevrle muž na obrazovce. Gregarov měl pocit, že ten člověk je nervózní. "Ti zatracení Američané," zaznělo z obrazovky. "Pošlete Gregarova za mnou. Ať má s sebou všechna dostupná data, záznam pozorování minutu po minutě, prostě všechno. Protokol povedete pod názvem Neidentifikovaný předmět 87G. Jasně?"

"Ano, soudruhu. Pošlu k vám Gregarova nejrychlejším letadlem..."

"Pošlete ho tryskáčem!" přikázal muž z Moskvy. "Zařídím, aby ho přivezli přímo ke mně a osobně s ním celou věc prohovořím."

"Přiletí okamžitě," slíbil Usilov. Počkal, až se obraz vytratí a pak na Gregarova pohlédl. Gregarovovi připomněl jeho dávno mrtvého otce.

"Slyšels a rozuměls?"

"Ano, generále."

"Víš, co to znamená?"

"Ministr má nejspíš strach, že neidentifikovaný předmět 87G může být americký," hádal Gregarov a olízl si rty.

"A já taky," řekl Usilov. "Já taky. A teď utíkej pro ty materiály - a měl by ses cítit poctěn! Já zatím zařídím raketu.

Samozřejmě že nikdo nesmí vědět, kam letíš, a nikdo se nesmí dozvědět ani slovo o NP 87G."

"Nebudu o tom nikomu povídat," slíbil Gregarov.

Bylo mu jasné, že se toho nesmí v žádném případě odvážit. Už poznal, co ta zpráva znamenala i pro tak zkušené lidi jako Salin a Brotovskij. Kdyby se to rozšířilo po táboře, nastala by panika. A kdyby se to dostalo ven...

To se nesmí stát.

Kdyby byl býval povolán do Kremlu za jiných okolností, cítil by se hrdě a povzneseně, teď však byl vyplašený a nejistý. Věděl sice, co se děje tady na stanici, ale ten člověk v Kremlu zná situaci v celé zemi. A určitě by také věděl, kdyby Čína nebo jiná země disponující nukleární technologií vypustila kosmickou loď nebo sondu.

"Jak daleko to teď je?" ptal se sám sebe. Otázka byla značně alarmující, protože jsou-li jeho odhady správné, pak neznámý předmět není dál než čtyřicet hodin letu od Země.

3. kapitola

Nóty

Po formálních úvodních větách sděluje Jeho Excelence předseda vlády Ruska Jeho Excelenci prezidentu Spojených států:

Vážený pane,

nejvyšší vojenské velení naší země zjistilo, že k Zemi se blíží neidentifikovaný předmět značných rozměrů, který představuje nebezpečí pro celý stát. Tento předmět nebyl vypuštěn z naší strany. Nebyl vypuštěn ani žádnou z našich spojeneckých zemí. Musíme tedy předpokládat, že předmět byl vyslán Spojenými státy, aniž by o této skutečnosti byla v úplnosti informována Mezinárodní kontrolní komise. Tento fakt představuje vážné opomenutí, o čemž Komisi předávám zprávu. Současně Vás musím požádat, abyste bezodkladně nařídil změnu směru onoho neidentifikovaného předmětu. Buďte tak laskav a předejte okamžitě svou odpověď našemu velvyslanci.

Prezident Spojených států amerických, Washington D. C., Jeho Excelenci předsedovi vlády Ruska:

Vážený pane,

byl jsem právě informován o tom, že se k Zemi velmi rychle přibližuje neidentifikovaná kosmická loď nebo podobný objekt.

Je pravděpodobné, že ji zasáhne v příštích dvaceti čtyřech hodinách. Je-li Vám o tomto předmětu cokoli známo, učiňte, prosím, bezprostřední opatření ke změně jeho rychlosti a směru, neboť v této chvíli míří přímo na zemskou kouli.

Nemáte-li o celé záležitosti žádnou povědomost, navrhuji Vám okamžitý telefonický rozhovor, neboť i v případě že objekt není vybaven jadernou hlavicí, lze očekávat vážné ohrožení bezpečnosti a následně i významné mezinárodní události.

Kopie tohoto poselství byla zaslána i vládě Velké Británie, vládě Číny a rovněž všem významným mezinárodním organizacím.

Anglický premiér se zamyslel a prohlásil:

"Obdrželi jsme jednu nótu z Moskvy a druhou z Washingtonu. Obě popírají jakoukoli informovanost o této poněkud alarmující záležitosti. Dále máme informace z našich odposlechových stanic, včetně Jodrell Bank, které potvrzují, že k Zemi směřují dva neidentifikované předměty. Jeden míří zjevně na Moskvu, druhý na Cape Canaveral."

"Přinejmenším se tedy zdá, že jsme zatím ze hry," poznamenal ministr zahraničních věcí. "Jedno je navíc už jisté, pane premiére. Nestane se to najednou."

"To ne," souhlasil premiér. "Jde však o víc než o hádku nedůtklivých vědců. Něco je ve vzduchu. Nejdříve si promluvíme s Washingtonem a potom s Moskvou. Mezitím mi sežeňte Palfreye. Je docela možné, že o tom něco ví. Je v Británii, doufám?"

"Jestliže není, pak určitě brzy bude!"

Předseda vlády, jednu ruku na telefonu, pohlédl na ministra zahraničí, svěsil knír a řekl:

"Jestliže se ty neidentifikované předměty nepodaří zastavit, Hughu, pak velmi brzy už nebude dost brzy." Hleděl na svého kolegu a pak promluvil do sluchátka: "Popožen ten Washington, Olivere, ano?" Zavěsil a pokračoval: "Je těžké věřit, že žijeme ve věku, kdy něco podobného může zničit polovinu světa."

"Nebude to tak vážné," namítl ministr zahraničí.

"Bohužel se to ale může stát," řekl premiér. "Nebo by se to mohlo stát. Jestliže někdo objevil způsob jak utajit vesmírné těleso před nejmodernějšími odposlechovými stanicemi, pak je nebezpečí větší, než si vůbec dokážeme představit. Na stole před ním zazvonil telefon. "Konečně Bílý dům. Jestliže je Palfrey v Londýně, hned mi ho sem

pošlete."

4. kapitola Dr. Palfrey

Palfrey seděl u stolu a díval se do zahrady v samém středu Mayfairu. Tulipány téměř odkvétaly, tu a tam jim už opadávaly květy, ale letní květiny ještě neměly na květ ani nasazeno; kvetly jen některé pelargónie v kameninových květináčích rozestavěných na úzké kamenné zídce. Člověk si tu v té zeleni a bzukotu včel připadal jako na venkově a ne jako v srdci Londýna. Vysoká zeď postavená před dvěma stoletími z malých šedých kamenů, kamenné schody vedoucí na vydlážděný dvorek jsou ještě starší než zdi a porůstá je lišejník...

Nedaleko odtud, v ulicích a uličkách Mayfairu, se tísní spěchající lidé. Je tu hluk, shon i zapomnění. V množství malých a velmi exkluzivních klubů a ještě vybranějších restaurací se chystají číšníci a barmani, z nichž každý mluví jiným jazykem, na večerní nápor zákazníků; tady ale nespěchá nikdo.

I Palfrey sem chodí přemýšlet, vzpomínat a oddávat se nostalgickým náladám, které ho čas od času přepadají.

Odpočívaje zde, může hledět na staré kamenné zdi a růže, ale přesto vidět žlutou poušť Arizonského údolí, kde čekal na konec svých dní tehdy, když země vyschla a nikdo, ani žádný vědec, nedokázal odhalit důvod té pohromy a odvrátit ji. Mnohokrát si tu také vyvolal obraz své ženy Drusilly, která s ním zde tak často sedávala.

V objemné knihovně za jeho zády byly uloženy knihy, většinou vázané v kůži; některé z nich obsahovaly zprávy o případech, které řešil on a Z5, skupina tajných agentů sloužících všem státům světa. Malá zahrada jako by byla zalidněna duchy. Věděl, že ho tahle nálada brzy přejde. Ještě před dvěma dny byl v Paříži, kde zakončil práci, která mu pomohla zapomenout; nebo mu alespoň pomohla přestat vzpomínat. Zítra, pozítří, nebo ještě dnes večer přijde další rozkaz a on se dá znovu do práce. Ztratí se v novém úkolu s pocitem, že tak alespoň trochu pomáhá lidstvu a že tím ospravedlňuje oběť, kterou za hrozných okolností přineslo tolik lidí, včetně Drusilly.

Zazvonil telefon.

Pohlédl na něj, ale nereagoval. To za něj udělá Kennedy, jednoruký zaměstnanec Z5, kterému se zázrakem podařilo přežít londýnský holocaust.

I Z5 svým způsobem přežila. Nebyla to už nezávislá organizace financovaná všemi velmocemi; působila jako pobočka NMS - Nejvyššího mezinárodního sboru. NMS měl množství poboček, protože v těchto osvícených dobách pracovala Nejvyšší mezinárodní kontrola všech druhů zbraní - konvenčních i jaderných, kontrola všeho, co nějak souviselo s jadernou energií. Kontrola jaderných zbraní byla spojena s kontrolou kosmu, neboť většina kosmických sond a lodí byla zbudována na bázi atomové energie. Pro Palfreye bylo téměř neuvěřitelné, že se velké státy konečně shodly na nutnosti zavést mezinárodní kontrolu.

Z5 dostávala nyní instrukce z ústředí NMS v Ženevě.

Palfrey byl stále hlavou organizace, jejíž charakter se nezměnil; byla to protišpionážní skupina, jejíž členové jsou rozptýleni po celém světě. Má spojení se všemi rozvědkami členských států i s policií - se Scotland Yardem v Anglii, s FBI v Americe a s NKVD v Rusku. Ústředí Z5 se nachází v tomto londýnském domě, který je nesrovnatelně větší, než vypadá. Palfrey pracoval v původní budově, ale její součástí jsou i přilehlé domy a sklepení, včetně podzemních prostor vybudovaných pro případ atomového výbuchu. Různá zlepšení a modifikace elektronické kontroly umožnily instalaci malé odposlechové stanice Listener TEN-3 v bezprostřední blízkosti sousedního domu. V případě přerušeného spojení s Uralem, Cape Canavalem nebo Jodrell Bank dokáže Z5 pracovat dál. Jednou z obrovských výhod stanice Listener TEN-3 je to, že ji obsluhují pouze dva lidé a za mimořádných okolností stačí jen jeden operátor; jde o nejmodernější stanici svého druhu.

Stanici velí nenápadný Welšan Davis, a jeho asistentem je Francouz Lacost. Oba jsou zaměstnanci NMS, se Z5 pouze spolupracují. Palfrey je zná jen zběžně, podstatné však je, že jsou zcela spolehliví a kdykoli mu poskytnou potřebnou informaci.

Jestliže teď Kennedy zavolá, bude to znamenat konec vzpomínání. Telefon zvonil ostře a dlouho, aby si Palfrey uvědomil, že je to naléhavé; když zvedal sluchátko, necítil ani radost, ani lítost.

"Ano, Jíme."

"Předseda vlády chce, abys za ním přišel," ohlásil Kennedy.

"Opravdu?" řekl Palfrey lehce zneklidněn. "Kam?"

"Do residence v Downing Street."

"Málem bych zapomněl, že už skončili s přestavbou," poznamenal Palfrey. "Hned?"

"Podle Ollieho Prendergasta už jsi tam měl být."

"Takže bych ho neměl nechat čekat," řekl Palfrey. "Prozradil ti Ollie, o co jde?"

"Ne."

"Dobře. Pošli mi auto, ano?"

"Už je na cestě."

Palfrey se usmál. "Mělo mě to napadnout. Jak to, že jsi vždycky o krok napřed? Myslíš, že budu potřebovat krytí?"

"Zjistím to," slíbil Kennedy.

"Díky," řekl Palfrey a zavěsil. Postavil se. Byl hubený a lehce shrbený, takže nevypadal na svých šest stop a tři palce.

Na první pohled vypadal neduživě a z formy. Bylo to však klamně zdání. Vlasy měl jemné, trochu prořídle a značně prosedivělé. Dva pramínky mu spadaly do čela. Měl zamýšlené bleděmodré oči a čas od času nosil brýle. Jeho brada byla trochu nevýrazná, ale jen ve srovnání se zakřiveným nosem a pohledně tvarovanými citlivými rty.

Vešel dveřmi do velkého pokoje, rychle jím prošel a ocitl se na chodbě nad schody. Chodba ústila do haly s těžkými dveřmi, ve kterých se objevil právě Kennedy.

"Sape, zařídil jsem, aby bylo v pohotovosti pár aut."

"Díky."

"Ozvi se vysílačkou, když bude třeba."

Palfrey mu pokynul a vyšel z domu, kde na něj čekal vůz a uniformovaný šofér. Palfrey se na šoféra, malého červenolícího mužíka, usmál.

"Hezké odpoledne, Same."

"Skvělé, pane. Jak se na květen sluší a patří."

"To ano. Víš, kam jedeme?"

"K premiérovi."

"Vysadíš mě v St. James Parku," řekl Palfrey; "a zaparkuješ někde na Horse Guards."

"Rozumím, pane."

Nebyla to dlouhá cesta a ulice byly poměrně volné. Palfrey se opřel, natáhl před sebe své dlouhé nohy a přivřel oči. Na stropě bylo zpětné zrcátko, které mu dovovalo sledovat, co se děje za vozem; vypadalo to, že sledování nejsou.

Projeli červeně dlážděnou ulicí Mall, minuli Buckinghamský palác a Palfrey vystoupil.

Park, vodní plocha, ptáci, všechno bylo nádherné. Londýn nezažívá často tak krásné časné léto. Byl to jeden z těch dnů, kdy se nikomu nechce myslet na to, že dnešek nemusí mít zítřek. Palfrey však věděl mnoho o tom, že budoucnost by mohla být zničena. Ale tady, uprostřed obyčejných lidí, je život stále takový, jako byl včera.

"Hlavu vzhůru," pomyslel si Palfrey, usmál se a ohlédl se. Viděl, že z něj šofér nespouští oči. Žádné auto se nezastavilo, nikdo je nesledoval. Když stoupal po schodech vedoucích odsud na Downing Street, řekl si, že všechna ta bezpečnostní opatření nebyla nutná: sledován nebyl.

Jenže opatrností nikdy nezbývá.

Dva policisté u brány ho poznali, přesto jim však ukázal svůj průkaz.

"V pořádku, pane."

"Nádherný den, doktore Palfreyi."

"Nádherný," přitakal Palfrey. Vzhlédl k obloze, kde za sebou jakési letadlo nechávalo bílou stopu připomínající obrovskou labutí šíji, a přistoupil ke vchodu číslo 10. Znovu se legitimoval a i teď to bylo zbytečné; dveře se otevřely okamžitě.

Oliver Prendergast, první tajemník a přítel předsedy vlády, řekl: "Že si ale dáváš na čas."

"Slabých třináct minut," odtušil Palfrey.

"Spíš třicet." Prendergast byl vysoký, elegantní a velmi formální, bylo-li to na místě; jako bývalý důstojník však dokázal své vystupování okamžitě usměrňovat. "Premiér tě očekává a samou netrpělivostí kouří jak tovární komín."

"Měls tu být za Churchillových časů," poznamenal zasněně Palfrey. "Pak bys věděl, jak to vypadá, když se opravdu kouří." Kráčel za Prendergastem do schodů a chodbou k malé studovně předsedy vlády.

Premiér stál u okna vedoucího do zahrady s lordem Hordenem, ministrem zahraničních věcí. Nikdo další tu nebyl a Palfrey si pomyslel, zda Prendergast vůbec ví, proč sem byl pozván.

"V pořádku, Oliveri," propustil tajemníka premiér. "Děkuji vám, že jste se dostavil tak brzy, Palfreyi."

Prendergast se asi musel šklebit, když zavíral dveře.

"Ulice byly volné," zabručel Palfrey. Pohlédl na Hordena, protože z premiérova výrazu nedokázal nikdy nic vyčíst. Zato Horden, kdykoli měl starosti, měl ve zvyku rozšiřovat nozdry, což bylo v jeho úzké tváři patrné na první pohled.

Předseda vlády řekl: "Na stole jsou dva dopisy a záznamy tří telefonních hovorů. Buďte tak laskav a přečtěte si je."

Palfrey přistoupil ke stolu. Mezitím se otevřely dveře a vstoupil starší muž s podnosem, na němž spočívaly tři šálky čaje. "Děkuji, Mastersi. Položte to, prosím, sem, na stůlek," pokynul mu premiér.

Palfrey četl.

Měl také svůj zvyk: když se plně soustředil, nebo byl něčím rozrušen, automaticky si začal hrát s pramínky vlasů, které mu spadaly do čela; navíjel si je na prostředník. Právě teď to dělal. Nejprve si všechno rychle přečetl, aby získal přehled, pak se začel pomalu, aby zjistil, není-li něco mezi řádky. O nic takového tu však nešlo.

"Vezmete si cukr, Palfreyi?" zeptal se Horden.

"Nesladím," zavrtěl hlavou Palfrey.

"Patrně byste potřeboval něco silnějšího než čaj," poznamenal premiér.

Palfrey vzhlédl téměř nepřítomně. Nechápal, proč Davis a Lacost nic nezaznamenali a přemýšlel, zda je možné, že ostatní stanice mají citlivější odposlechové zařízení.

Vzal si šálek. "Ne, ne, děkuji, čaj mi stačí. Podle Washingtonu nám tedy zbývá šestnáct a půl hodiny, podle Moskvy patnáct hodin padesát minut a podle Jodrell Bank šestnáct hodin a čtrnáct vteřin." Usrkl čaj. "Vychází se ze současných odhadů rychlosti a směru."

"Ale nemíří to na nás," poznamenal Horden.

"Na změnu směru je spousta času," řekl Palfrey. "Všechna tři hlavní střediska - americké, ruské i naše - tvrdí, že během minulého týdne se objevily náznaky neidentifikovaného předmětu s charakteristickým zvukem, který se rozhodně neshoduje s žádným konvenčním tělesem. Nenaznačují, že se jedná o jedno a totéž, ale shodují se v tom, že se přibližuje - nebo přibližují - stejnou rychlostí."

"Požádal jsem Jodrell Bank o objasnění," řekl premiér. "Nechci po vás, abyste mi řekl, co s tím uděláte. Je zřejmé, že nemůžete udělat víc než my všichni. Buď ty věci nesou jaderné hlavice, což je pravděpodobné a vyvolá to nesmírně kritickou situaci, nebo je nenesou. V tom případě, dojde-li ke střetu se Zemí, bude mít náraz lokální důsledky. Jiná možnost je, že se ty objekty vůbec nesetkají se Zemí, a to i navzdory jejich nynější rychlosti a směru."

Palfrey si pohrával s vlasy.

"Jak moc jsou vyplašení Rusové a Američané?"

"Znáte jejich šéfy," řekl premiér. "Mohou být vyděšení, ale znát to na sobě nedají. Jejich stanice Listener TEN jim potvrzují, že jde o nukleární rakety. Mají patrně pravdu. Problém je v tom, zda vyhlásit stát ní nebo kontinentální pohotovost. Jestliže..."

"Musíme vyhlásit co nejrozsáhlejší pohotovost!"

"Ale Palfrey..." začal Horden.

"O tom není vůbec sporu," řekl Palfrey. Nikdy příliš Hordena nemiloval, a to pro jeho malou představitivost. Horden však vždy dokonale znal lidi, s nimiž jednal. Tato jeho znalost už zachránila před krachem více konferencí než sebelepších diplomacie. A pak - byl nesmírně pracovitý; pracoval opravdu ve dne v noci.

"Radil bych celosvětovou pohotovost od - kolik je teď hodin?" zeptal se důrazně Palfrey.

"Tři pět."

"Od půl sedmé zítra ráno. Civilní obraně neuškodí udělat si pořádnou zkoušku. Když jim to sdělíme teď večer, nevyvolá to žádnou paniku," řekl Palfrey.

"To je názor i Moskvy," řekl premiér.

"A Washington?"

"Zatím nic."

Palfrey řekl: "Myslím, že se připojí. Není to samozřejmě jisté, ale myslím, že ano," usmál se, upil čaje a vzhledl.

"Existuje snad ještě nějaká země, která dokáže vypustit vesmírnou loď tohoto typu?" zeptal se Horden. "V takovém případě bychom potřebovali další informace."

"Loď této velikosti ne," odpověděl Palfrey. "A všechny světové základny jsou známy a pravidelně kontrolovány - i když jsou zatím třeba jen ve fázi výstavby. Jestliže to není Rus ani Yankee, pak to nepatří nikomu z mezinárodní komise."

"Jste si tím absolutně jist?" zeptal se Horden."

"Ano."

"Skutečně?"

"Každá členská země Nejvyššího mezinárodního sboru má své pozorovatele na každé nukleární základně, na každé výzkumné stanici. Neexistuje jediné místo, kde se vyvíjí nebo užívá jaderná energie, na němž by nepůsobil nějaký pozorovatel. Než mezinárodní kontrola zahájila svou činnost, museli jsme překonat mnoho potíží, pane - jedenáct let to trvalo, než bylo dosaženo dohody. Víte to přece stejně dobře jako já. Navíc jsou na každém místě přinejmenším tři lidé z mé organizace. Proto také tak stouply v posledních letech náklady. Jenže žádný z mých lidí ani žádný z pozorovatelů NMS nic zvláštního nehlásil. A tak musíme považovat za jisté, že tento neidentifikovaný předmět... ostatně, jak tomu říkají Rersové?"

"NP 87G."

"Měli bychom se tohoto názvu přidržet, abychom se vyhnuli zmatkům. Nedáme-li si pozor, pak si každý, kdo o tom třeba jen zaslechne, vymyslí jiné jméno... NP 87G tedy rozhodně nepatří žádné z členských zemí Mezinárodního sboru."

Předseda vlády se podíval na Hordena: "Stačí, Hughu?"

"Ne."

"Proč, proboha?"

"Co když to Rusové nebo Američané na nás jen hrají?" zavrčel Horden umíněně. "A pak, jestliže to bylo odpáleno ze Země..."

"Doufejme, že ano," odušil Palfrey.

"Souhlasím, samozřejmě. A беру to za zaručené," přikývl Horden rychle. "Pak musíme připustit, že odpalovací rampa je někde na této planetě. Může to tedy být financováno Rusy i Američany." Hordenovi se zaleskly oči, jako by chtěl dodat: "A teď mi to vysvětlete."

Palfrey se zamyslel a po chvíli pronesl:

"Ano. Máte úplnou pravdu. Měl jsem být přesnější." Omluvně se usmál na předsedu vlády. "Měl jsem dodat, že to nebylo odpáleno ze žádné základny uvnitř kteréhokoliv z členských států Mezinárodního sboru. Existuje však ještě pár malých států, které by teoreticky mohly takový předmět vypustit."

"To už zní lépe," skoro se usmál Horden.

"A teď je NP 87G vzdálen zhruba patnáct a půl hodiny letu od Země," pokračoval Palfrey. "Neznáme takovou zbraň, která by tu věc dokázala zničit - ani tady, ani na Urale nebo Cape Canaveralu. Můžu se bleskově zeptat všech svých lidí, i když nevím přesně na co, snad na jakoukoli neobvyklou aktivitu. Musíme také zjistit, zda všechny ostatní stanice zaslechly nukleární vibrace. Jediné, co mohu udělat, je, že budu vycházet z předpokladu, že nás ta věc neroztrhá na kousky." Pousmál se.

"S tím souhlasím," řekl předseda vlády.

"A proto si myslím, že by nebylo dobré vyhlásit mezinárodní pohotovost," řekl kousavě Horden.

"Přece si nemůžete myslet, že v případě atomového útoku budou zasaženy jen Spojené státy a Rusko a my z toho vyjdeme," řekl Palfrey. Horden vyštěkl: "Nemluvte nesmysly." Ale jeho nozdry se rozšiřovaly a Palfrey si všiml premiérova povytaženého obočí.

"Kdybyste se radši pokusil tu věc zničit!" vyhrkl popuzeně Horden. "Potíž je v tom, že to nemůžeme zničit, dokud to nedokážeme lokalizovat," poznamenal Palfrey.

"Trváte-li na pohotovosti, pane předsedo vlády," řekl Horden, "pak bych se měl okamžitě kontaktovat s ústředím Mezinárodní komise. Chápete, že bude obtížné vyhlásit pohotovost a nevzbudit přitom podezření a obavy. A řeknu-li pravdu o NP 87G, dojde k úniku informací a k panice. To je riziko, kterého se obávám."

"Hughu, jestliže bude chtít takovou pohotovost vyhlásit Rusko, pak s tím přijdou, aniž by s námi konzultovali cokoli. Tomu nezabráníme," poznamenal předseda vlády. "Promluv nejdříve s Washingtonem a pak s Moskvou. Ihned."

"Dobře," přikývl Horden.

Zlostně pohlédl na Palfreye a odešel dveřmi, které za sebou prudce zavřel. Malý člověk, pomyslel si Palfrey; a kolik takových lidí je na světě ve vysokých funkcích? Z toho pomyšlení pramenila jeho úzkost a doufal, že premiér má podobné pocity.

"Nuže, Palfreyi," zeptal se premiér. "Co uděláte?"

"Okamžitě ustavím průzkumný tým," řekl Palfrey. "Byl bych nejradši, kdyby to mohli být jen mí lidé, ale nemyslím si, že to bude možné. Washington i Moskva mají velké starosti. Mohl byste je požádat, aby mi vybrali kvalitní lidi, s odpovídajícími technickými znalostmi, připravené i k výletu do vesmíru, bude-li to třeba, zkrátka ochotné postoupit jakékoli riziko? Věková hranice: maximálně čtyřicet. Já si zároveň pošlu pro Andromoviče do Ženevy."

Vzpomínka na Andromoviče na chvíli zastavila jeho usilovné přemýšlení: byl to jediný z původních členů Z5, který v organizaci zůstal, jediná Palfreyova vazba na dávné časy. "Potřebujeme vysoce mobilní skupinu. Ze všech odposlouchacích a odposlechových stanic potřebuji všechny nezbytné informace." Znovu se odmlčel a jeho ruka zamířila k vlasům. "Určitě tady musíme mít někoho z Uralu a z Cape Canaveralu. Budeme NP 87G průběžně sledovat odsud z Londýna a potřebujeme k tomu skutečné odborníky. Máme sice nejmodernější zařízení, ale naši technici, myslím, nejsou tak dobří jako Rusové nebo Američané. Domníváte se, že je možné zařídit, aby tihle lidé přijeli sem k nám, pane?"

"Jestliže jsou v Moskvě a Washingtonu poplašení alespoň tak jako já, a myslím, že jsou, pak to určitě půjde zařídit," řekl předseda vlády. Jejich protivzdušná obrana už byla přivedena do stavu pohotovosti a může zahájit akci v kterémkoli okamžiku. Musíme na příštích patnáct šestnáct hodin zatajit dech, a pokud to nakonec přežijeme, budeme mít dost času, abyste zjistil, co se to vlastně dělo."

Palfrey neodpovídal.

"Nemyslíte?"

Palfrey řekl: "Také doufám, pane. Jestliže se však někomu podařilo vypustit takovouhle kosmickou loď, aniž by o tom kdo věděl, je to hrozné. Začínáme pátrat jen od jakéhosi šumu, bez jediného náznaku, o co vlastně jde. Jestli ta loď přistane, budeme něco vědět. Na druhé straně..."

"Určitě musejí přistát."

Palfreyův prostředník se stále zaměstnával vlasy.

"To předpokládám, pane. Jenže když odtud vystartovali, aniž by to naše detektory zaznamenaly, pak je to velmi špatné. Znamenalo by to, že existuje metoda startu, jakou NMS nezná a jakou neodhalí ani nejmodernější odposlechové stanice. Dále můžeme předpokládat, že to není poprvé, co takto nepozorovaní vystartovali a přistáli. Jestliže ale Liž v minulosti dokázali startovat a přistát bez varování, pak signály, které jsme dostali minulého týdne, a ty dnešní, silné, představují úmyslné varování. Zřejmě chtějí, abychom věděli, že tady jsou a že mohou způsobit velké problémy. A to, pane, není moc dobré, že?" Palfrey skončil.

5. kapitola

Panika se šíří

"Není to dobré," navázal předseda vlády a po chvíli se vážnost jeho výrazu odlehčila mírným úsměvem. "Ne, Palfreyi, to opravdu není dobré. Díky bohu že je na vás takové spolehnutí. Jak dlouho vám potrvá, než dáte dohromady svou část průzkumného týmu?"

"Čtyřicet hodin," odpověděl Palfrey. "Pro zjednodušení tomu budu říkat akční skupina. Její ustavení necháte na mně?"

"Ano. A vím, že i Moskva a Washington vám plně důvěřují."

"Příjemné pomyšlení," pronesl Palfrey pomalu. "Je ovšem třeba si to zasloužit. Budu vás prostřednictvím vaší soukromé linky pravidelně informovat, pane."

"Ano. Právě jsem vás o to chtěl požádat."

"Uvědomíte o tom kabinet?"

"Zatím ne," odpověděl premiér. Svolal bych kabinet okamžitě, kdybych měl nějaké důkazy o úniku informací, ale

takhle..."

"Máte pravdu," řekl Palfrey ode dveří. Zvedl ruku k pozdravu a otevřel. Na chodbě nebyl nikdo, ale jakmile došel ke schodům, objevil se ve dveřích další místnosti Prendergast; měl oči všude, když šlo o předsedu vlády.

"To bylo ale dlouhé jednání, Sape."

"Znáš politiky," řekl Palfrey. "Zdál se mi ale trochu unavený. Nenechávej ho tolik pracovat."

„Jeho? Když ho necháš čtyři hodiny spát, zbytek dne bude dřít jako nádeník." Prendergast už byl v půli schodiště.

"Řeknu mu, že by si měl vzít volno. Jenže on si myslí, že kdyby to udělal, stát zkolabuje. Což by se nejspíš také stalo. Je to hrůza, jaké to máme státníky a politiky. Horden je jeden z nejlepších z celé té party, a to už přece o něčem svědčí."

Když vstoupil do sluncem zalité Downing Street, ucítil Palfrey protivnou nevolnost, neklid a jakýsi zlověstný tlak.

Prendergast měl pravdu. Jedna srdeční a jedna automobilová nehoda a dvě nebo tři zběhnutí k velkému byznysu rozmělnily za poslední rok kvalitu vládního kabinetu. Lhostejná skupina kolem unaveného šéfa - to důvěru zrovna neposilovalo. Na druhé straně však měl předseda vlády pravděpodobně jistou rezervu sil, na něž by se dalo, bude-li to nutné, spoleh

nout. Ale pořád tu byla ta nejistota, kterou vyvolávala stanice Listener TEN-3, od níž neměl žádné zprávy.

Palfrey, hluboce zamyšlený, kráčel k Horse Guards a zaparkovanému rollsu. Strach ho začal dohánět. Obyčejný strach z toho, co by se mohlo stát, kdyby NP 87G skutečně nesl jadernou hlavici a kdyby se nepodařilo změnit jeho dráhu. Za patnáct hodin už to bude jasné; ty hodiny ale nebudou snadné. Spatřil automobil i řidiče Sama, který mával rukou, aby na sebe upozornil. Palfrey k němu zamířil a ani si nevšiml malého vozu, který pomalu vyjížděl z parkoviště. Chod jeho motoru byl tichý. Palfrey nevědomky přidal do kroku a pak zaslechl Samův výkřik:

"Doktore, pozor!"

Bylo takové ticho, Londýn byl tak klidný, že se Palfreyovi zdálo, že takový výkřik by sám o sobě dokázal vyvolat paniku. Trhl sebou. Rozhlédl se a uviděl malé červené sportovní auto s naprosto neslyšným motorem, které se na něj řítilo. Kdyby nebyl varován, neměl by nejmenší naději vyhnout se mu. Zastavil se a nakrčil. Řidič byl mladý, jistě mu nebylo víc než dvacet; prostovlasý mladík s pihovitou tváří a vystrčenou bradou. Auto bylo od Palfreye pár metrů.

"Pozor!" zoufale křičel Sam.

Palfrey uskočil stranou. Vůz ho minul, protože řidič nestrlh včas volant. Palfrey se otočil a z kapsy vytáhl pistoli. Jakýsi muž, přímo před ním, vykřikl:

"Opatrně!"

Muž se sklonil, auto se smykem dostalo zpět na vozovku, těsně vedle ženy se dvěma dětmi. Žena ztuhla. Řidič strhl volant a minul ji o jednu dvě stopy. Jedno z dětí křičelo. Palfrey spatřil bledou a vyděšenou ženinu tvář a pak třikrát za sebou vystřelil. Zaslechl, jak kulky pleskly o plech vozu - nezasáhl pneumatiky. S poplašeným tlukotem křídel vzlétlo hejno ptáků. Přiběhli policisté a dva vojáci na druhé straně vskočili do vozovky, aby řidiči zatarasili cestu.

Bože! Vždyť je přejede! prolétlo Palfreyovi hlavou.

Ozval se hlasitý náraz a vůz se roztočil. Jednoho z vojáků vymrštil do vzduchu. Vůz udělal zběsilou piruetu a pak narazil do zaparkovaných aut. Ze všech stran se sbíhali policisté; Palfrey stál a díval se. Vedle sebe zaslechl Sama.

"Měl byste raději odejít, pane."

"Dohlédni na to, aby mi toho řidiče přivedli."

"Dohlédnu, pane. Už byste neměl víc riskovat, sedněte si do vozu a..."

Zmlkl, protože z místa, kde narazilo auto, se ozval ostrý výkřik a srozumitelná slova: "Je mrtvý!" Vojákovi se podařilo vstát. Palfrey pozoroval, jak dva policisté zatlačují dav lidí, který se na místě havárie ve vteřině utvořil - pak uviděl řidiče auta, které na něho útočilo. Byl zhroucený na sedačce a na jeho čele se objevila krev. Přesto se Palfreyovi nezdálo, že by jeho zranění bylo smrtelné.

Okamžitě po návratu do ústředí na Mayfairu navštívil Palfrey laboratoř, kde pracovali Davis a Lacoste. Musel sejít o tři patra - výťah byl obsazen - a projít podzemním blokem do místnosti pro zadržené. Čas od času museli v Z5 vyslýchat podezřelé, a vyšetřování probíhalo ve vyšetřovací místnosti. Nebylo to příjemné místo. Byly to čtyři místnosti či spíše cely, dvě pohodlně vybavené, dvě jako každá vězeňská cela. Už celé týdny tu nikoho nevyšetřovali. Nahlédl do vyšetřovací místnosti oknem, průhledným jen zvenčí. Vybavení tvořil jen jeden stůl, lavice, dvě židle a malý detektor lži. Anglická justice sice nepřipouští důkaz detektorem lži, nicméně jeho služby jsou někdy nedocenitelné.

Palfrey vstoupil do laboratoře.

Hlavní laboratoř byla dlouhá a úzká a její dvě stěny byly přeplněny panely, tlačítky, signálními světly a páčkami; vypadalo to jako obrovská pilotní kabina obřího letadla. Palfrey ani nepředstíral, že význam nebo podstatu těch různých zařízení chápe. Věděl, že je tu i malý aparát, velký jako menší telefonní budka, známý jako Listener TEN-3 - nejcitlivější odposlechové zařízení na světě. Přesto nevyšla žádná zpráva o NP 87G odtud.

Službu držel Lacoste, Alžířan se spoustou černých vlasů. Když se ho Palfrey zeptal, zda vědí o signálu, překvapilo ho to a zavrtěl hlavou. "Neslyšel jsem nic, doktore Palfreyi. A Davis mi taky nic neřikal. NP 87G," zopakoval pečlivě a zapsal si název. "Jakmile se Davis vrátí, hned mu to sdělím a on vám podá zprávu."

"Jak dlouho to bude trvat?" zeptal se Palfrey. "Tak hodinu."

"Děkuji," řekl Palfrey. Opustil laboratoř a vstoupil do malé, pohodlně zařízené odpočívárny, která sousedila s laboratoří. Byly tu křesílka, knihy, časopisy, televize i rádio, vše potřebné pro pohodlný odpočinek. V rohu stál malý bar s kuchyňkou pro přípravu jídla. S odpočívárnou byly spojeny čtyři spací kabiny s umyvadly a sprchami. Davis, Lacoste a další, kteří tu pracovali, museli někdy zůstat v podzemí nepřetržitě pět šest dnů - jejich práce se jim stala téměř posedlostí.

Palfrey se vrátil do své kanceláře, kde nebyl od okamžiku, kdy mu Kennedy předal telefon. Odeslal instrukce agentům

Z5 a NMS po celém světě. Andromovič nejspíš právě teď sedí v proudovém letadle a je na cestě ze Ženevy. Palfrey se najednou cítil otřesený a zesláblý. Jako by na něj teprve nyní dolehla tíha celé situace.

Ozval se telefon.

"Palfrey."

"Marjoribanks," ohlásil se na druhém konci drátu muž s chraplavým hlasem. Byl to superintendent Marjoribanks ze Zvláštního oddělení kriminální policie, Palfreyův styčný důstojník se Scotland Yardem. "Ten řidič si vzal tabletu kyanidu. Očekával jste to?"

"Řekněme, že mě to nepřekvapuje," pronesl Palfrey. Cítil se hrozně.

"Taky jsem si myslel, že vás to nepřekvapí," řekl Marjoribanks. "Auto bylo ukradeno na parkovišti v Hyde Parku. V kapsách řidiče jsme nenašli nic, co by nám pomohlo s identifikací. Žádné štítky na obleku, žádné jméno - naprostý pan Anonym."

"Tomu věřím," řekl Palfrey. "Ale nemohu věřit tomu, že by ukradl to auto."

"Ale Sape..."

"Byl to sportovní vůz, sedm či osm let starý, a motor byl nesmírně tichý," poznamenal Palfrey. "To je skoro nemožné. Někdo ten motor upravoval tak, aby byl téměř neslyšný. A ten řidič si takové naprosto tiché auto nevybral náhodou. Bylo to pečlivě připravené. Znáte už majitele?"

"Ano. Někáký účetní z ministerstva zemědělství jménem Morgan, Jonathan Morgan." Marjoribanks se odmlčel. "Fakt je, že jsem ho zatím neviděl, ale - dá se taková práce na motoru udělat rychle?"

"To si musíte zjistit, já nejsem automechanik," řekl Palfrey. "Ale nemyslím."

"Chceš, abychom Morgana zajistili?"

"Myslím si, že by bylo moudřejší ho sledovat," doporučil Palfrey. "Nespouštějte ho z očí, ale jestli bude chtít utéct, zajistíte ho. To se mi zdá nejvhodnější."

"Udělám to. Chceš na něj poslat také někoho ze svých hochů?"

"Později," řekl Palfrey. "Zůstaneš se mnou ve spojení?"

"Ano," ujistil ho muž ze Zvláštního oddělení a po chvíli se zeptal: "Co se děje, Sape?"

"Máme trochu problémy," pronesl pomalu Palfrey.

"Sape..."

"Dobře víš, že ti to nemůžu říct," dodal Palfrey ostře. "Kdybych mohl, už bych ti to řekl."

"Sape," opakoval Marjoribanks. "Zaslechl jsem něco pěkně ohavného. Měl jsem na drátě Tysona z World Press. Jeden z jeho reportérů byl služebně v Downing Street a ví, že jsi tam odpoledne byl. Tentýž chlápek pak viděl ten útok na tebe. Chce vědět, jestli to má souvislost s historkou, která se šíří z Fleet Street..." Marjoribanks chvilku váhal, zda má pokračovat a pak dodal: "Prý nějaký útok z vesmíru."

Palfrey vykřikl: "Cože?"

"Nedělej, že mi nerozumíš," zabručel Marjoribanks. "Tuhle informaci někdo anonymně rozeslal všem tiskovým agenturám a většině velkých novin. Šlo to odpolední poštou. Některé zásilky mají číslo londýnské pošty W.1, jiné pak různá čísla pošt. Říká se v tom, že Země může čekat srážku s nějakým "tajemným nukleárním objektem". Prý zítra ráno."

"Tu zprávu mají všechny noviny?"

"Všechny, co něco znamenají. Z tvé návštěvy u premiéra usuzují novináři, že je něco skutečně ve vzduchu. A Sape," pokračoval Marjoribanks, "jeden z těch dopisů jsme našli také v kapse toho řidiče s upozorněním přísně důvěrné. Ta aféra se dává do souvislosti s útokem na tebe."

Palfrey řekl: "V pořádku, nech to na mně." Rychle zavěsil; seděl nehnutě a zíral oknem na dláždění pod sebou.

Najednou tam neviděl obraz své ženy. Viděl jen hrůzu. Tiše hleděl před sebe. Pak se znovu ozval telefon. Zvedl sluchátko a uslyšel Prendergasta:

"Sape, chce s tebou mluvit premiér, vydrž." Palfrey čekal, zíral do okna a snažil se myslet rychle a jasně. Pak zaslechl hlas předsedy vlády:

"Palfreyi, věděl jste, že tisk už o tom ví?"

"Právě jsem se to dozvěděl."

"Někdo chce zřejmě šířit paniku..."

"Bezpochyby," souhlasil Palfrey. "Má to ale také svou dobrou stránku, pane."

"Přál bych si ji znát," řekl předseda vlády. "Ale než se pokusíte přiblížit mi ji, měl byste vědět, že ty anonymní dopisy byly odeslány i novinám ve Washingtonu, Moskvě, Paříži a v Berlíně, zkrátka skoro do celého světa."

"Ano," řekl Palfrey. "To jsem si myslel."

"Co je na tom tedy dobrého?"

"Za šířením té zprávy je určitě velké množství lidí. Tady v Londýně se mě pokusil nějaký mládenec zavraždit a radši se sám zabil, než by se nechal chytit. Mám už řadu důkazů o tom, že jde o perfektně organizovanou skupinu lidí, kteří jsou ochotni podstoupit velká rizika. A domnívám se, že pokud by očekávali zásadní katastrofu v příštích čtyřicetihodinách, nepokoušeli by se mě odstranit. Musí určitě jít o dlouhodobější hrozbu. Myslím, že to nakonec nebude tak horké, pane."

Předseda vlády to nekomentoval.

"K nějaké panice ale zřejmě dojde," pokračoval Palfrey. "A ještě jedna věc je zřejmá, pane. Lze se k tomu všemu stavět také tak, že se jedná o velký podvod, možná o další akci hnutí Mildmayových pochodů. Vláda by však pro jistotu měla vyhlásit všeobecnou pohotovost. Takový zásadní postoj ze strany vlády a její rychlá reakce na situaci určitě zmenší riziko paniky."

Předseda vlády si hlasitě oddechl.

"Potřeboval bych vás v kabinetě," řekl. "Velmi správně, Palfreyi. Doufám, že nejste raněn?"

"Ne, pane."

"Dávejte na sebe dobrý pozor."

"Buďte bez obav," řekl Palfrey. "Zůstanu s vámi ve spojení." Zavěsil a zdálo se mu, že napětí, které cítil po hovoru s Marjoribanksem, trochu polevilo. Předseda vlády mlčky souhlasil s uvolněním historky o ohrožení pro tisk, rádio a televizi. Byl to ten druh rozhodnutí, k němuž je zapotřebí odvahy, jež většině lidí schází. Pravděpodobně to přinese své výsledky. Palfrey si přitáhl několik papírů, zapsal si pár poznámek a načrtl plán postupu. Nepochyboval o tom, že bude mít čas zahájit pátrání, ale nebyl si jistý, že jej stihne dokončit. Zatím nehrozivěji na něj zapůsobil důkaz o existenci té tajemné organizace v Londýně - tím důkazem byl útok na jeho osobu, razance, s jakou byl proveden, a potom to, že si útočník zvolil raději dobrovolnou smrt než zatčení.

Kolik členů té organizace je připraveno přinést podobnou oběť? Jsou-li takoví, pak se může skutečně jednat o dlouhodobou akci. Vůle k sebeobětování není věcí náhody; předchází jí osobní rozhodnutí vycházející z absolutního přesvědčení, že se tím něčeho dosáhne, že to má cenu.

Jediná naděje jak rychle přijít k nějaké další informaci je spojena s tím úředníkem Morganem. Ještě před koncem dne by měl být předveden k výslechu, ale ne policií. Morganův výslech by měla být práce pro Z5. Pro Palfreye osobně.

"Sape," řekl Kennedy, "mám pro tebe špatné zprávy."

To prohlášení bylo tak otevřené, že Palfreyem otřásl už jen způsob jeho sdělení. Kennedy obvykle neprozrazoval své pocity, ale tentokrát je zřejmě neovládl. Seděl za svým stolem v operační místnosti - v kanceláři, ze které se udržovalo spojení s agenty Z5 a NMS po celém světě. Ztratil barvu a jeho šedé oči se leskly.

"Ven s tím," pobídl ho Palfrey.

"Odpoledne se při autohavárii zabil Dai Davis," řekl. "Víník ujel."

"Dai Davis!" vyděsil se Palfrey. Jediný člověk, který je pro laboratoř nepostradatelný! Vzápětí mu přišla na mysl otázka, která ho stále pronásledovala: jak to, že zpráva o NP 87G z laboratoře vůbec nepřišla? Kromě toho, že Davisova smrt je hroznou ranou pro celou organizaci, nabízí se také fakt, že mohlo jít o vraždu. Zajel si rukou do vlasů, ale rychle ji hned stáhl.

"To je hrozné," zašeptal. "Příšerné. Kdo to vyšetřuje? Marjoribanks?"

"Ano."

"Víš o tom Lacoste?"

"Ano," přikývl Kennedy a přejel si dlaní čelo. Vzbuzoval dojem, že má na srdci něco ještě horšího. "Sape, chtěl jsem ti to říct, ještě než jsi odjel za premiérem, ale Prendergast tak pospíchal, že jsem to odložil." Zvedl bezmocně ruce.

"Předtím než odešel, mi Davis řekl, že podle jeho názoru je pro nás Lacoste nepoužitelný. Myslím si, že ho k tomu vedl fakt, že Lacoste je školený ve francouzských metodách, které s našimi moc neladí. Říkal mi, že několik posledních Lacostových zpráv bylo naprosto k ničemu, a chtěl nám navrhnout jeho přeložení."

"Ale," zamračil se Palfrey. "Opravdu?" Vztekla si pomyslel, že až sem přijde ten Američan s Rusem a najdou neschopného operátora, bude z toho pěkný malér.

"Zatraceně," zavrčel Kennedy, "a to se muselo stát zrovna teď."

"Ano," řekl Palfrey a pokračoval: "Dobrá, Jímě. Zaříd' v Jodrell Bank, aby si Lacosta na týden, na deset dnů vzali.

Požádej je, ať pozorně sledují jeho práci a nám ať dají zprávu. Lacostovi řekni, že se jedná o speciální výcvik. Naši lidé v Jodrell Bank ať také dávají pozor. Jasně?"

"Ano," řekl Kennedy. "Necháš Listener TEN-3 Gregarovovi a Kilbeemu, co?"

"Správně. Máš ještě něco?"

"Nic důležitého," odušil Kennedy. "Myslím, že toho už i takhle bylo dost, Sape."

"Až moc," povzděchl si Palfrey.

6. kapitola

Joyce Morganová

Joyce Morganová viděla, že okna bytu, který obývala se svým otcem a bratrem, jsou zavřená, a usoudila, že nikdo není doma. Překvapilo ji to, protože oba muži obvykle chodili domů dřív než ona. Bylo půl sedmé a stále bylo velmi teplo; doma bude dusno, ale za půl hodinky se už byt ochladí. Přemýšlela, co je mohlo zdržet. Oba pracovali na ministerstvu zemědělství, Jonathan jako účetní a otec jako kontrolor.

Byt, který shlížel na Putney Heath, se nacházel v posledním patře starého, nepříliš přitažlivého, avšak uvnitř prostorného domu. Mohli si teď dovolit platit za byt víc peněz než dříve. Věděla, že se otci zvýšil plat a že po matčině smrti si dokonce našetřili nějaké úspory. Občas se nad tím, že mají o tolik víc peněz než dříve, dosti podivovala. Jonathanovo malé auto tu nikde neparkovalo, není tedy ještě doma.

Otevřela domovní dveře. V domě bylo celkem šest bytů a domovní dveře bývaly přes den jen zřídka kdy zamčené. Každý z bytů byl opatřen bezpečnostním zámkem.

Joyce byla šestadvacetiletá žena, vysoké a půvabné postavy s nádhernou pletí a jasně modrýma očima. Na lidi, kteří ji neznali, působila nepřístupně a rezervovaně. Ve skutečnosti byla neobyčejně plachá a vždycky ji činilo potíže seznamovat se s novými lidmi. Jonathan jí to občas připomínal: nepodaří-li se jí tu plachost překonat, nikdy nepotká

muže, který by ji požádal o ruku! V poslední době se sama sebe ptala, jak naloží se svým životem. Není totiž moc příjemné být v šestadvaceti svobodná. A bez známosti. Zatím se sice příliš neznepokojovala, ale na mysl jí to už párkrát přišlo. Žila však plný život v práci i doma a neměla mnoho času na hloubání.

Trochu ztěžka stoupala po schodech, cítila se dnes unavená. Bylo tu vedro, okna na chodbě nebyla nikdy otevřená. Došla ke dveřím bytu, otevřela je a vstoupila dovnitř.

Jakmile za sebou zavřela, okamžitě poznala, že něco není v pořádku.

Dveře do kuchyně byly zavřené, to za prvé. Za druhé přes opěradlo židle v malé hale visel bratrův plášť do deště. A Jonathan byl ten nejpořádnější člověk na světě. Jeho auto nebylo venku, ale on je doma; okna jsou zavřená, ačkoli to je vždycky on, kdo první řekne: "Nemělo by se vyvětrat?" a hned je otevře.

"Jones," zavolala.

Žádná odpověď.

"Jones!"

Kdyby byl v koupelně, jistě by se ozval. Zůstala chvíli stát přede dveřmi do obývacího pokoje. Byt měl čtyři pokoje; každý měl svou ložnici a navíc tu byl společný obývací pokoj. Stále váhala, sama nechápala, proč je tak vyděšená.

"Jones!" Nikdo neodpovídal a nikde se nic nepohnulo.

Otevřela tedy dveře a rozhlédla se po obýváku. Vypadalo to tu stejně jako ráno. Vyběhla z pokoje a zamířila do Jonovy ložnice. Zůstala stát před jeho postelí a srdce jí bušilo až v krku. Po vteřině šoku pocítila prudkou křeč v žaludku.

Byl mrtvý.

Ležel na posteli, bez saka, s otevřenými ústy.

Byl mrtvý.

"Ne!" vykřikla Joyce. "Ne!" Obešla postel a uviděla Jonovu bezvládnou pravou ruku, která se téměř dotýkala podlahy, viděla pěnu v koutcích jeho úst. Zdálo se jí, že se jí každou chvíli rozskočí srdce. Zachytila se postranice postele a zavravorala.

Někde za sebou náhle uslyšela hrubý mužský hlas: "Proč jste ho zabila?"

Otočila se naprosto vyděšená. Spatřila robustního muže stojícího ve dveřích s napřaženou rukou, snad připravenou k útoku.

"Tak co? Proč jste ho zabila?"

Zachvátila ji panika. "Ale já ho nezabila! Právě jsem přišla! A - tady jsem ho našla."

"Lhaní vám nepomůže," zaburácel muž.

"Já nelžu! Říkám vám..." odmácela se a pak hlasitěji dodala: "Kdo jste a co tu děláte?"

Přestala se téměř ovládat; stalo se toho tolik najednou. Šok z toho, že vidí mrtvého Jonathana ji naprosto ovládl.

Mrtvý, mrtvý, mrtvý! Divoce se rozhlédla, jako by se chtěla ujistit, že je to pravda. Ano, leží tam, jeho bledé prsty se skoro dotýkají koberce, a ta strašná pěna kolem úst. Bože!

"Proč jste ho zabila?" zeptal se znovu ten člověk.

"Říkám vám, že jsem ho nezabila!" křičela. "Právě jsem přišla. On..."

Přestala křičet. Stěží vnímala, co říká, byla velmi blízko nervového zhroucení; bála se, že snad přijde o rozum. Musí se ovládnout! Spustila ruce. Otočila se; pár vteřin stála tvář v tvář tomu člověku. Nakonec k němu vykročila. Překvapilo ho to - udělal krok stranou a zastoupil jí cestu.

"Kam jdete?" zeptal se prudce.

"Zavolat policii."

"O to se nestarejte!"

Skoro zakřičela: "Okamžitě ustupte! Chci telefonovat na policii!" Muž jí ustoupil z cesty. Měla strach, že ji zastaví, ale nestalo se nic. Naráz měla pocit, že zaslechla nějaký další zvuk, jako by tu byl ještě někdo jiný. Rozbušilo se jí znovu srdce, ale neohlédla se ani nezastavila. Telefon byl v obývacím pokoji, hned za dveřmi. Došla tam - a zatajila dech.

V pokoji byl další muž. Stál zády k oknu - vysoký, trochu shrbený a nehybný. Proti světlu mu neviděla pořádně do obličeje, vnímala jen jeho jemné vlasy. Zkřížila ruce na prsou, hleděla na něj, pak se odvrátila a zvedla sluchátko.

Čekala, že na ni křiknou nebo jí v tom zabrání; nestalo se však nic.

Ve sluchátku se ozvalo: "Co si přejete, prosím?"

"Policii," hlesla.

"Nezavěšujte," ozvalo se.

Joyce si uvědomila, že muž u okna se pohnul. Pohlédla na něj a rychle ustoupila; ačkoli ještě před okamžikem stál na druhém konci místnosti, byl teď těsně vedle ní.

"Položte to," pronesl klidně. "Volám na policii, musím..."

"Položte to!" opakoval.

"Ne! Musím vědět..." Srdce jí tlouklo tak divoce, že nebyla schopna slova; znovu si říkala, že musí být klidná a nesmí ztrácet nervy. Bolestně si znovu uvědomila, že Jon je mrtvý. "Nechte mě na pokoji," zaprosila dutým hlasem směrem k vysokému muži.

Tiskla sluchátko k uchu, ale telefon byl němý. Copak to policii trvá vždycky tak dlouho?

"Okamžitě to položte," nařídil znovu dlouhán a chytil ji za zápěstí. Snažila se vyprostit, ale stisk jeho ruky byl příliš silný. Stlačil její sevřenou dlaň, až sluchátko zaklaplo vidlici aparátu a ona je pustila.

"Tak je to lepší," řekl. "Kdo jste?"

"Snad kdo jste vy?" vypravila ze sebe.

"To se vás dozvíte," odpověděl.

"Musím okamžitě volat policii! Můj bratr je mrtvý a..."

Muž rychle a klidně řekl: "Jsem svým způsobem také od policie. Zařídil jsem, aby na váš telefon nikdo nereagoval. Potřebovali jsme mluvit s vaším bratrem, ale dnes odpoledne nebyl ve své kanceláři. Proto jsme tady. A teď mi odpovězte - kdo jste?"

Chvilí váhala a pak odpověděla: "Jmenuji se Joyce Morganová."

"Kde pracujete?"

"V Cartellových klenotnictví na Bond Street."

"Co tam děláte?"

"Jsem sekretářka ředitele a občas dělám i modelku - předvádím šperky. Můžete mi teď laskavě..."

"Jak tam pracujete dlouho?"

"Sedm let - nastoupila jsem tam hned po škole."

"Jakou jste dělala školu?"

"Talbotovu akademii v Bournemouthu. Trvám na tom, aby byl zavolan lékař a policie..."

"Doktor je ten muž u vašeho bratra. Váš otec také pracuje na ministerstvu zemědělství?"

"Ano, ale hodně cestuje, jako kontrolor. Co to s tím - s tím, co se stalo - má společného? Proč se mě na tohle všechno ptáte? Dokažte mi, že jste od policie!" Velice se snažila, aby se udržela a nekřičela. V pohledu toho vysokého muže bylo cosi hrozného. Snažila se vzchopit a dodala: "Musím přece vědět..."

"Víte, kdo zabil vašeho bratra?"

Zatajila dech.

"Odpovězte. Víte to?"

"Nevím ani, jak zemřel," prohlásila. "Celý den jsem byla v práci. Všimla jsem si, že tu není jeho auto, že jsou zavřená okna a nemohla jsem pochopit, proč není doma, ale..."

"Byl přece doma."

"Buďte tak laskav..."

"Kdo ho zabil?"

"Nevím, jak zemřel!" křičela. "Nevím, kdo ho zabil, nevím... Nevím ani, jestli se nezabil sám!"

"Proč tohle říkáte?"

"Já nevím!"

"Mluvil někdy o sebevraždě?"

"Ne!"

"Víte to určitě? Jestli lžete..."

"Proč bych měla lhát?"

"To chci právě zjistit," pronesl temně neznámý muž. "A taky to zjistím! Odkud máte tolik peněz?"

"Nemám moc peněz."

"Odkud je brala vaše rodina?"

"Všichni - my všichni máme slušný plat."

"Jen obrazy na stěnách musely stát spousty liber, ten nábytek jste mohli koupit jen v drahých obchodech a tenhle koberec musel stát nejméně pět set liber!" Ty věty zněly jako vážná obvinění. "Tohle všechno jste si nemohli pořídít ze tří slušných platů. Odkud máte ty peníze?"

"Říkám vám, že všichni dost vyděláváme!"

Dlouhán se ušklíbl: "Měla byste si to rozmyslet a prozradit nám víc. Odkud váš otec a bratr berou ty peníze, pro koho a co dělají. Musíme to vědět. A nemyslete si - my se to také dozvíme! Takže..."

Pod Joyceinou rukou se ozval telefon. Chtěla zvednout sluchátko, ale muž ji předběhl. Těžce oddechovala; náhle si uvědomila, jak toho člověka nenávidí.

"Palfrey," ohlásil se a dodal: "Ano, je tady... Ano... Ne, ještě jsem jí to neřekl... Ale chlapče, vím, že je to nutné."

Poslední informace?"

Nastala delší pauza. Joyce viděla, jak mužova tvář bledne. Stál zcela

nehýbně a ona měla pocit, že z něho vyzařuje síla a moc, ale že ho zároveň svazují jakési obavy.

Řekl: "Vypadá to tedy tak, že ke střetu dojde v Anglii, je to tak?... Je to jisté?" Jeho hlas zněl ostře. "Jak brzo?... To znamená, že k tomu může dojít o půlnoci nebo krátce po ní. Pořád nic, čím by se to dalo zničit?"

Joyce uviděla krůpěje potu na jeho čele.

"Rozumím," řekl. "Je to zlé. Ano, přivedu ji. Pořád nevím, jestli z ní něco dostanu, brzy to ale zjistím." Díval se na Joyce a v jeho výrazu se cosi změnilo. "Ano, určitě promluví," řekl. "Připrav zvukotěsnou místnost."

Chtělo se jí křičet.

Pozorovala, jak člověk, který si říká Palfrey, pokládá sluchátko. Pak se ve dveřích objevil další muž.

"Někdo mu ucpal nos, jsou vidět jasné stopy a škrábance po nehtech. Byl donucen sníst jed a ten, kdo ho nutil, chtěl, aby to vypadalo na sebevraždu."

Palfrey se naklonil k Joyce Morganové a potichu se zeptal: "Byla jste to vy?"

"Říkám vám, že o tom nic nevím!"

Palfrey neúprosně pokračoval: "Jestliže lžete, brzy pocítíte důsledky." Obrátil se k druhému muži: "Teď jí to píchni a odved ji."

Otevřela ústa, ale ještě než stačila vykřiknout, ucítila ostré bodnutí v pravé paži. Otočila se a spatřila mohutného muže s injekční stříkačkou v ruce.

Zabručel: "Teď si trochu pospíte."

Ztratila vědomí.

7. kapitola Panika se blíží

Palfrey řekl: "Nelíbí se mi to právě tak jako tobě, ale musí to být. Je to jediný člověk, který nám může rychle něco prozradit. Nezáleží na tom, jak vyděšená je, nebo jak my jsme chladnokrevní, prostě pokud něco ví, musíme to z ní dostat. Fakt, že je v šoku z bratrovy smrti, pro nás znamená jediné - že bude jednodušší ji zlomit.

Jeho mohutný kolega řekl: "V pořádku. Já vím."

"Dobře, dáme se do toho," přikývl Palfrey. "Už přišla k sobě?"

"Každou chvíli by se měla probrat."

"Nech ji tam deset minut," pokračoval Palfrey. "Deset minut ve tmě se všemi těmi zvuky by mělo zlomit její odpor.

"Ano." Muž se obrátil ke dveřím, když na něj Palfrey zavolal:

"Jeffe!"

"Ano?"

"Uvědom si, co by se stalo, kdyby ta zatracená věc skutečně nesla jadernou hlavici. Nedokážeme to zničit, když budeme vědět jen to, co víme teď. A uvědom si také, že to nejspíš spadne na britské ostrovy." Otřel si z čela pot. "A má-li proto jedna slečna trpět, ať trpí. Tlač na ni! Nepovol ani na vteřinu."

"A co když z toho zešílí, k čemu to potom bude?"

"To se nestane."

Ale jakmile se za Jeffem Hellisserem zavřely dveře, napadlo Palfreye, že se to stát může. Procedura, kterou Joyce musí postoupit, je horší než vymývání mozku, protože se děje pod vysokým tlakem a bez momentu úlevy. Nenáviděl se za to, že to nařídil, ale udělat to musel. Není čas litovat jednu dívku, není-li ho dost k zoufalému pokusu najít jakýkoli klíč k tomu, co se děje tam nahoře, k příčině té strašné hrozby.

Bylo to šílené.

Stiskl spínač tajného televizního okruhu, který vysílal nepřerušovaný tok zpráv ze Scotland Yardu. Spatřil záběry z londýnské Oxford Street. Byl čtvrtek večer a ulice byla přelidněná. Večer byl teplý, všude proudily tisíce mužů, žen a dětí, stovky automobilů - a stále víc a víc policistů. Bylo to zlověstné: policistů přibývalo, protože bylo nutné davy co nejrychleji rozptýlit a dostat z ulic.

Pak se z nějakého reproduktoru ozvalo:

"Mimořádná policejní výzva."

Bude to stačit? Nebyla by lepší siréna?

"Mimořádná policejní výzva! Bylo přijato zvláštní dopravní opatření. Všichni se musejí vrátit do svých domovů.

Okamžitě! Lidé, kteří se mohou domů dostat pěšky, nechť se okamžitě rozejdou! Ti, kteří potřebují dopravu, nechť se dostaví do nejbližších stanic a zastávek, kde budou provedena zvláštní dopravní opatření!" Ke kameře se začaly obracet překvapené obličeje. "Další informace se poskytují ve stanicích metra a na zastávkách městské hromadné dopravy. Zvláštní výzva k motoristům! Všichni řidiči nechť okamžitě odjedou do svých domovů. Pokud s sebou mohou vzít spolucestující, ať tak učiní! Všechna soukromá vozidla v okruhu pěti mil od Marble Arch budou přesně za hodinu - ve dvacet hodin - nucena přerušit jízdu a budou odstavena!"

Palfrey si pomyslel: "Řeknou jim proč?"

Pozoroval tváře lidí na obrazovce. Byly postrašené, byly však zároveň důvěřivé a tázavé. Matky konejšily děti, muži uklidňovali ženy dalo se téměř odezírat z jejich rtů:

"To je jen nějaké zvláštní cvičení, nebojte se."

"Máme místo pro dva - pojedte s námi!"

"Nemějte strach."

"Musejí s takovým nesmyslem přijít zrovna dnes, když je tak hezky..."

„Měli bychom si pospíšet!"

"Zajímalo by mě, co se děje. S takovou věcí by si nedovolili přijít, kdyby k tomu neměli hodně vážné důvody."

"Myslíš válku?!"

"Nech toho!"

V mnoha tvářích se už zrcadlil neklid. Lidé začali spěchat ke stanicím a zastávkám, byl to začátek shonu, který se mohl změnit v hromadný úprk. Kdosi už běžel. Palfrey zaťal zuby, věděl, že jakmile se pohyb zrychlí, bude to hrozné. Pak uviděl jak se mezi davem klidně a věcně pohybují policisté. Všiml si, že uklidnili dva běžící muže. Ozvala se další výzva a všechny tváře se otáčely směrem k reproduktorům.

"Zvláštní výzva! Předseda vlády vystoupí dnes v deset hodin večer v rozhlasovém a televizním projevu k národu a zítra v osm hodin večer promluví z Buckinghamského paláce Její Veličenstvo královna."

Bylo slyšet vzrušené hlasy:

"Takže to nebude nic tak vážného, je čas..."

"No, když královna bude mluvit až zítra..."

"Co to všechno znamená? To bych tedy rád věděl."

Palfrey zavřel oči a chvíli trvalo, než je zase otevřel. Ta poslední výzva byla tak dobře načasovaná a chytře formulovaná, že jistě zklidnila všechny panikáře. Londýňané se tedy v klidu dostanou domů..."

A obyvatelé Moskvy, New Yorku, Paříže, Tokia, Berlína...

Jen několik osamocených osob vědělo, že neidentifikovaný předmět 87G se pravděpodobně blíží přímo na Londýn. Jen několik z nich vědělo, že všechny známé metody, jak ho v kosmu zničit, zkrachovaly.

V Moskvě už Boris Gregarov zapomněl na premiéra i ministra obrany a řekl: "Pokud se to nepodaří zastavit, nebo nezmění-li to směr, pak to udeří na britské ostrovy. Nikdo o tom nemůže pochybovat, ať už jiné odposlechové stanice říkají cokoli."

Premiér pronesl: "V pořádku, v pořádku, chceme jen, abyste si byl jist. Anglicky mluvíte, že?"

"Ano."

"Mluvíte dobře?"

"Snad ano, alespoň doufám..."

"Máte zvláštní poslání," řekl premiér. "Čeká na vás v Británii. Poletíte tryskáčem do Londýna, kde vás vyzvedne náš velvyslanec, který vás odveze na schůzku. Tam dostanete tajné instrukce. Ale jednu věc vám řeknu už teď."

"Poslouchám," pronesl tiše Gregarov.

"Budete pracovat s členy organizace známé jako Z5. Budete řízen Angličanem, jistým doktorem Palfreyem, a budete pracovat s mnoha lidmi různých národností. Budete jim sloužit, jako byste sloužil své zemi. S výjimkou jedné věci."

"Rozumím."

Gregarov viděl svou ženu, novorozená dvojčata a - Londýn. Londýn, který znal pouze z fotografií, obrazů a učebnic, Londýn představ a snů - Londýn v srdci britských ostrovů, kam míří ta pohroma.

"Nebudete diskutovat o politických nebo ideologických otázkách s nikým, ani s doktorem Palfreyem! V ostatních záležitostech ho budete naprosto respektovat. Jasně?"

"Ovšem."

"Letadlo už na vás čeká," pokračoval premiér a nečekaně se usmál. "Až se vrátíte, budou na vás čekat žena a děti."

Rozumíte? Postaráme se o ně za vás."

Poplácal Gregarova po zádech a pak ho obřadně políbil na obě tváře.

Ve Washingtonu studoval Arnold Kilbee u prezidentova stolu zprávy, olízl si rty a řekl: "Míří to na britské ostrovy. O tom není pochyb."

"Potvrzují to nejen Jodrell Bank a Ural, nýbrž i ostatní informační centra," přikývl prezident. "Jestliže to tam udeří a má-li to skutečně jadernou hlavici, pak..."

"Chudáci Angličané," dokončil Kilbee.

Prezident řekl: "Ano," a náhle se zastavil u svého stolu. Byl velmi vysoký, štíhlý a vypadal opuštěně. "Arnolde, mám pro vás zvláštní poslání - opravdu velmi zvláštní."

"Poslouchám vás, pane."

Prezident řekl: "Budete pracovat se Z5, s mezinárodní bezpečnostní organizací. Sejdete se tam s Brity, s Rusy, Číňany a pravděpodobně také s Kubánci." Na prezidentových rtech se mihl náznak úsměvu. "Zdržte se politiky a zachovávejte všechna tajemství - pokud nebude zřejmé, že je ostatní znají. Je to jasné?"

"Jasně, pane. Kde se mám hlásit?"

"V Londýně, za dvě hodiny," řekl prezident.

V Kilbeeho světle hnědých očích se na okamžik objevilo překvapení. Brzy však zmizelo. Postavil se do pozoru a zasalutoval. "Rozkaz, pane. Jsem připraven."

Prezident obešel stůl a napřáhl ruku k pozdravu.

Palfrey naslouchal premiérovi prohlášení s pocitem obdivu a respektu, jaký vůči tomu muži dosud nezažil.

Pozoruhodná byla jeho pravdivost a odměřenost; znovu se mu vybavil Churchill, válečná Anglie, Anglie krve, dřiny, slzí a potu. Věcný, přesný a téměř otcovský způsob řeči, to byla premiérova největší síla. Bylo to až konejšivé.

"...nechci v nikom z vás vyvolat falešné představy. V době, jakou dnes prožíváme, by to bylo nesmyslné a kruté. A současně i nečestné. Proto jsem vám prozradil, že se onen neidentifikovatelný objekt nachází už pouze desítky tisíc mil nad Zemí, a proto jsem cítil jako nutná opatření civilní obrany. Všichni, kteří jsou tak či onak zapojeni do civilní obrany, jsou na svých místech - strážníci, hasiči, zdravotní sestry, lékaři, muži ze záchranné zdravotní služby. Pochopitelně i ostatní služby jsou zabezpečeny - armáda, policie, hasičské sbory - všichni jsou tam, kde je jich třeba.

Navzdory tomu všemu chci, abyste věděli, že skutečně nemám obavy. Neočekávám vážné problémy. Ve skutečnosti myslím, že dnes v noci budu zdravě spát ve své posteli a že budu včas informován, nastane-li nějaké nebezpečí. Žádám vás, abyste učinili totéž.

Musím vám všem říct jedno. Děláme všechno pro to, abychom onen objekt zničili v kosmu a současně hledáme příčiny toho všeho, aby bylo jisté, že se podobné ohrožení již nikdy nebude opakovat. Máme velmi silnou a schopnou výzvědnou službu. Skutečně - pracuje velice dobře. Pracuje již teď a s plným nasazením. Podobně jako výzvědné služby všech států, s nimiž nás váží spojenecké svazky. Jsem si jist, že nebude dlouho trvat a budeme vědět, co se stalo.

A pak je tu ještě další a velmi významný faktor, totiž ten, jenž nám všem dává tu největší naději pro budoucnost -

budoucnost světa, budoucnost celého lidstva. Spojené státy americké i Rusko s námi při pokusu zničit onen předmět spolupracují. Nejsme sami. Jsem hrdý na to, že vám mohu oznámit, že hlavní pátrání je vedeno Angličanem. Až odhalíme pravdu, pak si země celého světa budou blíží než kdykoli dřív. Přejí vám všem dobrou noc."

Palfrey se díval, jak se premiérova tvář vytrácí z obrazovky a pak natáhl ruku a vypnul televizor. Několik minut seděl v tiché místnosti. Když potom zazvonil telefon, věděl, že uslyší Kennedyho.

"Ano, Jime?"

"Je tu Marjoribanks. Má s sebou všechno, co našel u Morganů," ozvalo se ze sluchátka. "Ještě než se s ním sejdeš, měl bys vědět, že Morgan senior, dívčin otec, stále není k nalezení. Nenechal po sobě žádnou stopu. A po řidiči vozu, který zabil Davise, taky nemáme ani stopu."

"V pořádku, Jime. Díky."

8. kapitola Morganové

Palfrey byl znechucen sám sebou.

Stál před oknem vyšetřovací místnosti a pozoroval Joyce Morganovou, která ho nemohla vidět. Seděla na úzké lavici z tvrdé pryže připevněné ke zdi pokoje, který měl rozměry desetkrát deset stop. Místnost byla vybavena ještě stolem, židlí a detektorem lži. Dívka byla ve stavu vyčerpání, blízko zhroucení a Palfrey se cítil vinen. Ve skutečnosti se Joyce nikdo ani nedotkl; k fyzickému mučení dnes prakticky není důvod. Psychologický nátlak je ovšem účinnější. Když ji spatřil poprvé, před několika hodinami, vypadala skvěle. Z jejích rtů teď však zmizela barva, oči tonuly v tmavých stínech, vlasy měla zplhlé a zpcené a celá vypadala naprosto ochable.

Věděl, jak se asi cítí.

Před léty, bůhví jak už je to dlouho, podstoupil podobnou proceduru, když se nacisté poprvé odhodlali k jejímu použití. Trvalo to týdny a bylo to hrůzné. Dnes k tomu stačí pár hodin. Jak může člověk ospravedlnit, že takovou věc vykonává na jiném? Může se sám před sebou omluvit tím, že k tomu dal souhlas ve jménu miliónů ostatních, jinž chce pomoci a sloužit?

Tyto kruté a sebezraňující otázky se honily Palfreyovi v hlavě. Byl to hlas jeho svědomí.

Pozoroval dívku asi pět minut. Jednou dvakrát se zachvěla - byl to téměř zvířecí pohyb; jako když se kočka pohne ve spánku. Byla v bezvědomí? To je milost, která na všechny dřív nebo později sestoupí.

Měl snad pravdu Hellissen? Přivedlo ji to k šílenství?

Palfrey si navlhl rty, zatnul zuby a stiskl tlačítko na panelu vedle okna. Zazářil proud silného světla, který odhalil každou linii dívčina obličeje a těla. Vyskočila na nohy, ruce jí vylétly k očím a začala křičet - ze světla a hrozného hluku, který na ni doléhal uvnitř místnosti, ale jinde už nebyl slyšet. Stála uprostřed místnosti a oháněla se pěstmi proti neviditelným mučitelům.

Pak se náhle úplně zhroutila.

Bylo čtvrt na dvanáct.

Před patnácti minutami se Palfrey znovu dozvěděl, že NP 87G stále míří na britské ostrovy. Všechny odposlechové stanice světa poskytují bez ustání tutéž nezvratnou informaci. Věděl, že většina informačních center je v pohotovosti, že těch několik lidí, kteří vědí, co hrozí Británii a sousedním evropským státům, pomalu začíná propadat panice. Je informován například celý vládní kabinet. Premiér si žádné zprávy nemohl nechat pro sebe. Předseda vlády, členové královské rodiny, klíčoví muži vlády a průmyslu, všichni jsou v bezpečí protiatomových krytů.

Toto je jeden z nich.

Palfrey musí přežít za každou cenu, i kdyby mělo dojít k nejhoršímu.

Může si říkat, že se to nestane, může zkoušet přesvědčit sám sebe tak jako přesvědčoval premiéra a Marjoribankse, přesto však si nemůže být jist, že má pravdu. Může to být opravdu konec Británie a snad i světa.

Pokud tomu má Palfrey úspěšně čelit, pak ta politováníhodná bytost ve vedlejší místnosti musí poskytnout klíč k odhalení celého toho tajemství. Jen tak se dá ještě zachránit nevinné lidstvo.

Stiskl další tlačítko a vypnul světlo. Zmáčkl třetí knoflík a dveře se začaly otevírat. Vstoupil dovnitř. Vprostřed místnosti ležela Joyce Morganová, ruce i nohy měla zkroutené. Na sobě měla žluté, pytlavé šaty, které nebylo možno roztrhat. Šlo o bezpečnostní opatření - vyšetřovaný nesměl mít na sobě nic, čím by si mohl způsobit zranění. Stěny, podlaha i strop místnosti byly potaženy gumou. Bylo tu horko.

Palfrey si prohlížel graf detektoru lži; ukazoval normální reakce i širokou škálu strachů a úzkostí, výsledek však potvrzoval pravdivost Joyceiny výpovědi.

Stál a shlížel na dívku. Všiml si štíhlosti jejích nohou a sličnosti křivek jejího těla. Sklonil se, vzal ji za paže a zvedl ji; její tělo bylo horké a na čele se jí peril pot. Přenesl ji do druhé místnosti zařízené jako lékařská ordinace. Uložil ji na pohovku, pod hlavu jí dal polštář. Stále se nehýbala. Pohlédl na řadu tří telefonů; na žádném z nich nesvítla žárovka, což znamenalo, že nejsou žádné čerstvé zprávy. Otevřel zásuvku psacího stolu a vytáhl zprávu, kterou sem doručil Marjoribanks po návratu z Morganova bytu. Pročetl ji a pozoroval přitom jak Joyce, tak telefony, které mohly každou

chvíli přinést informaci o tom, že se objevila nějaká možnost záchrany.

Byl zvědav, co se děje tam nahoře, v normálním světě, kde vyděšení lidé čekají s klidem, který je obdivuhodný.

Televizní a filmové štáby snímaly téměř vylištěné ulice, policie a útvary civilní obrany byly na svých místech.

Dívka se zachvěla a vzdechla. Palfrey se na ni zahleděl. Její pravá paže se pohnula, roztáhla prsty. Palfrey cítil, že se mu rozbušilo srdce. Za chvíli už bude vědět, jaké to všechno na ní zanechalo následky.

K čemu to bylo dobré, jestliže zešílela?

Vzal si cigaretu a zapálil si. Dívka trochu změnila svou polohu, pohnula hlavou; zdálo se, že přichází k sobě. Jistě si zpočátku bude myslet, že je pořád v oné místnosti plně nesnesitelného světla, děsivého hluku, vedra a nemilosrdných otázek, které na ni útočily z reproduktorů ve stěnách.

Palfrey slyšel záznam všeho, co odpovídala; k ničemu se nepřiznala, nezavdala jedinou příčinu k podezření, že lže. Jenže dobrý vyšetřovatel musí být dostatečně nedůvěřivý.

Joyce pootočila hlavu směrem k Palfreyovi. Horečka již ustoupila, pot z její tváře zmizel. Do obličje se jí postupně vracela barva. Viděl, že s velkým úsilím pohybuje rty. Konečně otevřela oči a pohlédla na něj. Pozorovala ho dlouho; Palfreyovi se zdálo, že výslech přežila bez úhony na duševním zdraví. Cítil, že se jeho napětí uvolňuje.

"Konečně," pronesl nahlas.

Nereagovala.

"Už to skončilo."

Mlčela.

"Nechcete se napít?"

Stále na něho bez jakéhokoliv výrazu zírala a jemu blesklo hlavou, jestli to na ni přece jen nebylo příliš. Nehýbala se.

"Joyce," řekl. "Jestliže opravdu nic nevíte o tom, co dělal váš bratr a otec, nemáte se čeho bát. Vůbec ničeho."

Výdechla. "Tam nahoře nad námi je Londýn, kterému hrozí obrovská katastrofa," pokračoval klidně Palfrey. "Množství lidí s hrůzou očekává, že na město každou chvíli dopadne vodíková puma." Ano, prolétlo mu hlavou. Vždyť se to skutečně může stát kdykoliv! Nemohl zabránit tomu, aby mu nebušilo srdce. "Jestliže k tomu dojde, pak to téměř určitě zavinila skupina lidí, kterým pomáhal váš bratr. Jestliže se to nestane, pomine nebezpečí jen na čas. Během toho času musíme zjistit, s kým máme vlastně tu čest. Proto je naprosto nutné, abychom se od vás dozvěděli vše, co by nám mohlo pomoci při dalším pátrání."

Její oči se konečně pohnuly. Palfrey doufal, že porozuměla tomu, co jí říkal. Pootočila se trochu víc, jako by ho chtěla pozorovat bez zbytečné námahy. Zdálo se mu, že se zamračila. Bylo to úsilím pochopit jeho proslov, nebo ji výslech skutečně přivedl až na samou hranici zdravého rozumu?

Konečně promluvila: "Nemám co říct. Vůbec nic."

Její hlas byl tichý, měl ale určitou sílu a každé slovo bylo zřetelné. Palfrey si pomyslel: "Díky bohu!" Usmál se a přešel ke svému stolu.

"Teď vám zopakuji, co jste nám už pověděla a přidám k tomu i to, co jsme si zjistili jinde. Jestliže s něčím nebudete souhlasit, zastavíte mě. Je to jasné?"

"Ano."

"Nechcete se nejdřív napít?"

"Chtěla bych - chtěla bych trochu vody. Studenou vodu." Otevřel skříňku se zabudovaným umyvadlem, odtočil vodu, naplnil sklenici a vrátil se s ní k Joyce. Pozorovala ho, ale když se k ní přiblížil, ani se nepohnula. Ani se o to nepokusila. Podával jí pití, ale ona neměla sílu udržet sklenici. Pomohl jí tedy napít se, usrkávala vodu po malých doušcích. Pak zvrátila hlavu.

"Je to lepší?"

"Ano - děkuji."

"Chvilku si odpočíte," řekl Palfrey.

Najednou se vrátil myšlenkami zpět do světa tam nahoře, do světa, který může brzy skončit. Stále nepřicházely žádné zprávy; už nezbývalo času ani na malý odpočinek, jen na povzdech a modlitbu. Zavřel oči ze strachu před tou hrůzou a vrátil se ke stolu. Výslech i detektor lži podaly důkaz o tom, že Joyce Morganová neskrývala žádné tajemství. Palfrey však ještě neskončil.

Začal jí pomalu opakovat všechno, co vypověděla; běžné každodenní věci jejího života. Že se narodila v Richmondu, jak chodila do mateřské školky, jak milovala svou matku, jak ráda chodila do školy, s kým se přátelila, kde nakupovala šaty, jména jejich přátel i jména zákazníků Cartellova klenotnictví, kteří si s ní smlouvali schůzku poté, co předvedla šperky jejich manželkám.

Sdílel jí podrobnosti o přátelích jejího bratra, o jeho práci, o tom, že byl pacifista vyznávající občanskou neposlušnost a nenásilí, že tuto viru sdílel se svým otcem a že se zúčastňoval Mildmayových pochodů.

Hnutí Mildmayových pochodů vzniklo během prvních protestních akcí proti používání atomových zbraní, které se odehrály před mnoha léty - ještě v době před vznikem NMS. Generál Mildmay, jeden z nejstarších anglických generálů a také jeden z nejbohatších, se oddal myšlence úplného odzbrojení a kvůli ní organizoval své pochody. Brzy se přestal obracet na jednotlivé vlády a komunikoval pouze s NMS. Své akce obratně časoval tak, aby se shodovaly s obdobími nepokojů. Začínal například vždy, když se udály ojedinělé nehody v místech jaderného výzkumu, nebo když došlo k problémům s nukleárními zbraněmi. Po celé Británii měl k dispozici "mírová komanda" a jednotlivé velitele, kteří byli schopni zahájit pochod okamžitě po vy dání rozkazu. Generál i většina účastníků jeho pochodů byli sledováni nejen policií, ale i Z5. Nějaký čas byl generál podezírán z toho, že je fašista, kterému jde o získání moci; postupem doby však vše nasvědčovalo tomu, že ačkoliv jeho aktivisté jsou bezesporu fanatici, které je třeba hlídat, nepředstavují žádnou skutečnou hrozbu. Se vznikem Nejvyššího mezinárodního sboru zaměřil generál Mildmay svou kampaň i za hranice

Británie, ačkoli dobře věděl, že NMS vznikl právě kvůli celosvětové kontrole nad nukleárními zbraněmi. Prohlašoval, že jediná bezpečná varianta spočívá v jejich úplném zákazu.

Brigádní generál Mildmay byl mohutný, zdravím kypící muž, který i ve svých sedmdesáti vypadal pozoruhodně dobře. Jako mladší býval agresivně "britský"; věřil v diplomacii dělových člunů a v "mou vlast, ať je v právu nebo nepravu". Měl poněkud chvástavé způsoby a toryovskými poslanci byl považován za "trochu potrhleho". Jak krajní pravice, tak i krajní levice ho považovaly za dost pochybného spojence. Byl proslulý absencí smyslu pro humor - ani jeho jméno, tak vzdálené jeho povaze, ho nerozveselovalo.

"Chodila jste na Mildmayovy pochody?" zeptal se Palfrey.

"Ne."

"Proč ne?"

"Nepřesvědčily mě."

"Co vás nepřesvědčilo?"

"Jejich argumenty," odpověděla. "Mám za to, že je chyba oslabovat - oslabovat Británii a Západ vůbec. Mildmayovci tvrdili, že jediný způsob jak předejít tomu, aby nás to neroztrhalo na kousky, nebo aby nás neproděravěla radiace, je udělat všechno pro to, abychom zbavili Západ bomb."

"Tu větu, 'aby nás neproděravěla radiace', jste slyšela kde?"

"Od svého otce."

"Mysleli to oba, váš otec i bratr, vážně?"

Pohlédla na něj překvapeně: "Samozřejmě že to mysleli vážně."

"Věřili tomu? Jste si tím jistá?"

"Absolutně jistá. Nikdo, kdo by tomu naprosto nevěřil, by se nemohl do těch pochodů zapojit a celá léta riskovat.

Myslím si, že Jonathan přišel o postup v zaměstnání právě proto..." Odmlčela se a Palfrey si dokázal představit, že teď znovu vidí svého bratra ležícího bez života na posteli. Zavřela oči, pohybovala rty, ale mlčela. Palfrey trpělivě čekal, až znovu sama promluví. "Myslím si, že přišel o postup právě proto, že odmítl skončit s pochody."

"A váš otec?"

"Ten po postupu netoužil. Jeho práce mu vyhovovala, hodně cestoval a měl rád zemědělské farmy. Nic by ho nedokázalo přimět k tomu, aby se své práce vzdal."

"Ano, chápu," přikývl Palfrey, přešel místnost a přisedl si k Joyce. „Jak mi vysvětlíte ty peníze navíc, které utráceli?"

"Řekli mi, že jim zvýšili platy," řekla a odmlčela se, jako by najednou bylo těžké najít odpověď. "Otec navíc tvrdil, že teď, když je matka po smrti, není důvod šetřit. On má zajištěný důchod, a tak si může dovolit utratit celý příjem. Bratr říkal, že se nehodlá brzy ženit a na co tedy škuřil. Oba se rádi obklopovali hezkými věcmi. Myslela jsem, že je baví zabývat se bytem. A že utrácí jen tolik, kolik si mohou dovolit."

"Chápu," povzdychl si Palfrey. "Co si o tom myslíte teď?"

"Neměla jsem představu o hodnotě věcí, které nakupovali, ale jestliže máte pravdu vy, pak - pak museli ty peníze dostávat od někoho..."

"Od někoho, kdo je platil za to, v co věřili," dodal suše Palfrey.

"Doktore Palfreyi," zašeptala Joyce, "můžu vám potvrdit jen to, co vím, čím jsem si jistá. Nemá smysl dohadovat se."

Usmál se.

"To samozřejmě nemá. A já si nemyslím, že víte víc než jste nám řekla; jenže někde hluboko ve vašem podvědomí může být něco, co by nám třeba dokázalo pomoci. A já znám spoustu dobrých důvodů, pro které byste se měla pokusit poskytnout nám pomoc. Například ten, že se mě odpoledne pokusil zabít jeden muž, o němž toho moc nevíme. Použil přitom auta vašeho bratra. Jsme přesvědčeni, že vůz byl pro tu akci předem připraven, protože chod motoru byl nezvykle tichý. Vyznal se váš bratr v autech?"

"Ne," zavrtěla hlavou Joyce.

"Měl nějaké přátele, kteří by to uměli?"

"Ne," řekla. "Auto bývalo v garáži v Kinstonu. Jon vždycky říkal, že tam na jihu je jeden člověk, který tomu motoru rozumí."

"Jak se jmenuje ta garáž?" zeptal se Palfrey.

"Bannermanova garáž na Market Street."

"Děkuji," řekl Palfrey a poznamenal si to, ale Jimovi Kennedymu hned nezavolal. Pozoroval Joyce a viděl, že mluvení jí pomáhá; oživily jí oči a do tváře se jí vrátila barva. Přestála nakonec výslech lépe než většina lidí. Poctivost a jasný rozum dokáží vydržet i takový zásah. Patologický lhář se obvykle zhroutí rychle, člověk, který vědomě cosi skrývá, také.

"Museli jsme vašeho bratra vyslechnout, ať už mu byl vůz ukraden, či nebyl. Sledovali jsme ho od kanceláře, pak se ale našemu člověku ztratil. Hlíдали jsme však váš dům, takže víme, kdy se vrátil. Domnívám se, že to bylo trochu později než obvykle. Šel přímo nahoru. Moji lidé sice pozorovali dům, ale nevěděli, že uvnitř už někdo je. Nevíme kdo - váš otec to nebyl, muselo jít o někoho mladšího. Ten někdo si musel uvědomit, že byt a dům je hlídán, protože utekl po střeše. Předtím ovšem - jak se domníváme - přiměl vašeho bratra, aby si lehl do postele, ucpal mu nos a donutil ho spolknout tabletu, která..."

Vydechla.

"Tabletu kyanidu, která ho zabila," doplnil Palfrey. "Máme dobrý důvod věřit, že ten, kdo na mě zaútočil, pracoval pro lidi, kteří jsou odpovědní za současný stav celosvětového ohrožení. Je nepochybné, že váš bratr měl nějakou informaci, která těm lidem byla nebezpečná. Je možné, že ji získal od někoho, koho vy znáte. Proto jste pro nás

dvojnásob cenná. Mohla byste identifikovat lidi, které váš bratr znal, nebo s nimiž se stýkal. Můžete nám říct, kam jezdil, poskytnout nám podrobný výčet míst, kde se pohyboval." Dívka neodpovídala a Palfrey pokračoval: "Můžete nám také prozradit leccos o vašem otci. Doslova každá maličkost může být důležitá. Jestliže..."

Odmlčel se.

Zavřela oči.

"Jestliže je naživu," dodala potichu. "Jestliže je naživu. Myslíte si..." Otevřela oči. "Myslíte si, že je?"

"Doufám, že ano," přikývl Palfrey. "Moje otázka zní - pomůžete nám?"

Neodpověděla hned a on zatím přemýšlel o tom, jestli její "ano" bude myšleno upřímně, nebo to bude jen ústpek tlakům, které jsou na ni vyvíjeny. Ať už to bude jakkoli, potrvá ještě dlouho, než jí bude moci plně důvěřovat.

Dlouho?

Možná že už nezbyvá čas, protože je pět minut po půlnoci a...

Joyce Morganová pronesla: "Udělám všechno, co bude v mých silách."

Zazvonil telefon a rozsvítila se červená žárovka. Byla to přímá linka s Downing Street.

9. kapitola

Na pokraji

"Palfrey," ohlásil se. Nedíval se teď na dívku, ale cítil napětí, které z ní vyzařovalo a uvědomil si, jak citlivě reaguje na jeho náladu a jak intenzivně vnímá pocit nebezpečí. Měl dojem, že se dusí - telefon mlčel.

"Tady je Palfrey..." zopakoval s námahou.

"Palfreyi?" Byl to předseda vlády.

"Ano, pane."

"Dostali jsme odklad," oznámil premiér, "je-li ovšem odklad to přesné slovo."

"To zní dobře, pane," řekl Palfrey. Otřel si hřbetem ruky pot z čela. Pohlédl na dívku, která se s obrovským úsilím pomalu vzpřimovala a pozorně ho sledovala.

"Je to jisté?"

"Ano. Ta zatracená věc změnila směr."

"Nemíří tedy už na Londýn? Ani na New York ani na Paříž nebo na Tokio?"

"Letí pryč od Země," řekl předseda vlády. "Zpráva přišla před pěti minutami, hned poté, co jsem dostal poselství, na které, jak si myslím, čekáte." Odmlčel se, ale Palfrey nemohl mluvit, cítil se, jako by ho někdo škrtil. "Stejně poselství bylo zasláno do Washingtonu, Moskvy a Paříže. Každé bylo odesláno poštou té které země - to znamená, že to má na svědomí nejspíš nějaká mezinárodní skupina."

"Ano, pane."

„Jste v pořádku, Palfreyi?"

"Někoho tu mám."

"Ach tak, chápu. Poselství je velmi jednoduché. Říká se v něm, že jsme teď viděli demonstraci síly určité frakce - ano, píše se tu o frakci, - a že další demonstrace budou následovat. To je všechno. Myslím si, že předtím, než přikročíte k nějaké akci, měl byste si promluvit s ostatními příjemci poselství."

"To určitě udělám, pane."

"Gregarov a Kilbee jsou nedaleko Londýna," pokračoval předseda vlády. "Zařídil jsem, aby se k vám hned dostali. Vím, že může být trochu komplikované s nimi komunikovat a přimět je ke spolupráci, ale..."

"Toho se neobávám," přerušil ho Palfrey. Pocítil, že se premiérovi ta reakce nezamlouvá; příliš mluví, a to, co řekl, nebylo zvlášť jasné. Jestli je tu ale někdo, kdo si zaslouží odpočinek, pak je to on. "Budu s vámi v pravidelném spojení, pane. Kopie toho poselství dostanu od Kennedyho?"

"Ano," řekl předseda vlády. "Držím vám palce. Dobrou noc."

"Dobrou noc, pane." Palfrey vyčkal na klapnutí sluchátka na druhém konci a poté zavěsil. Byl si dobře vědom toho, že tenhle "odklad" nebude na dlouho. Věděl, že na vládu bude třeba vykonávat tlak - podobný tomu, jaký on vyvíjel na Joyce Morganovou.

Vzal si cigarety a přistoupil k ní.

"Vezmete si?"

"Ne, nekouřím. Ale dala bych si čaj."

"To je jednoduché," řekl Palfrey. "Tohle je naprosto soběstačné místo. Můžeme nabídnout cokoli, je-li třeba. Od líbánkových apartmá až po mučicí komory. Pošlu pro čaj." Zvedl sluchátko jiného telefonu a spojil se s Jimem Kennedym. "Jíme, potřebuji čaj, sušenky a - ty si dej dobrou whisky se sodou. Slyšels?"

"Pořád se snažím vydržet to bez ní," odvětil ponuře Kennedy.

"Mám pocit, že jsme ještě pořádně nezačali," pokračoval Palfrey. "Víme už něco o Silasi Morganovi?"

"Ne. Ale je tu Stefan, a Prendergast mi řekl, že Gregarov a Kilbee jsou už na cestě z raketové základny. Jak dlouho ti to bude ještě trvat s tou holkou?"

"Snad už to půjde."

"Je v pořádku?"

"Ano. Slyšels pásky z výslechu? Co si o tom myslíš?"

"Překvapil by mě opak."

"Mě taky," přikývl Palfrey. "Určitě už teď nebudu tak tlačit."

"Pro změnu bych nasadil sametové rukavičky," zabručel Kennedy. Uchechtl se a Palfrey by rád věděl, zda i on, Kennedy, mívá stejné záchvěvy výčitek svědomí. Pochyboval o tom. Kennedy řadu let velice trpěl a zakořenila v něm hluboká, nevyhladitelná nenávist proti všemu, co chápal jako síly zla. Měl jednoduchou stupnici hodnot a zdá se, že asi nikdy nezapochyboval o tom, že účel světí prostředky. "Dej mi vědět, až budeš hotov, Sape. Stefan už je ve studovně."

"Díky," řekl Palfrey.

Zavěsil a posadil se s úsměvem k dívce. Ta teď seděla vzpřímeně na pohovce a vypadala spíš jako dívka v košilce, kterou dostala k narozeninám. Právě si prsty prohrábla vlasy, které jí už viditelně usychaly. Byly neuspořádané, ale přece jen už přitažlivé; měly barvu mladých kaštanů. Palfrey si poprvé uvědomil, jak dokonalou má Joyce plet'. Bylo obdivuhodné, jak rychle se vzpamatovávala; vzpomněl si, že dosud jen tři lidé se probrali tak rychle jako ona a každý z nich pak dobře sloužil v Z5.

Dva z nich v těch službách také zemřeli.

"Za chvíli bude čaj," oznámil. "Nechám vás tu teď samotnou. Jistě se ráda převléknete do pořádných šatů, nebo se trochu prospíte."

"Nejsem příliš unavená," odvětila Joyce.

"Ale brzy budete," prohlásil Palfrey. Všiml se, že na telefonu zazářila jedna žárovka. Znamenalo to, že zaměstnankyně přináší čaj.

"Joyce, chci vám něco říct. Pozorně mě poslouvejte, prosím. V žádném případě jsem ani nelhal, ani nepřeháněl. Vysvětlil jsem vám naprosto přesně, jaká je situace. Věřím, že je možné, abyste nám pomohla, a že ještě víc by nám pomohl váš otec. Tahle záležitost však naprosto přesahuje veškeré rodinné vztahy a naše pátrání na ně tedy nemůže brát žádný ohled. Jestliže jste nám lhala, abyste chránila svého otce a bratra, nebudeme znát slitování. Nemůžeme si dovolit žádné milosrdenství v tak napjaté situaci. Chápete, kam mířím?"

Její oči byly velmi jasné a upřímné.

"Doufám, že ano."

"To, co se vám snažím sdělit, znamená, že nemůžeme dopustit žádné výjimky. Nesmíme připustit nic, co by nám bránilo v práci. Už jste poznala, jak daleko dokážeme jít. Nevyhrožuji vám, ale můžeme jít i dál a čas od času to děláme. Jediné, co od vás potřebujeme, je pravda; vaše pomoc, pokud nám ji můžete poskytnout z jakési vyšší oddanosti vůči své zemi a lidstvu. Ta bude muset být větší než vaše oddanost vůči otci."

Odmlčel se a pak s velkou naléhavostí dodal:

"Musíte nám pomoci."

Hleděla na něj, oči doširoka otevřené.

"Rozumíte mi, Joyce?"

"Rozumím," řekla.

Palfrey stiskl tlačítko, kterým se otevíraly posuvné dveře. Vešla Alice Helbettová, jednašedesátiletá žena, která znala více jazyků než kdokoli jiný v Anglii. Přinášela na podnose čaj, sušenky a sendviče. Vypadala trochu jako hotelová servírka.

"No vida, takhle je to o moc lepší," poznamenala. "Dej si nohy na stůl, děvče, potřebuješ si pořádně odpočinout. Zůstaneš na čaj, Sape?"

"Bohužel nemohu."

Joyce ho pozorovala a viděla, že se usmívá. Před několika vteřinami s ní mluvil tak, jako by celá budoucnost světa byla v jejích rukou; jeho hlas, výraz i způsoby vyjadřovaly velkou vážnost, která ji svým způsobem dojímal. Jakmile se otevřely dveře, celý se změnil. Lehké pokrčení ramen, záblesk úsměvu, uvolnění výrazu z něj udělalo úplně jiného člověka. Cítila na sobě jeho pohled a viděla v něm laskavost a porozumění. Bylo to, jako by říkal: "Nemějte mi to za zlé, Joyce." Pokynul rukou a odešel.

Viděla, jak se za ním zavírají dveře a sotva si uvědomovala přítomnost té malé ženy, která ji vůbec nerušila. Bylo to zvláštní a neuvěřitelné: pomyslela si náhle, že má Palfreye ráda.

Není to normální, mít ráda muže, který ji týral tak, až měla dojem, že to nevydrží a zešílí. Několikrát si dokonce pomyslela, že by radši zemřela. Po celou dobu prožívala nepopsatelné utrpení. Teď však byla podivně klidná a vůči svému trýzniteli cítila pravý opak nenávisti.

Najednou si uvědomila, že je strašně unavená. Stalo se přesně to, co předpokládal Palfrey. Potlačila sice zívnutí, ale oči se jí začaly zavírat, jako by byla pod drogami.

"Ne abyste se zhroutila dřív, než si vypijete čaj," usmála se žena s čajem. "Ten vám udělá moc dobře. Je v něm sedativum, pomůže vám, abyste se po probuzení cítila lépe. Budete si pamatovat všechno, co se stalo, ale fyzicky se zotavíte."

Podávala jí šálek kouřícího čaje a pak řekla zvláštní věc: "Joyce, neměla byste nenávidět Sapa Palfreye. Nikdo si nenávist nezaslouží méně než Sap."

Palfrey pomalu stoupal po schodech. Bylo příliš brzy na to, aby zhodnotil novou situaci a ještě nepocítil úlevu. Uvědomil si, co ze sebe vydal za uplynulých pár hodin a cítil, že už nemá takové zásoby energie jako dříve. Těžce oddychoval.

Vyšel do dalšího poschodí, do prostor, které v případě mimořádné situace zůstanou dokonale rezistentní vůči radiačnímu nebezpečí. Poschodí byla zesílena tak, že i kdyby se ocitla v centru výbuchu, nic by se nestalo. Palfrey zmáčkł kontrolní tlačítko a vstoupil do chodby, která vedla k výtahu. Dal však přednost chůzi. Jeho mysl se bez ustání zabývala tím, co se stalo, stejně jako tím, co se bude dít. Nebezpečí bylo stále stejné. Mohl se třeba v důsledku nadcházejících okolností mylně rozhodnout a způsobit tak obrovskou katastrofu. Bylo to podivné: teď, když bezprostřední ohrožení pominulo, cítil daleko větší zodpovědnost a obavy z toho, zda ji unese. Došel ke dveřím studovny, jejíž okna vedla na zahradu. Na okamžik si přiložil ruku na čelo, potom otevřel dveře a vyšel vstříc Stefanu Andromovičovi.

"Sape," oslovil ho mírně Stefan.

Byl to obr; když vstal ze židle, zdálo se, že Palfreye zcela zastíní. Měřil šest stop osm palců. Palfrey se ve vzpomínkách vrátil k okamžiku, kdy toho muže potkal poprvé. Tehdy si pomyslel, že někdo tak nápadný nemůže být pro organizaci použitelný.

Nikdy se víc nemýlil.

Napadla ho tehdy ale ještě významnější námitka: není přece možné věřit žádnému Rusovi a očekávat od něj absolutní oddanost věci světové integrace a jednoty.

I to byl omyl.

Neznal teď nikoho na světě, komu by mohl víc důvěřovat. Ten robustní muž měl navíc v očích nevidaný klid. Byl v něm půvab starozákonních proroků. Jeho vlasy byly dnes daleko šedivější než dřív, měly barvu ocelové šedi.

Podali si ruce.

"Ahoj, Stefane," pronesl chraptivě Palfrey. Stále si pevně tiskli ruce. "Víš, co se děje?"

"Jim mi všechno řekl," odpověděl Stefan.

"Myslím, že toho máme všichni dost," poznamenal Palfrey. Pustil Stefanovu ruku a přešel k jednomu ze dvou červených kožených křesel stojících po stranách krbu. "To byl den!"

"To byl, opravdu."

„Je to na mně vidět?"

"Je."

"Taky bych řekl," přitakal Palfrey. Posadil se na opěradlo svého křesla, zatímco Stefan se pohodlně rozvalil ve svém.

"Podivné je, že chvílemi to vypadalo skoro jako žert. Teď mám ale pocit, jako bych měl na zádech tunové závaží."

"Našlo se něco, čím by se to dalo zničit?" zeptal se Stefan.

"Vůbec nic."

"A ta Morganovic slečna," řekl Stefan, "dala ti moc zabrat?"

"Ano, dala."

"Jim mi řekl, že tu je a popsal mi, cos s ní dělal," podotkl Stefan. Palfrey si byl jist, že Kennedy ho informoval o všem, jak nejlépe dovedl. I on věděl, že Stefanu Andromovičovi lze bezvýhradně důvěřovat.

"Poslechl jsem si pásky a viděl jsem všechno, co se našlo u Morganů doma. Rád bych si s ní také promluvil. Ty se domníváš, že nic neskrývá?"

"Myslím, že už řekla všechno, co věděla."

"Může pro nás být ještě nějak užitečná?"

"Třeba zná kontakty svého otce a bratra, takže by mohla případně identifikovat jejich společníky, které nikdo jiný nezná. A může být také jedinou slabostí svého otce..."

"Lidský faktor je vždycky ten nejslabší článek," poznamenal Stefan. "Na obou stranách. Chtěl bych tu Joyce Morganovou co nejdřív vidět. A co Gregarov a Kilbee?"

"Brzy tu budou," přikývl Palfrey. "Doufám jen, že se nebudou na první pohled nesnášet!"

"Máš už plán akce?"

"Ještě ne," přiznal se Palfrey a rozhodl ruce.

"Žádný mít ani nemůžu. Teprve před dvanácti hodinami jsme se o existenci ohrožení dozvěděli. Teď víme, že tam nahoře může ten objekt létat, bez problémů měnit rychlost a směr, má dokonalé řízení a může nést navíc jadernou hlavici. Taky víme, že se mě pokusil zabít nějaký neznámý člověk a že jsme buď náhodou, nebo přesně podle něčího záměru odhalili Morganovy..."

"Podle záměru?" zeptal se vzrušeně Stefan.

"To je jedna z mých obav," odušil Palfrey. "Pamatuj, že mě nezabili. Nejsem si absolutně jistý tím, že by do mě ten řidič býval opravdu najel. Možná že ano, ale také to mohl být úmyslný manévr, jak odvést mou pozornost na něco podružnějšího. Třeba chtěli, abychom se vydali po stopách rodiny Morganových, tedy jiným směrem. Nejsem o tom skálopevně přesvědčen, ale možné to je. Dokud nemáme víc informací, vyloučit to nemůžeme. Co ale udělat můžeme, je přimět Gregarova a Kilbeeho, aby nám řekli, jestli se dá ta věc nahoře nějak identifikovat a jak nalézt její odpalovací a přistávací základnu. Ta přece existovat musí." Palfrey se na chvíli odmlčel a pak pokračoval: "A je tu samozřejmě ještě jedna věc. Ať už jsme se na Morganovy napojili náhodou nebo podle jakéhosi cizího plánu, je nám jasné, že naším soupeřem je organizace, která má své lidi v Londýně, New Yorku a Moskvě. Víme také, že někteří z nich jsou připraveni obětovat život. A co víc, víme, že nukleární nebezpečí názorově rozděluje lidi uvnitř politických stran, ideologických skupin i národů. Lidé, kteří jsou za normálních okolností absolutně spolehliví, se pod hrozbou jaderných zbraní chovají nevypočitatelně. Všechny běžné modely chování jdou stranou..."

Zazvonil telefon se žlutou žárovkou - Kennedy.

Palfrey přešel k aparátu a pocítil velký vnitřní klid - to Stefanova přítomnost ho tak zklidnila.

"Jíme?"

"Rus s Američanem jsou tady," oznámil Kennedy.

10. kapitola Konflikt

Arnold Kilbee měl pocit neskutečna, když ho ozbrojený řidič za volantem jaguáru vezl vylištěnými ulicemi Londýna. Za nimi jela dvě další auta, před nimi jedno. Britské úřady udělaly vše pro to, aby byl v naprostém bezpečí. Znovu a znovu se díval vzhůru na jasné nebe plné hvězd a pokaždé se zachvěl, nikoli však chladem. Naopak, v Londýně bylo tepleji, než očekával. I Angličan, s nímž se setkal, byl příjemnější, než by se byl nadál. Formality na vojenském letišti proběhly hladce a on se přesvědčil, že Britové si dobře uvědomují vážnost situace.

Celou cestu přes Atlantik ho provázely obavy a pocit zodpovědnosti v míře, jakou dosud nepoznal.

Byl zvědav, jaký bude Palfrey.

Cesta Londýnem se mu zdála nekonečná. Město zpočátku nevnímal, ale postupně se mu jevílo obrovské, jak milí za milí projížděli hlavními ulicemi. V nich byli jen policisté a vojáci. Vše působilo velmi klidně, až neuvěřitelně. Pomyslel si, jaká situace by asi panovala u nich, kdyby obyvatelé New Yorku museli prožívat takové napětí a hrozbu. Nakonec si řekl, že by to nejspíš bylo podobné.

Auto zpomalilo a potom všechny vozy zastavily před domem v ulici osvětlené jen jedinou staromódní pouliční lampou. Z domu vyšli dva muži, jeden z nich otevřel dveře jeho vozu a Kilbee vystoupil.

Na ulici bylo chladněji, než si původně myslel; znovu se zachvěl. Druhý muž ho doprovodil dovnitř. Starobylost domu na něho udělala značný dojem. Procházel dlouhou úzkou chodbou a viděl zdobené zábradlí, nádherný dřevem obložený strop a dveře s vyřezávanými výplněmi. Nohy se mu doslova bořily do vysokého koberce.

Z jednoho pokoje vyšel hubený, vzpřímený muž, typický Brit, s protézou místo jedné ruky.

"Jsem rád, že vás tu máme, pane Kilbee," řekl. "Doktor Palfrey je ještě zaměstnán řešením současné krize, ale nenechá vás čekat ani o vteřinu déle, než bude nutné." Pak otevřel dveře a uvedl ho do pokoje, v němž převládala stříbrná a šedá barva. Na podlaze ležel luxusní šedý koberec, na křeslech byly hedvábné potahy a krb byl bohatě zdobený.

"Vsadím se, že nábytek je od Adamsů," pomyslel si Kilbee. Ač to nepředpokládal, musel si přiznat, že je oslněn.

"Jmenuji se Kennedy. Jsem něco jako šéf štábu," usmál se Kennedy. "Posadte se. Mimochodem víte, že je odzvoněno?"

"Myslím, že vám moc nerozumím, pane Kennedy."

Kennedy se znovu pousmál. "Omlouvám se. Chtěl jsem říct, že už je po poplachu."

"Po poplachu!?" vykřikl Kilbee. "Šlo tedy o falešný poplach?"

"Dostali jsme zatím jen odklad. Doktor Palfrey vás do všeho brzy zasvětit."

Kennedy mu podal jakousi knížku. Vypadala jako běžný obrázkový týdeník, byla jen o něco silnější. "Snad byste se na to mohl podívat, než se ho dočkáte."

"Bože, jestli tohle je ten britský flegmatismus...", zašklebil se Kilbee a řekl si, že si sem snad nepřišel prohlížet kreslené vtipy. Když Kennedy odešel, vzal si camelku a zapálil si. Potom přece jen otevřel knížku; cigareta mu vypadla z úst, když uviděl fotografii muže, jehož tvář nedávno zahlédl v novinách. Přečetl si popisek k fotografii:

"Dr. Stanislav Alexandr Palfrey. Přezdívka Sap. Místo narození: Norfolk, Anglie. Původní povolání: lékař (praxi neprovozuje). Věk: 51. Výška: 6 stop, 2,5 palce. Barva pleti: světlá. Oči: modré. Vzdělání: Eton, Balliol. Funkce: výkonný ředitel Z5."

Kilbee si pobaveně pomyslel: "To vypadá jako seznam všech zúčastněných. Snad to proboha nechtějí zveřejnit?"

Otočil stránku a spatřil muže, jehož tvář v něm vyvolala zvláštní pocit. V těch klidných očích byla naléhavá otázka, která si žádala odpověď. Vypadaly skoro jako oči světce. Četl:

"Stefan Andromovič. Známý jako Stefan. Místo narození: Moskva, Rusko. Povolání: major ruské armády - uvolněn pro službu v Z5. Výška: 6 stop, 8 palců. Věk: 50. Barva pleti: světle snědá. Oči: šedé. Vzdělání: Moskevská univerzita.

Funkce: hlavní asistent dr. Palfreye."

Otevřely se dveře a Kennedy jakoby mimochodem řekl:

"Zapomněl jsem vám vysvětlit, že ta kniha uvádí všechny naše pracovníky, kteří jsou obecně známí. Pracuje tu ovšem ještě množství dalších agentů, s nimiž přijdete do styku, bude-li to nutné. A měl byste také vědět, že už je tady major Gregarov."

Kilbee se zvedl.

"Jistě. Děkuji. To je skvělé." Zalistroval ještě v knížce a vtom uslyšel kroky. Otočil hlavu ke dveřím, kterými Kennedy uvedl muže, jenž zvláštním způsobem splňoval všechno, co Kilbee očekával a čeho se téměř obával. Muž byl spíše menší, robustní postavy. Měl skoro černé, mastné vlasy. Oči a široký nos mu dodávaly takřka orientálního vzezření. Když ho Kennedy představoval, ztuhle se uklonil a jeho oči se tak zúžily, že snad nemohl Kilbeeho ani vidět.

Kilbeeho mysl se mihla antipatie a pomyslel si: "Toho chlapa nebudu snášet nejlépe."

Gregarov měl k tomu, aby se přizpůsobil, méně času než Kilbee a musel na to proto vynaložit větší úsilí. Překvapil a rozčaroval jej hned první fakt - když zjistil, že britská vojenská základna se nepodobá ruské. Nepříjemně na něj zapůsobilo i obyčejné a neformální přivítání; dokonce ho nepřišel uvítat doktor Palfrey, s nímž měl pracovat. Seděl na zadním sedadle vozu a uvědomoval si svou opuštěnost. Nepřipouštěl si ovšem žádné pocity obav ani nervozitu. Po několika minutách jízdy je zastavila silniční hlídka; ozbrojený muž vstřčil hlavu dovnitř vozu a pronesl:

"Je to dobrý, kámo. Vypadá to, že už je po všem."

"Zaplať pánbůh," řekl spokojeně řidič.

Gregarov rozuměl téměř všemu, jen slova "kámo" (které mu znělo spíš jako "dámo") a "pánbůh" byla poněkud nad jeho síly. Seděl však ztuhle ve svém koutku a na nic se neptal. Když se znovu rozjeli, řidič se ho přes rameno zeptal:

"Je to jasný, pane?"

"Jasný? Jasný? Myslíte, jestli jsem rozuměl?"

"Ano."

"Rozuměl jsem pouze částečně."

"A rozuměl jste tomu hlavnímu? Tomu, že jsme mimo akutní nebezpečí?"

Gregarovovi se zatajil dech.

"Lituji. Kdybyste mohl mluvit trochu pomaleji, snad bych vám rozuměl lépe..."

"Jistě," přikývl řidič, dívaje se dopředu. „Jsme mi-mo ne-bezpečí."

Gregarov pečlivě zopakoval: "Mimo? Po? Nebezpečí pominulo?"

"Ta věc se nám vyhnula. Říkali to v rádiu."

"Vyhnula..." snažil se tiše zopakovat Gregarov. Nahlas neřekl ale nic. Cítil hlubokou úlevu, do níž se pořád ještě mísila úzkost. Nemyslel si, že bude tak špatně rozumět... Dámo? Pánbůh?... Proč? Seděl a zažíval pocit obrovské úlevy. Poprvé, co opustil Moskvu, si uvědomil, jak je unavený; moc toho nenaspal a celou cestu prožíval velké napětí. Věnoval se promyšlené odpovědi na hlavní problémy: Jak a kde mohla být ta kosmická loď, raketa nebo sonda odpálena? Jak to, že její start nezaregistrovala jediná odposlechová stanice?

Teprve teď si uvědomil, že je v Londýně a překvapeně vyhlížel oknem automobilu na město, které si nepředstavoval tak rozsáhlé. Nic z toho, co o Londýně četl, ho nepřipravilo na kilometry ulic s množstvím malých domů bez velkých bloků budov. Byl ale příliš unavený, než aby dokázal hodnotit své dojmy z města. Když auto konečně zastavilo, vystoupili ze stínu blízkého domu dva muži, což ho trochu vyděsilo.

Jeden z nich mu otevřel dveře vozu a promluvil na něj plynou ruštinou. Uvítali ho. Doktor Palfrey se s ním prý brzy sejde. Teď se může setkat s plukovníkem amerického letectva Kilbeem, který přiletěl z Cape Canaveralu, a kapitánem Kennedym, pobočníkem doktora Palfreye.

Člověk, který doprovázel Gregarova, byl bezpochyby rodilý Rus, zřejmě z Petrohradu. Takovým Rusům, kteří pracují tady na Západě, není co věřit, pomyslel si Gregarov, aniž by si uvědomil, že on sám spadá do téže kategorie. Podezíravě vstoupil do domu. Luxus, který uvnitř spatřil, mu připomněl vyprávění o časech panování cara, o vykořisťování lidových mas. Teprve nyní mohl pochopit články v Pravdě a jiných novinách, které psaly o tom, že Anglie stále žije v časech, kdy menšina má peníze a moc a masy lidí strádají.

Ruský průvodce otevřel dveře a Gregarov byl uveden do prostě zařízené místnosti, kde ho očekával jednoruký člověk vojenského vzezření. Představení bylo formální a Gregarov se začal cítit víc doma. Po krátké chvíli ho Kennedy odvedl do další místnosti, kde už stál vysoký, statný muž.

Gregarov si dobře všiml jeho lenivých pohybů, přeraženého nosu a slaměných vlasů. Potřeboval by oholit a navzdory pečlivě vyžehlenému obleku vypadal neupraveně. Ač si to Gregarov nemohl nijak vysvětlit, přímo cítil, jak je ten muž jiný než on sám. Vzpomněl si, že cosi podobného cítil při pohledu na politické vězně, které viděl na Urale pracovat v uhelných a rudných dolech. Někteří z nich nikdy neztratili pečeť jakési nezávislosti, nikdy se úplně nepodřídili žádné autoritě. Nejvýraznější to bylo u polských politických vězňů, kteří pracovali v oblastech, kde se těžil písek k výrobě skla. Na sklo byli Poláci odborníci.

Klátivý Američan nespíchal, a on také ne.

Gregarov suše řekl: "Dobrý večer."

"Ahoj," opáčil Kilbee.

"Ten chlap je naprosto nedůvěryhodný," pomyslel si Gregarov.

Palfrey se zabýval myšlenkou, zda i Stefan má stejný dojem: že si totiž od prvního okamžiku Rus s Američanem nejsou sympatičtí. Zdálo se mu, že kdyby chtěl záměrně nalézt dva lidi, kteří se nesnesou a budou spolu trvale v konfliktu, nemohl by vybrat vhodnější dvojici. Bylo to znát na Kilbeeho přehnané nonšalantnosti a na Gregarovově vojenské ztuhlosti.

Ani jeden, ani druhý však neměli nic proti Palfreyovi a Stefanovi. Palfrey s nimi mluvil asi půl hodiny; sdělil jim, co se od nich očekává a poslal pro Kennedyho.

"Ukážeš majoru Gregarovovi a plukovníku Kilbeemu, kde budou bydlet."

"Samozřejmě," přikývl Kennedy.

"Tady v Londýně budete mít sousední pokoje," vysvětlil jim Palfrey, "abyste spolu mohli kdykoli jednat, jak to bude třeba. K dispozici jsou vám telefony, televizory, přístup ke všem informacím, jež budete potřebovat. Je zřejmě zbytečné připomínat vám, že výsledky potřebujeme mít co nejrychleji."

"To je opravdu zbytečné," řekl Kilbee. "Nemusíte nám připomínat vůbec nic."

"Dokonale rozumím," potvrdil Gregarov a prkenně přikývl.

Kilbee nedbale pokynul rukou, když jim Kennedy otevřel dveře, a zvedl obočí směrem k Palfreyovi. Jakmile se dveře zavřely, otevřely se druhé a vstoupil Stefan. Zamyšleně si mnul ruce.

"Jedna dobrá věc na tom je."

"Řekni mi jaká?"

"Každý z nich se bude tak snažit trumfnout toho druhého, že se sednou, aby měli co nejrychleji výsledek. A jestliže se NP 87G znovu objeví, budou to s největší pravděpodobností oni, kteří na něj přijdou."

"Proto jsou také tady," zabručel Palfrey. "Po Davisově smrti jsou oni dva nejlepší pracovníci v oboru. A my máme nejcitlivější zařízení."

"Informoval tě Davis o NP 87G?"

"Ne."

Andromovič pokrčil rameny.

"Víš, co bych teď udělal?"

"Myslím, že to dokážu uhodnout," přikývl Palfrey.

"Dal bych těm dvěma na noc nějaké sedativum, aby se na zítřek pořádně vyspali."

"Už s tím přišel Jim a dělá na tom," pousmál se Palfrey. Přesl ke stolu, prolistoval několik zpráv a našel hlášení nadepsané: "Bannermanova garáž, Kingston".

"Co s tím? To nemůže počkat." Spojil se se Scotland Yardem a chtěl Marjoribankse, který se mu okamžitě ozval.

"To nemůžeš spát?" zeptal se posměšně.

"Zatím ne," odpověděl Palfrey. "Co je nového kolem Bannermanovy garáže?"

"Něco, co tě uzemní," odpověděl Marjoribanks. "Jeden z mých hochů se tam poohlédal a našel rovera s krví na nárazníku a blatníku krev má Davisovu skupinu. A Davise zabil rover..."

"Nikdo se odtamtud nesmí dostat," zvolal vzrušeně Palfrey.

"Celé to místo už je obklíčeno. Je tam šest mých lidí a tři tvoji," odpověděl Marjoribanks. "Bannerman se svou ženou a třemi dětmi spí v bytě nad garáží. Mají pravidelného návštěvníka, na kterého sedí popis Morgana seniora."

"Výborně, výborně," zamumlal Palfrey.

"Četls mou zprávu?" zeptal se Marjoribanks.

"Nakoukl jsem do ní," odpověděl Palfrey. "Nic proti tomu Bannermanovi nemáme, ale byl na řadě těch pochodů za zákaz atomové bomby. Jedna skupina vyrážela dokonce zrovna od jeho garáže. Představ si, že vezli valník, aby mohly jet i matky s dětmi, včetně Bannermanovy manželky s nejmladším dítětem. Nejspíš si s ním půjdu promluvit."

"Teď?"

"Ano," řekl Palfrey.

"Půjdu s tebou."

"To není třeba," odporoval Palfrey. Myslím, že budeš mít zítra dost práce."

"Počkám na tebe u Hyde Parku, hned u vchodu do Green Parku," tval na svém Marjoribanks.

Palfrey si uvědomil, že myslí na Joyce Morganovou v souvislosti s možností, že se její otec skrývá v Bannermanově garáži. Nemělo by trvat dlouho, než se to zjistí. Sešel dolů, aby se na Joyce podíval a našel ji zcela klidnou a v dobré formě.

"Možná že byste si dokázala vzpomenout na něco nezvyklého; třeba když váš otec telefonoval, jak se představoval a tak..."

"Myslíte nějaké heslo?" zeptala se Joyce.

"Uvažujete velmi rychle. A správně."

"Už jsem na to myslela. Na něco zvláštního si opravdu vzpomínám. Občas vytočil číslo a místo toho, aby se ohlásil, chvíli počkal a pak se zeptal: Kdo je to? Nikdy jsem to nechápala, ale dělali to často - jak otec, tak bratr."

"To může být právě to, co potřebujeme," usmál se Palfrey spokojeně.

Za necelou půlhodinu zastavilo jeho auto řízené Jamajčanem Nelsonem na parkovišti u zdobené litinové brány, kde už čekal Marjoribanks. Vystoupil ze svého auta; byl to zavalitý muž s mohutnými rameny, kterému jako by chyběl krk.

Nahlédl do Palfreyova vozu a zeptal se:

"Mám jet napřed?"

"Proč by ses neposadil ke mně?" zeptal se Palfrey. "Probereme si to." Otevřel mu dveře; Marjoribanks dal ještě nějaké instrukce svému řidiči a posadil se. Ačkoli byla noc, měl je mnohem víc aut i cyklistů, než je zvykem. Tu a tam postávaly hloučky zpívajících mužů. Jeden z nich, naprosto opilý, tančil. Ve většině oken zářila světla, jako by lidé, teď když byl ohlášen konec poplachu, nemohli spát.

Palfrey řekl: "Potřeboval bych od tebe zítra jednu věc. Měl by ses podívat na všechny organizátory Mildmayových pochodů a podobných kampaní. Máme totiž dvě možnosti: buď jde o akci nějakého státu nebo o akci skupiny fanatiků, s nimiž sympatizují i někteří lidé z poměrně vysokých míst; jsou takoví, jejichž postoje i loajalitu změnila hrozba jaderného nebezpečí. Někteří z nich se skutečně bojí a myslí na své fyzické přežití. Měl jsi kdysi seznamy všech vůdců extrémistických skupin." Chvilí mlčel a pak dodal: "Co jsi s nimi udělal?"

"Většina těch hochů toho nechala, jakmile vznikla mezinárodní kontrola," připomněl mu Marjoribanks. "Pouze lidé od Mildmayových pochodů chtějí úplnou likvidaci všech jaderných zbraní. A taky většina známých intelektuálů a mírotvorců. Pokud jde o křiklouny z menších měst, prakticky každého máme jako na dlani. Ale nic jsme na nikoho z nich nenašli. A na komunistu narazíš jenom zřídka..."

"Ne o každém se to ale obecně ví..." zabručel Palfrey.

"Nebud' nespravedlivý," usmál se Marjoribanks. "Co přesně potřebuješ vědět?"

"Potřebuju kohokoli z nich, kdo zná Morgana," odvětil Palfrey. "Ale musíme si tím být naprosto jisti."

"Ta Morganovic holka už se dala dohromady?"

"Myslím, že bude v pořádku," přikývl Palfrey.

Příštích deset minut mlčeli. Automobil zabočil na silnici vedoucí do Kingstonu. Světla v oknech věžáků, které by jistě překvapily Gregarova, svědčila o přestálém napětí jejich obyvatel. Marjoribanks se najednou uchechtl.

Vsadím se, že tuhle noc se vypily spousty čaje. Je to legrační, jak se Angličan v těžkých chvílích vrací k čaji a alkohol si nechává spíš pro zábavu."

Palfrey se usmál.

Přijeli k náměstí. Cestou je zastavili dva muži ze Zvláštního oddělení, aby je zkontrolovali.

"V garáži je klid?" zeptal se jich Marjoribanks.

"Ano, pane," hlásili. "Jen před dvaceti minutami se rozsvítilo v dětském pokoji a v ložnici. Teď je zase všude tma."

"Díky."

"Jak to s Bannermanem provedeš?" otočil se Marjoribanks na Palfreye.

"Zavolám mu z nejbližší budky, řeknu, že jsem Morgan a že potřebuju okamžitou pomoc. Pak se uvidí. Jestli bude ochoten pomoci, i když ví, že Morgan je na útěku, bude to pro nás jasné."

"To je chytré," zabručel Marjoribanks. "Neměl by to ale udělat někdo z tvých nebo mých lidí?"

"Tentokrát ne," zavrtěl hlavou Palfrey.

Vystoupil z vozu. Uvědomoval si, že ho sledují lidé ze Zvláštního oddělení i jeho vlastní muži. Dvacet kroků za ním šel Nelson. Byl to mladý, snědý muž, kterého Palfrey viděl poprvé jako hráče kriketového týmu. Hvězdy byly teď zářivější, přesto bylo zřetelné, že se už blíží svítání. Cestou ke dveřím minul Palfrey muže, který mu řekl: "Garáž je na druhé straně této ulice, pane."

"Děkuji."

Vešel do telefonní budky, vhodil minci do přístroje a vytočil číslo. Ozvalo se zvonění. Palfrey by byl rád viděl na garáž, byla však za ohybem ulice. Ve sluchátku zněl stále stejný tón. Palfrey si náhle pomyslel, že Bannerman může být třeba nevinný. Prostě jen pracuje s auty a možná se i o Morganův vůz stará jen jako mechanik. Může to přece být jen obyčejná náhoda, že on i Morgan jsou zastánci zákazu nukleárních zbraní. Morgan si například mohl vybírat mezi obchodníky a řemeslníky pouze lidi stejných názorů... Telefon vyzváněl dál.

Jestli byla rodina před půlhodinou ještě vzhůru, není divu, že teď tak tvrdě spí. Probudí je to vůbec?

Zvonění náhle přestalo. "Haló," řekl někdo s velkou námahou na druhém konci linky.

"Haló. Kdo je to?" Bannermanův hlas zněl opravdu unaveně.

"Tady Morgan," ohlásil se Palfrey. "Morgan. Můžu se u vás ukrýt než..."

"Kde ksakru jste?" zeptal se Bannerman.

11. kapitola

Garáž

"Jsem tady na ulici," odpověděl Palfrey.

Palfrey se snažil o zastřený hlas, ale obezřelý člověk by patrně poznal, že nejde o hlas Morganův; nezbývalo, než doufat, že Bannerman, právě vyburcovaný z nehlubšího spánku, nebude tak ostražitý. V telefonu však bylo ticho. Měl snad Bannerman podezření?

"Jste tam?" zeptal se Palfrey naléhavě. "Říkám vám, že jsem na tom mizerně a..."

"Radši byste měl jít jinam," přerušil jej Bannerman. "Nemohl bych vás tu stejně schovávat dlouho. Bylo by to riskantní, zvlášť po tý fušce s Davisem."

"Jen pár hodin. Potřebuju si odpočinout," naléhal Palfrey.

"Dobrá," souhlasil Bannerman. "Za deset minut. Musím zpracovat ženu."

Palfrey slyšel hlasy, mohla to být žena, mohly to být i děti. Bannerman s někým mluvil.

"Tak za deset minut," řekl Palfrey a zavěsil. Vyšel z budovy a pár kroků od sebe spatřil Nelsona. Usmíval se.

"Jde to dobře, pane Palfreyi?"

"Snad, Jacku. Skočte zpátky a vyřídte Marjoribanksovi, že jsem očekáván za deset minut, ano?"

"Jasně," přikývl Jamajčan.

Palfrey došel na místo, odkud byla vidět garáž. Svítlo tam světlo na reklamu firmy Shell. Za oknem se pohybovaly stíny a potom vyjela na horu roleta. Palfrey se pousmál. Věděl, že garáž je obklíčena a že odtud nikdo utéct nemůže. Nejdůležitější zbraní teď bylo překvapení. To možná Bannermana zlomí rovnou tady; pokud ne, bude třeba odvézt ho do vyšetřovací místnosti.

Vybavil si Joyce Morganovou. Překvapilo ho, jak často na ni myslí. Svým způsobem mu připomínala Drusillu. Dobrý bože, no ano, Drusilla. Byly vlastně stejně vysoké a štíhlé - a když byla Drusilla mladá, měla stejně nádhernou plet'. Palfrey byl zmatený. Když tu dívku viděl poprvé, vůbec si té podobnosti nevšiml. Uvědomil si to až teď. Drusilla! Vysoká, štíhlá a skvěle tvarovaná...

V garáži se rozsvítilo. Vykročil. Po chvíli se objevilo další světlo. Přešel ulici a dostal se ke dveřím. Zaslechl zvuk otvíraných dveří. Před ním stál muž v pyžamu.

"Tak co..." začal muž, ale hlas se mu zlomil.

"Kdo jste?" vydechl. Poodstoupil zpátky a pokusil se zavřít dveře. Palfrey je ale zatarasil nohou a vši silou na ně zatlačil; odmrštil Bannermana na zed'. V tomtéž okamžiku se objevil Nelson. Palfrey vstoupil do chodby. Dostal se ke schodišti, ale Bannerman, který se mezitím již vzbudil, se po něm rozmáchl. Palfrey ho chytil za pravou ruku, zkroutil mu ji za zády a prudce ho otočil. Bannermanova hlava udeřila znovu o zed'.

"Jste v pořádku, doktore?" zeptal se Nelson.

"Ano," přitakal Palfrey. "Ohlídej zbytek rodiny, já si promluvim s ním," ukázal na Bannermana. Všiml si dveří vedoucích do garáže a otevřel je dřív, než se Bannerman sebral. Světlo stačilo odhalit Bannermanovu téměř holou hlavu, pár šedivých vlasů a vyděšenou tvář. Nad schody se otevřely dveře a ozval se poplašený ženský hlas:

"Tome! Tome, co se děje?"

"Všechno v pořádku, paninko," ozval se Nelson hlubokým, příjemným hlasem.

"Vstaňte, Bannermane," zavelel Palfrey. "A o nic se nepokoušejte, nebo s vámi zatočím!" Počkal, až ležící muž vstane. Překvapilo ho, jak je malý a že si toho nevšiml, když mu přišel otevřít. Chytil Bannermana za zápěstí: "Do garáže," poručil mu.

"Tome!" křičela žena.

"Kdo - kdo jste?" mumlal Bannerman.

"Jsem ten, koho se vám dnes odpoledne nepodařilo zabít."

"Pa-Palfrey," vydechl Bannerman.

"Palfrey."

"Kriste pane! Jak se vám..."

"Bude lepší, když budu otázky klást já," řekl Palfrey a vtlačil ho dveřmi do garáže. Ucítel pach oleje a benzínu; v šeru zahlédl dvě auta, pracovní stůl a montážní jámu. Všecko vypadalo obyčejně a normálně, takže ani nepomyslel na nějaké nebezpečí.

"Půjdu první," řekl Palfrey Nelsonovi.

Pak spatřil pohyb jakéhosi stínu a záblesk plamene v jámě.

Vykřikl: "Stůj!"

V příštím okamžiku žhnoucí a oslňující světlo ozářilo garáž, montážní jámu a Bannermanovy obrovské oči. Vzduchem prolétl malý, tmavý předmět uprostřed ohnivé koule. Palfrey cítil, jak se Bannerman zoufale snaží vyprostit z jeho sevření. Rychle ho pustil a sám okamžitě vycouval zpátky. Jakmile se octl na chodbě a uskočil stranou, ozval se ohlušující výbuch, který vyrazil dveře. Kdyby u nich stál, smetly by ho a mrštily by jím o zeď. Jedna hrůza byla okamžitě vystřídána druhou. Plameny! Objevily se hrozivé, oslepující žluté plameny, které zachvátily celou garáž. Naráz ucítit nesnesitelný žár.

Nelson vykřikl: "Ta žena!" a vrhl se ke schodům. Běžel nahoru tak rychle, že ho Palfrey nemohl zastavit. Vykřikl:

"Zpátky, Jacku, zpátky!"

Od vchodu zaslechl Marjoribankse a ostatní policisty. Cítil, jak ho vytahují z domu. Trásl se; napůl ho podírali, napůl táhli. A pak se ozvala děsivá detonace. Garáž vzlétla, podobna obrovské ohnivé kouli, tlaková vlna vyrazila spousty oken a výkladních skříní v okolí a kusy zdiva zasáhly střechy sousedních domů. V jasném světle bylo vidět jednoho z Marjoribanksových mužů, jehož ruce vylétly vzhůru, jako by si chtěl chránit obličej; v příštím okamžiku se zhroutil a zmizel, roztrhan na kusy.

Tak jako Nelson, Bannerman, jeho žena a děd.

Marjoribanks vztekale vykřikl: "Vždycky ti říkám, že je to šílenství zúčastňovat se osobně každé akce! Kdy už dostaneš rozum? Tvou práci můžeš dělat jen ty jediný! Ty prostě nesmíš riskovat! A zvlášť ne v tomhle případě!"

Palfrey mlčel.

"Buď mi zaručíš, že zůstaneš ve své kanceláři a budeš řídit další operace odtamtud, nebo se postarám, aby ti to nařídila vláda. Jsi zatracený blázen, jestli si neuvědomuješ, jak jsi důležitý!"

Palfrey si olízl rty: "Důležitý?" V duchu viděl toho policistu, jehož tělo se rozletělo do všech stran; slyšel Nelsonův hlas, když běžel do schodů zachránit Bannermanovu ženu s dětmi. Zbytečné oběti, absolutní marnost...

"Slyšíš mě?" naléhal Marjoribanks.

Seděli v kanceláři Kingstonské policejní stanice. Zvenčí bylo slyšet sirény hasičských i policejních vozů a křik lidí, kteří se navzdory noční hodině shlukli v dav. Auta jezdila sem a tam, bylo slyšet i zvonící bicykly. Oheň ještě stále zuřil. Než se ho podaří zkrotit, zničí ještě množství domů a obchodů.

Marjoribanks je natolik otřesen, že stěží ví, co říká. Pro člověka v jeho postavení to sice není nejlepší vizitka, ale každý si občas potřebuje ulevit, přemýšlel Palfrey.

"Nesed' tu jako vycpaný panák," pronesl jeho protějšek.

"Promiň," řekl Palfrey. "Taky mě to trochu vzalo. Máš samozřejmě pravdu. Připadám si už na tyhle věci starý." Mluvil pečlivě a pomalu. "Díky, hochu."

"Za co mi děkuješ?"

"Žes mě z toho včas vytáhl."

"Někdo musí mít hlavu na svém místě."

"Dostal se někdo před tím výbuchem zvenčí do garáže?"

"Ne, nedostal," zavrtěl hlavou Marjoribanks. "Garáž byla okamžitě obklíčena a nikdo kromě tebe a tvého šoféra se nedostal ani tam, ani ven. Člověka, který vypadal jako Morgan, viděl odpoledne jeden soused. Vcházel prý do garáže..." Marjoribanks se odmlčel. "Morgan! Myslíš, že tu explozi mohl způsobit on?"

"Mohl," přitakal Palfrey.

"Ten, kdo to udělal, musel být uvnitř celý večer," poznamenal Marjoribanks. "To znamená..."

"Nikdo se nemohl dostat ven," přemýšlel Palfrey. "A ten, kdo to všechno připravil, musel vědět, že nemá šanci. Ovšem za předpokladu..." v jeho očích se zajiskřilo. "Je tam sklep?"

"Ne - viděl jsem plány."

"Mohl být postaven později," namítl Palfrey, ale jeho vzrušení pominulo. "Je pravděpodobné, že ten člověk přesně věděl, co dělá. A byl zřejmě ochoten se zabít, jestliže tím umlčí Bannermanovy a zabije mne."

"Na tvém místě bych byl pořádně vyděšený. Dva pokusy o vraždu během několika hodin," zabručel Marjoribanks.

"Hmm..." Palfrey byl zahleděn do jednoho místa. "Věř mi nebo ne, nebojím se o sebe... Domnívám se, že někdo - třeba Morgan senior - předpokládal, že máme namířeno do Bannermanovy garáže. Že po něm jdeme. Ten dotyčný tam čekal;

potřeboval mít jistotu, že i když se z toho my dostaneme, Bannerman ani jeho rodina už nepromluví. To je strašné. Ta naprostá krutost. Ti lidé jsou schopni všeho!"

"A hlavně - jsou nejen schopní, ale i inteligentní..."

"Inteligentní? Nebo spíš geniální?"

"Nedělej z nich supermany."

"Ale to nedělám," řekl Palfrey. "Fakt je, že..." odmlčel se. "Potřebujeme co nejdřív prozkoumat celou oblast výbuchu a hlavně podzemí garáže. Bomba explodovala v montážní jámě a určitě by nemělo být nemožné prokopat sklep nebo snad tunel právě odtamtud. Ten, kdo tu bombu odpálil, tím tunelem mohl utéct... Uvidíme. Trosky asi ještě nebudou dost chladné, abychom mohli hned začít s průzkumem - ale jít to musí!" Palfrey se postavil. "Povoláme zvláštní hasičskou jednotku, která na to bude patřičně vybavená - musíme zjistit, jestli ten, kdo to spustil, je živý nebo mrtvý."

"Zařídím to," přikývl Marjoribanks. "Sape, měl bys jít domů. Vypadáš..."

"Vyčerpaně," dopověděl Palfrey a zasmál se. Naklonil se, přitáhl si telefon a automaticky se zeptal: "Můžu?" Vytočil číslo na Mayfair, kde se mu okamžitě ohlásil Švéd Ericson, který přebral službu po Jimu Kennedym. "Kurte," řekl Palfrey, "potřebuju zajistit perfektní ochranu dvou našich zvláštních hostů. Musíme mít naprostou jistotu, že se jim nemůže nic přihodit. Rozjed' operaci Beta, rozumíš?"

"Okamžitě provedu."

Palfrey zavěsil. Marjoribanks si hryzal horní ret a najednou řekl: "Mohou ti lidé vědět o našich hostech?"

"I kdyby to zatím nevěděli, stačí trochu té intelligence, o které jsi mluvil," poznamenal Palfrey.

"Taky si myslím," řekl Marjoribanks zamyšleně a jakoby mimochodem si z čela otřel černou šmouhu od popela. "Ta organizace může být velice rozvětvená; dokonce tak, že třeba ani nepůjde naráz ochromit její činnost. V každém městě, městečku nebo vesnici mohou být agenti jako Bannerman. A jestli používají lidi s dobrou pověstí, aby kryli své skutečné cíle..."

"My ale neznáme jejich skutečné cíle," skočil mu do řeči Palfrey, "a to je velmi zlé. Nemůžeme se totiž zatím ani dohadovat, kde udeří nyní. Co ten tvůj seznam lidí z Mildmayových pochodů, je aktuální?"

"Doufám, že ano," odpověděl Marjoribanks. "Proč?"

"Myslím, že bychom se měli připravit na rozsáhlé sledování velkého počtu lidí," vysvětlil Palfrey.

"Je jich aspoň padesát tisíc!"

"Takže čím dřív začneme, tím lépe." Palfrey potlačil zívnutí. "A teď si konečně vezmu k srdci tvou radu a vrátím se do města. Příště budu opatrnější. Pravda je..." Chvilí mlčel, jako by si dobře rozmýšlel, co říct: "Pravda je, že navzdory tomu dnešnímu pokusu přejet mě autem i krutosti, s jakou se vypořádali s Jonathanem Morganem, podcenil jsem jejich schopnosti a sílu. Obávám se, že lidský život ani existence celého lidstva pro ně vůbec nic neznamenají."

V Marjoribanksových očích se objevil posmutnělý souhlas.

Palfrey si sedl za volant svého rollsu a byl rád, že může řídit sám. Bylo to lepší než sedět vedle někoho, kdo nahradí Jacka Nelsona. Jediný krutý okamžik změnil život ve smrt... Konvoj vedený autem s agentem Z5 a sledovaný navíc malým autem, které řídil člověk ze Zvláštního oddělení, se dal do pohybu.

Potřeboval bych se vyspat, pomyslel si Palfrey.

Bylo půl deváté příštího rána, když se probudil ve své ložnici nad studovnou. Léta ho naučila vzbudit se náhle a úplně. Ležel na zádech se zavřenýma očima a uvědomoval si jakýsi neklid, kterému zpočátku nerozuměl. Potom si však přesně vybavil, co všechno se stalo v uplynulých hodinách. Bylo toho víc než dost. Přesto spal tvrdě a bez prášků. Ležel asi pět minut, pak vstal, zapojil elektrickou konvici a šel se osprchovat. Když vyšel z koupelny, udělal si čaj, oblékl se a posadil se k oknu s výhledem do zahrady. Na zdi před sebou si všiml něčeho bílého - včera to tam ještě určitě nebylo. Upil čaje - a zazvonil telefon. Volal Kennedy.

"Co je nového," zeptal se Palfrey.

"Celý svět je vzhůru nohama," hlásil Kennedy. "Všechny noviny jsou toho plné, celá záležitost se pochopitelně dopodrobna rozebírá. Pokud jde o Joyce Morganovou, ta pořád ještě spí. Všechny další informace, jak o jejich známých, tak o lidech z její práce nám neprozradily nic, co bychom už nevěděli. Nic nesvědčí proti ní. Víme, že se s otcem a bratrem kvůli Mildmayovým pochodům pohádala. A hádat prý se dovede pěkně ostře."

"Rozumím."

"Kilbee také ještě spí. Gregarov vstal v šest patnáct a od té doby pracuje v laboratoři. Dal si kávu a toast - tvrdí, že není zvyklý hodně snít."

"Pracuje?" zvědavě řekl Palfrey.

"Přivezl si s sebou spoustu plánů, dokumentů a údajů a pořád něco počítá. Neptej se, jestli vím, co."

"Nebudu," slíbil Palfrey. "Co jiného?"

"V Kingstonu je jednadvacet mrtvých a dalších pět zničených obchodů."

"Jednadvacet!" zhrozil se Palfrey.

Zavěsil a přešel k oknu. Jednadvacet. Cítil naprostou bezmoc a marnost. Jednadvacet obětí. Ta číslovka mu duněla v hlavě.

Vyšel do zahrady na horký ranní vzduch; kdesi nahoře bylo slyšet letadlo. Londýn - to obrovské město - žil svým běžným životem - a jediný člověk s jedinou bombou by ho dokázal vymazat z tváře Země...

Vyšel po schodech směrem k bílé skvrně, která ráno upoutala jeho pozornost. Vypadalo to jako dětská vlašťovka; do špičky složený bílý papír, který vězel v zahradní zdi. Mohl ji přinést vítr? Ne, na to byla příliš těžká. Nejprve se toho nedotkl, jen se přiblížil, aby si celý předmět mohl dobře prohlédnout. Uviděl kovový hrot zabodnutý do zdi. Otočil se a vrátil se do ložnice. Když si natahoval rukavice, vzpomněl si na Marjoribankse a jeho domluvy; ano, už by zase

riskoval. Potlačil zvědavost, chvíli váhal, potom ale přece jen zatelefonoval Kennedymu. Kennedy reagoval okamžitě: "Nedotýkej se toho! Pošlu ti tam Helliissera. V žádném případě se toho nedotýkej!" Palfrey se vrátil na zahradu a zkoumal pozici vlašťovky. Nedotýkal se jí. Zřejmě sem byla vržena odkudsi z ulice. Po chvíli se dostavil Helliisser - měl na ruku rukavice a na obličej ochrannou masku. Chvíli vlašťovku zkoumal a pak ji opatrně vyprostil ze zdi. Nestalo se nic. Helliisser ji s velkou opatrností začal rozkládat. Pomyslení, že by ta věc mohla vybuchnout, bylo najednou směšné. Jenže opatrnosti nikdy nezbývá, pomyslel si Palfrey. „Je to v pořádku," řekl Helliisser. „Je tam nějaká zpráva?" zeptal se Palfrey. "Ano, pane. Stojí tady..." rozložil pečlivě papír a pak vzrušeně vydechl. Palfrey z něj nespouštěl oči. "Píše se tu, že nad jižním Atlantikem zítra ve dvanáct v poledne vybuchne vodíková bomba. Je tu udána přesná pozice toho místa. To je vše."

"Samozřejmě, že je to možné," prohlásil Kilbee. "Když vám nezáleží na spoušti, kterou to způsobí, potom vyvolat jadernou explozi, odpálit kosmickou loď nebo raketu je prosté. A zdá se, že někdo něco takového plánuje. Oznámíte to Washingtonu?"

„Je zřejmě, doktore Palfrey, že jistá skupina osob koná už týdny či měsíce se souhlasem nezávislé vlády, avšak možná i bez takového souhlasu, přípravy k jadernému výbuchu. Je mou povinností informovat vás a zároveň požádat, abyste uvědomil mou vládu prostřednictvím jejího velvyslance ve Velké Británii, že podle mého názoru byly neznámými osobami učiněny významné kroky ke zjednodušení přípravy a použití jaderné bomby. Jsem dále přesvědčen, že žádná osoba by nedokázala takový výbuch uskutečnit, aniž by k tomu neměla předem zajištěn alespoň neoficiální souhlas vládnoucích kruhů státu, který je v nepřátelském vztahu vůči Rusku. Budete tak laskav a zašlete mi kopii onoho dokumentu, který bude obsahovat tuto informaci a jehož adresátem bude ruská vláda?"

"Ano, samozřejmě," odpověděl Palfrey.

Pro příštích dvacet čtyři hodin byl vydán zákaz plavby v ohrožené oblasti. Také všechna letadla dostala příkaz ke změně kursu. Nebyl už ale čas, aby vojenská letadla z pozemních základen mohla provést průzkum oblasti. Detailním průzkumem byla proto pověřena letadla z námořních základen. Palfrey a Andromovič zkoumali každou novou zprávu. Žádná zatím nenaznačovala, že by se v dané oblasti konaly nějaké přípravy.

Hodinu před okamžikem hrozící exploze se sešla mimořádná schůze Nejvyššího mezinárodního sboru v Ženevě a projednala zprávy a hlášení, které zaslal Palfrey.

Za deset minut dvanáct se v podzemní laboratoři domu v Mayfairu sešli Palfrey, Andromovič, Gregarov a Kilbee. Na stěně, která přiléhá k zasklené kabině Listeneru TEN-3; visela mapa ohrožené oblasti. Negativní hlášení z letadel a automatických zařízení pohybujících se v ohrožené oblasti se na mapě střídalo jedno za druhým. Minutu před časem nula řekl Kilbee tlumeným hlasem:

"Nedojde k tomu. Můžete tomu věřit, nestane se to."

Gregarov se ostře otázel: "Co to říká?"

"Když neumíte anglicky..."

Stefan potichu překládal, Gregarov nehybně stál.

Deset vteřin před časem nula začal Kennedy odpočítávat. Palfrey pozoroval, jak Kilbeeho tvář bledne.

...pět...čtyři...tři...dvě...jedna...nula."

"Říkám vám, že je to podvod," řekl Kilbee. Ta zatracená banda se vás jenom snaží vyděsit."

"Proč nemluví tak, abych rozuměl?"

"Počkejte," řekl zostra Palfrey. "Počkejte!"

Ve stejný okamžik spatřila posádka letadla operujícího blízko inkriminované oblasti, jak z klidného modrého oceánu vyrůstá hříbovitý oblak. Vyrázila obrovská vlna a nad oceánem se rychle rozšířil smrtící mrak.

12. kapitola

Hrozba

Gregarov ze sebe vyrazil jediné slovo; znělo jako zaklení:

"Polaris!"

Kilbee řekl: "Tohle bylo dvacetkrát větší než všechno, co..." odmlčel se a Palfrey si všiml, jak mu na tvářích vyrazily dvě rudé skvrny. "A jste to právě vy, kdo máte ponorky s nukleárními hlavicemi. Myslíte si nejspíš, že jsme hlší a slepí!"

"Všechno, co děláme, je celému světu dobře známo. Všechno máme navíc pod kontrolou," bránil se Gregarov.

"Jděte s tím k čertu!" opáčil Kilbee.

"Pánové," pronesl mírně Palfrey, "takhle se nikam nedostaneme. Je úplně lhotejné, jsme-li hlší a slepí. Potřebujeme však lokalizovat místo odpálení a výbuchu. Je možné, že k odpálení došlo pod vodou?"

Ostatní se dívali jeden na druhého.

"Ne," zavrčel Kilbee.

"Nedá se to dokázat," řekl Gregarov.

"Nikdo na světě neví o těch věcech víc než vy dva. Nikdo. Jestli je ta věc americká, mezinárodní komise k tomu řekne své. Stejně tak jako v případě, že jde o záležitost ruskou. Dovolte mi ale poznamenat jednu věc, na kterou oba zapomináte. Jestli je za ten výbuch zodpovědná Moskva, pak sem byl Gregarov poslán jako oběť. Jestliže to byl Washington, pak je obětí Kilbee. My všichni potřebujeme znát pravdu. Všichni! Věřím, že vy oba jste tu proto, že se vaše vlády domnívají, že jste nejlepší. Chcete snad, abych vás poslal zpátky s označením - ,tento člověk nedokáže spolupracovat'?"

"To není tak snadné," zabručel Kilbee.

"S ním se nedá pracovat," poznamenal Gregarov.

"Skutečně to tak cítíte? Chcete zpátky do Moskvy?" zeptal se Palfrey.

"Zpátky do Moskvy?"

"Jak jsem řekl," suše podotkl Palfrey.

"To je nemožné!"

"Nemylte se," řekl Palfrey s velkým důrazem. "Nemylte se. Není to nemožné. Během hodiny vám můžu zařídit tryskové letadlo a do tří hodin jste v Moskvě - jestliže tohle chcete."

Nikdo nepromluvil.

"Potřebujete-li asistenty," pokračoval Palfrey, "potřebujete-li pracovat někde jinde, v Jodrell Bank, Harwellu nebo kdekoli v této zemi nebo na světě, zařídím to. Ale musíte pracovat společně, chápete? Musíte spolupracovat!" Po krátké odmlce pronesl Kilbee překvapivě mírně: "Jistě. Máte pravdu. Dokud to neskončíme, musíme pracovat společně. Jasně."

"Rozumím," přikývl Gregarov.

"Budeme potřebovat stenografa," pokračoval Kilbee. "Budeme potřebovat někoho, kdo bude zapisovat všechny zprávy, kdo všechno utřídí, zařadí..."

"Chcete říct, že potřebujeme sekretářku?" zeptal se Gregarov.

"Správně."

"To je nutné, opravdu. Chtěl jsem to právě navrhnout."

"Zařídím," řekl Palfrey. Ještě ho nenapadla Joyce Morganová; myslel pouze na ty dva muže a na to, jak se dokážou chovat vzdor šílenému nebezpečí, které hrozí světu. Myslel na to, jak se i do osobních vztahů promítá napětí existující mezi Ruskem a Amerikou. Zajímalo by ho, jestli i oni to tak vidí. Ve skutečnosti je možné, že Moskva sem poslala Gregarova jen proto, aby demonstrovala, že Rusko za tou věcí není. Stejně tak to ale mohlo být s Kilbeem. ...

Kennedy vyprovodil oba specialisty z místnosti.

"Sape, chovají se jako děti. Někdy mě napadá, jestli právě v tom není celý problém. Totiž že i polovina politiků se chová jako děti. A tihle dva..." nedořekl Stefan.

"Museli se nějak odreagovat," řekl Palfrey. "Zajímalo by mě..." Právě v téhle chvíli pomyslel na Joyce Morganovou jako na sekretářku a pisačku, kterou ti dva potřebují. Měl by to být někdo vyrovnaný, objektivní, se smyslem pro spolupráci. "Zajímalo by mě, jestli by se jim mohla hodit ta Morganová." Usmál se. "Proč ne? Museli bychom se ale ujistit, že si všechny informace, s nimiž přijde do styku, nechá pro sebe. Pokud nebude odvolán mimořádný stav, nesměla by opustit místo. Takového člověka potřebujeme."

"Stálo by to za pokus," přikývl Stefan, "ještě jsem ji ale neviděl."

"Včera jsme ji nechali v klidu," řekl Palfrey. "Měl by sis s ní promluvit. Budeš-li souhlasit, pak jí tu práci nabídní."

Odstoupil od mapy a otevřel dveře. "Telefon se teď určitě zavaří a já jsem ještě neprohlédl hlášení od Marjoribankse o Morganovi, Bannermanovi a tak dál. Řekl jsem ti, že hasiči potvrdili, že z té montážní jámy nevedl žádný tajný východ a že tam našli lidské kosti?"

"Ano," řekl Stefan.

"Jediné, co se našlo, je kovový štítek s iniciálami SM," pokračoval Palfrey. "Takže Morgan přišel do garáže, ukryl se tam a způsobil ten výbuch. On nebo jeho společníci tedy předpokládali, že půjdeme po Bannermanovi, a zařídili, aby ani on, ani jeho žena už nikdy nepromluvili."

"Jsou ke svým lidem velmi krutí," pronesl Stefan pomalu. Potom dodal: "Sape, zdá se, že zatím jen prohráváme. Není to tak?"

Palfrey si prohrábl vlasy. "Taky si to myslím," souhlasil potichu. "Přemýšlím pořád o tom, že nejméně dva lidé zvolili dobrovolně smrt, aby nám zabránili zjistit to, co vědět potřebujeme. K tomu je zapotřebí vášnivého přesvědčení, že za to konečný cíl stojí. Je to fanatismus; a ten, jak známo, lze nalézt v okruhu účastníků Mildmayových pochodů. Navíc je generál Mildmay jedním z nejbohatších lidí světa, tedy dost bohatý na to, aby financoval nákladný výzkum, dost bohatý na..." Palfrey se odmlčel.

"Dokážeš přesvědčit zdejší úřady, aby proti účastníkům pochodů zasáhly?" zeptal se Stefan.

"Ještě nevím," pokrčil rameny Palfrey. "Musím mít pořádné a přesvědčivé argumenty. My, Britové, bychom byli radši, kdyby za tím stáli Američané nebo Rusové. Jsme ještě příliš vzdáleni představě jednotného světa." Pousmál se, ale bylo vidět, že je znepokojen. "Promluv si s Joyce Morganovou, ano?"

"Hned," přikývl Stefan a odešel.

Palfrey se za ním díval a pomyslel si, že Stefan toho řekl překvapivě málo, jako by neměl co dodat. Měl k tomu nějaký důvod?

Joyce Morganová odstoupila od okna vedoucího do zahrady. Pokoj byl příjemný a představoval vítanou změnu ve srovnání s místností tam dole. Včera odsud pozorovala skupinku mužů, kteří prozkoumávali zahradní zeď a dlážděnou

terasu. Poznala mezi nimi Palfreye a všimla si nápadně velikého člověka, jehož tvář se k ní několikrát otočila a udělala na ni velký dojem. V tomhle pokoji strávila už celý včerejšek; byla dost unavená a myslela si, že jistě dostala nějaký uspávací prostředek, aby se řádně vyspala. Nikdo před ní nic neskrýval, četla kopii zprávy, kterou Palfrey předal ministerskému předsedovi k odeslání vládám v Moskvě, Washingtonu a Paříži. Stále ještě prožívala velký vnitřní zmatek ze záležitosti, do níž byla zatažena. Vzpírala se pomyšlení, že její bratr a otec by mohli mít něco společného se zločiny; cítila ale, že důkazy, které jí předložil Palfrey, jsou velmi hodnověrné a silné.

Když se dozvěděla, co se stalo v Bannermanově garáži, byla nucena přijmout představu, že Palfrey má pravdu. Zeptal se jí také, zda by jí mohla pomoci, dosud jí ale neřekl, co by po ní chtěli. Ozvalo se zaklepání a na její "Dále" se otevřely dveře a ona spatřila toho velikého člověka, jehož viděla na zahradě. Jeho robustnost budila respekt, nikoli strach. A když se teď na ni usmál, vzpomněla si Joyce na pastora, jehož kdysi s matkou navštěvovaly. Byl starší, než si myslela - z dálky na zahradě vypadal na třicátníka. Vyzařovala z něho velká síla, ale zároveň i jemnost. Jistým způsobem jí připomínal Palfreye.

"Jsem Palfreyův přítel," řekl a potřásl si rukama. "Požádal mě, abych vás navštívil. Jmenuji se Andromovič, Stefan Andromovič." Překvapilo ji, že je Rus; o to víc, že jeho angličtina byla dokonalá a bez přízvuku.

"Jak se daří?" zeptala se Joyce a nezdálo se jí to nepřiměřené.

"Velmi dobře," odpověděl. "A doufám, že to bude ještě dlouho trvat. Neposadíme se?" Sedl si na opěradlo velkého křesla; snad proto, že byl příliš mohutný na to, aby se do něj vešel.

"Doktor Palfrey mi řekl, že jste skvělá v těsnopisu a že byste nám mohla pomoci..."

"Nevím, jestli jsem zrovna skvělá," namítla Joyce.

"U Cartella máte vynikající pověst," řekl Stefan a připomněl jí tím její práci a firmu. Zatím si na ně vůbec nevzpomněla. Andromovič zvedl ruku. "U vašeho zaměstnavatele jsme vás omluvili. Sdělil nám, že bude rád, vrátíte-li se, až budete volná."

"Děkuji."

"Máme jeden problém," pokračoval Stefan. "Máme tu dva mimořádně zdatné a vysoce kvalifikované odborníky, kteří potřebují pomoci se zpracováním výsledků jejich pokusů - tedy se záznamy, zprávami a tak dál. Nejvíce ale potřebují uklidňující vliv. Doktor Palfrey si myslí, že byste to zvládla."

"Nevím proč. Vy to víte?"

"Já to vím," řekl prostě Andromovič a Joyce překvapilo, jak chápavě to znělo. "Určitě bychom to s vámi chtěli zkusit. Pokud jde o ty dva..." a vypověděl jí všechno, co považoval za nutné, aby věděla o Gregarovovi a Kilbeem.

Byla zaujata živostí obrazu, který jí podal, a když se odpoledne šla na oba muže podívat, byla udivena, jak přesně je Andromovič popsal; měla pocit, jako by je už znala.

"Musíte se snažit udržet za každou cenu klid," radil jí Palfrey. "Kdyby napětí vzrostlo, řekněte to mně nebo Stefanovi. Prosím, abyste s nimi spolupracovala co nejlépe."

"Zapomněl jsi na jednu věc," řekl Andromovič. "Hlavně se snažte, aby maximálně pracovali - třeba až do úmoru. Máme totiž velice málo času. Víme, že kosmem se pohybuje objekt, který směřuje k Zemi. Pokud je nahoře, nemůžeme ho zneškodnit. A tihle dva jsou zřejmě jediní, kteří by mohli zjistit jeho přesnou pozici i způsob, jak zneškodnit. Proto je jejich, ale i vaše práce tak důležitá."

Palfrey si pomyslel: Nezastrašil jsem ji?

Byla však naprosto vyrovnaná, když řekla: "Udělám co bude v mých silách, slibuji vám to."

13. kapitola Výbuch

"Doporučuji, pane," řekl Palfrey předsedovi vlády, "razii na všechny členy organizace známé jako Mildmayovy pochody, se zvláštním zaměřením na všechny místní organizátory." Pohrával si s vlasy. "Je mi jasné, že pustíme-li se do toho, budeme nuceni vyslechnout velké množství nevinných lidí, ale..."

"Skutečně si nemyslím, že bychom se setkali s pochopením veřejnosti," přerušil ho ministr vnitra Bullen. Byl to člověk s hlubokou znalostí Britů. "Od pondělního poplachu zaznamenáváme velký vzrůst sympatií se zákazem jaderných zbraní. Řada odborářských vůdců už přešla přímo k Mildmayovi. Dokonce i mezi našimi vlastními poslanci jsou někteří s podobnými názory. Neumím si představit, že by za této situace mělo dojít k hromadnému zatýkání."

Palfrey seděl zády k oknu u premiérova stolu.

"Situace je extrémně delikátní," řekl Horden. "Mám informace o tom, že odpor proti jaderným zbraním výrazně sílí v mnoha evropských zemích, dokonce i v tak neutrálních oblastech, jako jsou Afrika a Asie. Bylo by opravdu velmi nebezpečné jít proti tak silnému hlasu lidu. Určitě nemůžeme riskovat žádnou hromadnou razii," uzavřel ministr zahraničí.

"Pravda je, že lidé jsou příliš citliví," řekl ministr vnitra a pohlédl na Palfreye, jako by ho zneklidňovala jeho mlčenlivost. "Až do minulého týdne nikdo skutečně nevěřil, že by se něco takového, jako byl tenhle výbuch, mohlo stát. V lidech je jakýsi psychologický odpor vůči takovému pomyšlení. A navíc si všichni mysleli, že samotná existence Nejvyššího mezinárodního sboru je zárukou, že by k ničemu takovému dojít nemohlo. Teď je ovšem každý otřesen. Bezprostřední hrozba nebezpečí, kterou jsme všichni prožili, vyvolala reakci. A tou je obrovská vlna emocionálních sympatií vůči

každému, kdo je pro zákaz všech jaderných zbraní."

I předseda vlády se podíval na Palfreye, když se zeptal ministra vnitra: "Takže vy se domníváte, že veřejnost by se tomu vzepřela?"

"Jsem si jist, že odpor by byl příliš velký," prohlásil Bullen. Znovu pohlédl na Palfreye, který si stále pohrával se svými vlasy a vypadal téměř, že spí. "Mluvil jsem osobně s vydavateli všech velkých deníků a rozhovor s nimi mě v mém názoru utvrzuje. Policie se totiž už výslechy Mildmayových lidí zabývá. A nezůstává to bez negativní společenské odezvy!"

Palfrey konečně otevřel ústa: "Ale?"

"Co jste říkal, Palfreyi?"

"Nic, pane."

"A co si tedy myslíte?"

"Nemyslím si, že by se hodilo, abych to vysvětloval."

"Nerozumím vám."

"Skutečně?"

"Proboha, Palfreyi, nepřehánějte to!" vyštěkl předseda vlády.

Palfrey se napřímil. "Přehánět? Myslíte si, že já to přeháním? Tak dobře, pane, řeknu vám, co si myslím. Myslím si, že ministr zahraničí i ministr vnitra prosazují postup, který je tak špatný a dokonce smrtelně nebezpečný, že by ani jeden, ani druhý neměli už ani chvíli setrvávat ve svých úřadech. Kdesi je člověk nebo skupina lidí, kteří drží celou civilizaci v šachu. Životy všech lidí této planety, tedy váš i můj, mají v hrsti. A rada ctihodných gentlemanů je..." začínal rudnout. Odmlčel se, jeho ruce sklesly podél těla. Uvědomoval si vztek v Hordenových očích i Bullenův údiv.

"Dobře, pane, řeknu vám, co by se mělo udělat," pokračoval. "Možná že jsou to metody představitele policejního státu; máme-li však proti sobě všeho schopné fanatiky, těžko si můžeme vybírat. Musíme se pokusit zachránit svět před zničením. Začal bych u Mildmaye. Vzbouří-li se veřejnost, můžete rezignovat a svůj úřad předat někomu jinému - generálu Mildmayovi a jeho národnímu výboru, například. Jsme přesvědčeni o tom, že několik lidí přímo napojených na hnutí Mildmayových pochodů spolupracuje se skupinou, která se nás teď pokouší vydírat jadernou hrozbou. To je válka! Copak to není zjevné? Jen proto, že to není válka v klasické podobě - tedy jednoho státu proti druhému? Protože základní fakta nejsou viditelná? Země je ale v největším nebezpečí, v jakém se kdy ocitla. Tak je to. Kdyby šlo o otevřenou válku, mohl byste zcela legálně zakročit proti každému nepříteli. Neuvažoval byste o tom, že to není vhodné, nestaral byste se o veřejné mínění a bylo by vám lhostejné, zda jsou vám nakloněny noviny. Prostě byste do toho šel. Pokud do toho nepůjdete teď a neuděláte, co je třeba, nebudete mít už další šanci." Palfrey zmlkl, otřel si čelo a pohlédl na Hordena.

Ten řekl: "Žádám, abyste okamžitě zanechal všech urážlivých poznámek..."

"Nezpochybňuje se přece vaše počestnost, Hughu," uklidňoval jej premiér. "Chtěli jsme zkrátka vědět, co si Palfrey myslí, a on nám to řekl. Nikdo z nás nebude jeho proslov dávat novinám. Chci vám říct, že to, co jsme slyšeli, bylo velmi silné, Palfreyi. Ale to ještě neznamená, že máte pravdu."

"Je to nesmysl!" vybuchl ministr zahraničí.

"Bullene?" obrátil se premiér na ministra vnitra.

Ten sepal ruce a zamyšleně řekl: "Válečný stav... Snad... Zatím mě nic takového nenapadlo!"

"Neblázněte! Vždyť to je přehnané. Hloupost!" vykřikl Horden.

"Ne tak docela," zamračil se Bullen. "Domnívám se, že jsme skutečně drženi v šachu nějakým zločincem nebo skupinou zločinců promiňte mi, Palfreyi, pokud se na to dívám v pojmech práva a zákonnosti. Myslím, že vám rozumím, že vím, o co vám jde, Palfreyi. Mohl by tu být způsob, jak odhalit ty, kteří jsou vinni - je to tak Palfreyi?"

"Ano," řekl mnohem klidněji Palfrey: "Kdo se začne plašit, jakmile začne zatýkání..."

"Říkejme správněji zadržení," přerušil ho ministr vnitra. "Bylo by samozřejmě vhodné mít noviny na své straně. A vůbec nejlepší by bylo mít na své straně veřejné mínění. Tak tomu ovšem v současnosti není. Dalo by se to ale změnit, a přitom dosáhnout toho, čeho je třeba. Kdyby teď vláda oznámila, že nastalou situaci nahlíží jako válečný stav a že hodlá zakročit proti všem podezřelým, včetně všech aktivních členů hnutí Mildmayových pochodů, pak se každý, kdo pracuje pro - řekněme - nepřítel, vyděsí. A všichni zmizet nemohou. Uveřejníme-li takové oznámení, začnou ti, po kterých jdeme, utíkat a skrývat se. Tak získáme alespoň rámcovou představu o síle té tajné skupiny v zemi, je to tak?"

"Ano, to je možné," zamyslel se předseda vlády. "Snad by to mohlo zabrat - jestliže předem oznámíme, že máme všechny důvody věřit, že individua, která jsou nebezpečná celé planetě, se skrývají za touto organizací - co tomu říkáte, Palfreyi?"

"Myslím si, že tak bychom se rozhodně dostali dál," přikývl Palfrey.

Předseda vlády pohlédl na Hordena: "Hughu?"

"Chci, aby bylo jasno, že odmítám všechno, co Palfrey řekl o mých postojích či postojích mých kolegů," prohlásil ministr zahraničí. "Absolutně to odmítám! Na druhé straně - není čas na osobní záležitosti. Musíme mít na mysli obecné blaho." Za chvíli pokračoval: "Dokážeme-li získat na svou stranu občany této země, pak myslím, že to dokážeme přesvědčivě prezentovat i všem zámořským státům. Můžeme sdělit, že lid Velké Británie je odhodlán se dobrovolně podřídit hromadnému vyšetřování i případnému zadržení ve snaze napomoci vládě a vyšetřujícím orgánům. Domnívám se, že tohle by mohlo stačit. A jestli se nám podaří, aby se Mildmayovi aktivisté vzdali - pak..." v očích se mu zjaskřilo.

"Kdybychom to dokázali, byl by to triumf," přikývl Palfrey. Obrátil se na ministerského předsedu:

"Uvidíte generála Mildmaye, pane? Řekněte mu..."

"Ne," zavrtěl hlavou předseda vlády. "Nebudu do toho zasahovat. Možná později, ale zatím ne. Teď je to všechno na vás, Palfreyi."

"Existuje ovšem ještě jedna možnost," poznamenal Horden.

"Ano?"

"Že se to nepodaří."

"Tohle riziko musíme podstoupit," pokrčil rameny premiér. "Dejte se do toho, Palfreyi."

"Ano, pane."

"Od Z5 nemáme žádnou zprávu o dalším vývoji situace. Například Gregarov a Kilbee už jistě pracují, stejně tak jako vědci v Jodrell Bank a jinde. Dospělo se k něčemu?"

"Ne," pokrčil rameny Palfrey. "Nemáme nic, co by stálo za řeč. Pokud jsme informováni, ostatní zainteresované země jsou na tom stejně." Maličko se pousmál. "Možná že dokonce hůře. Gregarov a Kilbee jsou ve stálém spojení s hlavními zpravodajskými a výzkumnými stanicemi. Máme zprávy z Washingtonu, Paříže, Pekingu a Moskvy. Všechny jsou podobné. Nejlepší fyzikové se shodují v jednom zjištění: určitě existuje podstatně jednodušší způsob uvolnění jaderné energie, než je dosud znám. Jakmile bude objeven, pak budou téměř vyřešeny problémy pohybu vesmírem i vodními hlubinami. Gregarov i Kilbee však současně připouštějí možnost, že tento nový princip uvolnění jaderné energie s sebou přinese i nová nebezpečí. Například zbraně..."

"Toho jsme, myslím, právě svědky," zabručel premiér.

"Snad..."

"Máme alespoň nějaké tušení o tom, kdo by to mohl mít na svědomí?" zeptal se Horden.

"Ne, nemáme vůbec nic. A obávám se, že pokud..." Palfrey si poposedl: "pokud se nedostaneme blíž k Mildmayově organizaci, nehneme se z místa. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby..."

"Ven s tím," naléhal předseda vlády.

Palfrey dodal: "Vůbec by mě nepřekvapilo, pane, kdybychom byli zvláštním způsobem vydírání. Nepřekvapilo by mě, kdyby všechny státy, které mají nukleární zbraně, byly kýmisi donuceny vzdát se jich a zničit je, pod hrozbou útoku z neznámé strany."

"Myslíte - ze strany nějakých idealistických aktivistů?" zeptal se Bullen nedůvěřivě.

"Nevím, snad."

"Jestliže proti nám opravdu stojí nějakí pomatenci..." začal Horden, ale hned zmlkl. Díval se, jak Palfrey odchází od stolu. Pak dodal: "Bůh vám pomoz, mýlíte-li se, Palfreyi!"

Palfrey vyšel z domu v Mayfairu ve tři hodiny odpoledne a spatřil dav lidí. Poslední dny to tady vypadalo skoro jako v Downing Street 10; stále tu bylo dost lidí, někdy i slušný zástup, protože už proniklo na veřejnost, na čem se tu pracuje. Někdy mohl jen stěží proniknout davem. Neslo to sice s sebou jisté riziko, ale na riziko byl za ta léta tak zvyklý, že na ně ani nepomyslel. Navíc zde byli policisté a v davu bývali i lidé ze Z5, kteří přinášeli zprávy.

Palfrey pokynul shromážděným lidem a nasedl do auta. Sam za ním zavřel dveře. Sam byl neobyčejně bledý muž a čímsi připomínal Nelsona. Lidé se tlačili až k vozu; Sam nastartoval a policie uvolňovala cestu. Ujeli necelých dvě stě metrů za roh ulice a auto zastavilo, Palfrey rychle vystoupil a přesedl do uzavřeného vozu MG. Za volantem seděl Hellisser. Sotva zabouchl dvířka, auto vyrazilo.

Hellisser se podíval do zpětného zrcátka a řekl:

"Ulice za námi je čistá. Chceš jet zpátky zadní ulicí?"

"Dobře; vyložíš mě u Mildmayova domu," řekl Palfrey. "Oba vchody jsou střeženy. Pak odjedeš."

"Ano. A - Sape..."

"Ano?"

"Pokud jde o Joyce Morganovou, mýlil jsem se. Dobře jsi udělal, jde jí to od ruky."

"Musíš to říct jí," poznamenal Palfrey.

"Nemám možnost ani čas," odpověděl Hellisser.

"A kdo ho má?"

"No, ona tedy taky ne. Z jedné strany na ni dělá oči Kilbee a Gregarov si podle všeho taky všímá, že je to ženská."

"Ale?" řekl Palfrey a pomyslel si, že tahle situace může vyvolat další komplikace, které ovšem nikdo nepředvídal.

Přemýšlel o tom, zatímco auto se blížilo k Mildmayovu domu.

Zamyšleně vystupoval. Mildmayův dům byl obrovský, vypadal spíše jako palác. Byl velmi okázalý, jak se sluší na bohatého majitele. Vysoké sloupky a sochy na nich vzbuzovaly zdání starobylosti. Palfreye nepřekvapilo, že spatřil dav dobrých dvou set lidí i policisty. Hnutí Mildmayových pochodů získalo totiž v poslední době velkou podporu, ale i nové nepřátele. Palfreye napadlo, že bude nucen proběhnout jakousi uličkou hanby. Cestou davem viděl, jak si na něj lidé ukazují a slyšel i různé poznámky.

Palfreye přišel uvítat sám vůdce pochodů osobně. Byl vyšší, s hladce přičísnutými bílými vlasy a tvrdou drsnou tvář, ve které se nápadně vyjímalo mohutné obočí. Byl bezchybně oblečen a přátelsky se usmíval. Když si podali ruce, měl Palfrey dojem, jako by svou ruku vložil do lisu.

"Jsem velmi rád, doktore Palfreyi, že jste přišel takto veřejně," řekl generál. Jeho ruka těžce dopadla na Palfreyovo rameno. "Pojďme do pracovny, prosím. Tolikrát jsem se už chtěl s vámi setkat," dodal, když vstupovali do menšího pokoje plného knih, který celý vypadal velmi starobyly. "Tolik vašich agentů i lidí od policie podezírám mou organizaci, až jsem si mnohokrát říkal, zda bychom neměli spolupracovat. Dost možná, že už pro to nazrál čas."

14. kapitola

Razie

"Rozumím-li vám tedy dobře, chcete po mně, abych vyzval všechny členy své organizace, aby dobrovolně podstoupili výslech vedený vašimi agenty, policií a lidmi pověřenými vládou. A to proto, aby byli odhaleni všichni, kteří k takovému konání nebudou ochotni..."

"Místo vyzval," poznamenal Palfrey, "bych raději slyšel přiměl."

"To věřím; přikázat jim to však nemohu. Uvědomujete si sílu mých - našich lidí?"

"Vaše organizace má kolem padesáti tisíc členů..."

"Dávám přednost názvu první linie mírových sborů. Padesát tisíc je správný údaj - budete s tím mít zatraceně práce, chcete-li je vyslechnout!"

"Jsou v podstatě rovnoměrně rozptýleni po celém státě," odtušil Palfrey, "a řada z nich bude určitě schopna vyjít s policií bez problémů, alespoň doufám."

"Já také." Mildmayův hlas byl méně drsný, než by člověk očekával; oči měl klidné, světle šedé barvy. "Předpokládám, že se vše obejde bez použití násilí."

"Nebude-li násilí z vaší strany vynuceno, pak samozřejmě."

"Lze to považovat za slib?" zeptal se Mildmay.

"Jen potud, pokud mohu slibovat. Ostatně budou vydány instrukce. Kdo prokazatelně použije násilí, bude okamžitě zadržen. Musíme nalézt toho, kdo znal čtyři muže: Jonathana Morgana, jeho otce, Bannermana a řidiče, který mě málem přejel. Stále jsme ho ještě neidentifikovali."

"Myslím si," pronesl pokojně Mildmay, "že jej mohu identifikovat, doktore Palfreyi."

Palfrey seděl velmi klidně.

"Ten mladík se jmenoval Cyril Webber," pokračoval Mildmay, dívaje se na fotografii. "Byl blízkým přítelem mé vnučky Evy - velmi blízkým. Vždy byl plně oddán principům a cílům našeho hnutí, ale já jsem s ním nebyl spokojen." Mildmay si propletl své překvapivě krátké prsty s tupými konečky. Zdálo se, že je nervóznější, než by si sám připustil. "Vždycky jsem si myslel, že jeho hlavním zájmem je Eva. Byla mu oddaná. Ptal se jí na spoustu věcí - a mě taky. Pochybuji, že by někdo nový v hnutí měl takové znalosti. Teď se ptám, k čemu je asi použil."

"Kde je vaše vnučka?" vyštěkl Palfrey. Vybavil si dívku, mladší než Joyce Morganová, kterou vídal na novinových fotografiích.

"Přál bych si," odpověděl Mildmay, "abych vám to dokázal říct. Opravdu. Před týdnem ale zmizela. Je to osobitá a schopná mladá žena, velmi nezávislá. Nemám - neměl jsem obavy. Teď ale už nejsem tak klidný." Neustále si mnul ruce, jako by cosi hnětl. "Všichni, kteří by vám byli mohli pomoci nalézt ty lidi, zmizeli. I Eva by bývala mohla..." Na chvíli zavřel oči, a když je znovu otevřel, uvolnil si ruce a položil je na opěradla křesla.

"Tak dobře, Palfreyi. Vydám tu výzvu, ale opakuji, nebude to žádný rozkaz, pouze žádost. Myslím si však, že vás mohu předem ujistit, že většina lidí, kteří se upřímně zapojili do naší organizace, udělá, oč je požádám. Podaří-li se mi přesvědčit je, že je to pro blaho lidstva. Lidstva, rozumíte? Nikoli pouze britské rasy!"

"Plně chápu," přikývl Palfrey.

"Věřím vám. Jste jeden z mála lidí, kterým dokážu věřit. Dobrá. Kdy chcete, abych byl vyslechnut?"

"Byl bych rád, kdybyste mohl zveřejnit to prohlášení v přímém přenosu v televizi," řekl Palfrey. "Bude potom nahráno a vysíláno dvakrát či třikrát ještě během večera a potom znovu zítra. Opravdu vám velice děkuji, pane."

"Nečekám díky. Máme přece stejné cíle. Nejdeme k nim sice stejnými cestami, ale..." Přerušil svou řeč a přešel s Palfreyem ke dveřím. "Palfreyi."

"Prosím?"

"Když narazíte na stopu mé vnučky, dáte mi laskavě vědět?" Řekl jsem, že je velmi nezávislá; měl bych asi dodat, že je i tvrdohlavá. Nechtěl bych se mýlit, ale mohla být svedena nějakými zvláštními argumenty toho mladíka. Pokud se tak stalo, může být ve vážném nebezpečí."

"Budu-li schopen vám pomoci, udělám to," slíbil Palfrey.

V šest hodin večer seděla Joyce v místnosti, kde po dlouhé práci odpočívali Kilbee a Gregarov. Tomu, co dělali, příliš nerozuměla. Byla to samá matematika a odborné výrazy, kterým nerozuměla. I když zejména Kilbee se snažil vyjadřovat prostě. "Dřív nebo později tomu budou rozumět všichni," opakoval často. "Proč bychom nezačali s vámi?" Měla pocit, že navzdory vzájemným sporům a antipatiím spolupracovali oba muži po odborné stránce velmi dobře.

Palfrey jí poslal vzkaz; měla oběma mužům vyříditi, aby se v šest večer dívali na televizi. Slíbili, že přijdou. Bylo krátce před šestou, když vstoupila do místnosti, kde oba pracovali s počítači, odposlechovým zařízením, telefony a ostatním vybavením, kterému oni tak dobře rozuměli a které jí připadalo tak komplikované.

Gregarov tu stál se zvednutou rukou a kamsi ukazoval. Kilbee seděl u stolu a usmíval se.

"Teď je jasné, že ty signály mohou být libovolně silné," prohlašoval Gregarov. "Stupeň hlasitosti, intenzita signálů není v závislosti - je to správné slovo?"

"Pokračujte."

"Není v závislosti na vzdálenosti od Země," dodal Gregarov. "Řízením intenzity signálů, které jsou vysílány, je možno vytvářet falešný..."

"Dojem."

"Aha. Falešný dojem o vzdálenosti od Země. Souhlasíte?"

"Je to možné."

"Říkám vám, že je to fakt."

"Je šest hodin," přerušila je Joyce a vstoupila dovnitř. "Nesmíte zmeškat program."

"Ale, televize! K čemu to?"

"Když to vzkázal doktor Palfrey, má k tomu jistě důvod."

"Jdeme," řekl Kilbee. Vydal se ke dveřím, dívaje se na dívku. "Fajn, Joyce, jdeme hned s vámi." U dveří ji uchopil za paži a podíval se na Gregarova, který se kousal do rtů.

Gregarov se mračil v soustředěném úsilí rozumět. Zdálo se mu, stejně jako Joyce, že Kilbee občas přehání svůj jižanský přízvuk, aby mu bylo hůře rozumět. Rychle se za nimi vydal, ale když si všiml, že Kilbee vzal Joyce kolem pasu, zastavil se ve dveřích.

Hlasatel právě oznamoval:

...poselství, které je vysíláno na všech stanicích BBC a všech nezávislých stanicích, je prostřednictvím Eurovize přebíráno také Ruskem a všemi zeměmi Evropy a přes satelit i mnoha zeměmi Severní Ameriky, severní Afriky a Středního východu. Vysílá se též do..."

"Posadte se, holčičko," řekl Kilbee.

Joyce se usadila do křesla, Kilbee si sedl na opěradlo a ruku jí položil na rameno. Nelíbilo se jí, že je tak drzý - prsty si pohrával s límcem na jejím svetru.

...a zde přichází brigádní generál Mildmay."

Starý voják se na obrazovce vyjádřil stroze a přímočaře, jak to odpovídalo jeho charakteru. Nemarnil slova. Byla to výzva jménem lidstva. Vláda má všechny důvody domnívat se, že někteří aktivisté jeho mírových pochodů byli zneužiti proti věci míru a veřejnému blahu. Vláda má jedinou možnost: vyšetřit všechny členy hnutí. Byla uskutečněna opatření, aby výsledky mohly proběhnout na všech policejních stanicích a dalších k tomu určených místech po celé zemi. Samozřejmě že nebude použito násilí. Členové hnutí by měli v nezbytné míře spolupracovat tak, aby se v žádném případě nezpřonevěřili svým principům.

"Učiníte-li vše, co po vás žádám, věřím, že to bude i důvod k naději, že naše organizace vyjde z této zkoušky posílena. Pamatujte, že i tohle je součástí boje - boje za mír! Udělejte vše pro naše vítězství!"

"Já nevěřím vlastním uším," poznamenal Kilbee. "Vyzývá všechny podezřelé, aby se vzdali."

"Je možné, aby se těm výsledkům podřídilo takové množství lidí?" ptal se Gregarov. "To je pro mě... pomozte mi, plukovníku."

"Neuvěřitelné? Nemyslitelné?"

"Děkuji. Myslíte si, že se to podaří?"

Joyce se na něj dívala a uvědomila si, jak vzájemně příbuzné je jejich nadšení i téměř dětský údiv. Myslela si, že už je zná. Mimo svou práci to byli přímočaří, prostí lidé, například daleko jednodušší než její otec nebo Jonathan. Vzpomínka na něj Joyce překvapivě nezpůsobila velkou bolest.

Viděla Gregarova a Kilbeeho, jak stojí proti sobě a slyšela Kilbeeho krátký vzrušený smích: "To se musí zapít!" Znovu se zasmál: "Připijeme na demokracii na pochodu!"

"Nevěřím, že se to povede," řekl Gregarov.

"Zapomeňte na to," skočil mu do řeči Kilbee. "Politika mě nezajímá a jsem překvapen stejně jako vy. Whisky nebo vodku?"

"Dám si vodku," řekl Gregarov.

„Já taky. Joyce, holčičko, co si dáte vy? Neškodí to. V nejhorším případě hrozí krátká ztráta vědomí a šeredná kocovina!"

"Co to říká?" zeptal se Gregarov.

Joyce pooděšla ke skřínce s lahvemi.

"Říká, že vodka je o moc silnější než bourbon," odpověděla, "a já si myslím, že má určitě pravdu. Já si dám džin. Sedněte si, Arnold..."

"Pomůžu vám," naléhal Kilbee. Stál vedle ní, když připravovala pití a nepromarnil žádnou příležitost, kdy se jí mohl dotknout. Nepochybovala o tom, že je to úmyslné. Nevšímal si toho; Gregarov o tom dobře věděl a upíjel vodu. Kilbee držel Joyce kolem pasu a svou vodu pil rychleji než Rus. Joyce se napila a napadlo ji něco zvláštního. Mají strach, to je ono. Pracují na tom už dost dlouho, aby si uměli představit, co se stane, jestliže se jim to vymkne z rukou. Z toho mají strach.

Kilbee jí podal svou sklenku.

"Ještě jednu ohnivou vodu a pak zpátky do práce."

Mají strach, pomyslela si Joyce znovu, a jsou velmi unavení.

Po celé Británii přicházeli členové Mildmayova hnutí na nejbližší policejní stanice a do určených úřadoven. Místní aktivisté, sekretáři a zástupci skupin s sebou přinášeli kompletní seznamy členů a celkem ochotně spolupracovali s úřady. Všichni se chovali klidně, nedošlo k žádným výstřelkům, ačkoli mnozí fotografové obcházeli jednotlivé úřadovny, aby ulovili zajímavé snímky. V každém takovém středisku visely na stěnách velké fotografie obou Morganů, Bannermana a Webbera; také každý vyšetřovaný obdržel několik jejich kopií, aby je mohl ukázat přátelům a známým. Palfrey průběžně studoval zprávy - třídila a zpracovávala je pro něj Kennedyho kancelář. Prvních deset tisíc zpráv bylo takto zpracováno zhruba v půl desáté. Pak se jejich počet trochu snížil, nikoli však významně. Součty byly ohromující. Už bylo vyslechnuto přes čtyřicet pět tisíc členů Mildmayových pochodů. Bylo to podstatně víc, než si Palfrey představoval. Stefan Andromovič, který údajně studoval spolu s ním, řekl:

"Bude jen velmi málo těch, kteří se nedostavili. Brzy ráno se po nich začneme shánět."

"Ano," přikývl Palfrey, "za předpokladu..." promnul si oči. "Za předpokladu, že tu není něco, co nevíme. Mildmay mohl například přikázat těm, kteří znají Morgana, Bannermana nebo Webbera, aby mlčeli. Ještě nikdo to zatím nepřiznal."

"Pořád ještě generála Mildmaye podezíráš?"

"Jsem teď v stavu, kdy bych byl schopen podezírat samotného premiéra," řekl Palfrey a zasmál se. "Já..."

Záblesk šileného, oslepujícího světla rozťal noční oblohu. Za oknem bylo náhle jen to světlo - hrozivé, intenzivní, oslepující a děsivě bílé. Palfrey vyskočil z křesla. Andromovič se prudce otočil a strnul. Palfrey se pokoušel uzavřít okenice. Světlo hrozně bodalo do očí - opřel se do okenic a konečně se mu podařilo je zavřít.

Jakmile to udělal, nastala exploze.

15. kapitola

Teror

Efekt způsobený explozí byl příšerný. Naplnil Palfreyovu hlavu mučivým hřmotem a spalujícím světlem. Po dlouhou dobu si nebyl schopen uvědomit nic jiného.

Byl to přízračný svět světla a hřmotu, čas se zastavil... Palfrey si uvědomil, že vnímá, že jeho mysl je ve stavu pohotovosti; po záblesku a ohlušující ráně naslouchal děsivému rachocení a napadla ho jediná věc - bomba! Byla to jaderná exploze. Stalo se to! Bylo to blízko Londýna - Londýn je tedy zničen. Milióny obětí, milióny strašně trpících. To nejhorší se nakonec stalo - stalo se to!

Cítil, jak mu ochabují svaly; zhroutil se. Udeřil se o desku stolu a padl do křesla. Na telefonu zazářila žárovka, což znamenalo, že buď volá Kennedy, nebo je vyvěšené sluchátko, ale Palfrey světlo nevnímal. Neviděl ještě ani Stefana. Čekal stále strašný rachot řítících se velkých budov a ostatních domů.

Nebylo však nic slyšet.

Nechápal to. Trochu se pohnul a zjistil, že vládne končetinami. Nadzvedl se a uvolnil. Bolelo ho koleno, do něhož se udeřil, to ale byla maličkost. Pořád žádný rachot a - dům, tento dům, nebyl zničen. Výbuch, který zažili, by ho přece musel smést... Ale dům stojí. Zvedl telefonní sluchátko a uslyšel slabé cinknutí. Uvědomil si, že má pořád zavřené oči a donutil se je otevřít. Teprve teď spatřil Stefana zhrouceného na zemi. Nehýbal se a v místnosti bylo naprosté ticho. Bylo to neuvěřitelné. Žádný hluk působený padajícími budovami. A jestliže stojí tento dům, pak musí stát i ostatní, celý Londýn! Co se tedy stalo?

Ozvalo se zapraskání a Palfrey spatřil Stefana, který se snažil zvednout na nohy. Uslyšel jeho slabé volání: Sape, Sape! Snažil se zvednout z křesla, ale bylo to na něj příliš, stejně tak obtížné bylo promluvit. Velmi nejasně viděl Stefana, kterému se už podařilo vstát, jak se opírá o stěnu. I on měl otevřené oči.

Rozhlédl se kolem.

Stěny byly neporušené, obrazy visely na svých místech. Rovněž okna zůstala neporušená, nejen rámy, ale i sklo nebylo rozbité! Hledal očima střepy - žádné tu nebyly.

"Sape - jsi v pořádku?"

Palfrey se namáhavě ozval: "V pořádku? Snad - doufám." Cítil se podivně. "Co to bylo? Jaderná exploze?"

Stefan odpověděl bezbarvým hlasem: "Co jiného by to bylo?"

Palfrey si všiml žárovky svítící na telefonu. Natáhl ruku a zvedl sluchátko.

"Haló."

Žádná odpověď.

"Haló! Jime!"

Opět nic.

"Jime!" Palfrey měl blízko k panice. Začal bouchat sluchátkem o stůl, neozval se ale nikdo. Co to má znamenat? Mýlil se snad ve své naději? Byl snad natolik ohlušen, že neslyšel rachot hroučícího se Londýna? Zůstal snad, jako absurdní rozmar či kuriozita, uchráněn před výbuchem pouze tenhle pokoj? Pustil sluchátko a uviděl Stefana, jak jde směrem ke dveřím. Otevřel je. Na chodbách se svítilo a nebylo vidět žádné známky nějaké škody.

Někdo vrávoravě, jako slepec, prošel kolem dveří. Byl to Hellisser.

"Kdo - kdo je tam?"

"Viděl jsi Jima Kennedyho?"

"Viděl?" zeptal se Hellisser. "Nevidím vůbec nic, zatraceně! Byl jsem - byl jsem u dveří. Bože! Bylo to děsné!" roztřásl se. "Děsné. Viděl jsi..."

"Stojí domy?"

"Cože?"

"Ptám se, jestli stojí domy!"

"Jak to mám k čertu vědět?" Hellisser si stále mnul oči a zároveň si je rukama chránil jako před prudkým světlem.

"Sape! Už začínám trochu vidět!"

"Zkus se podívat na ulici, jestli stojí domy," přikázal mu Palfrey, "a pospěš si!" Hleděl za ním, jak se nemotorně otáčí. Pak vyšel na chodbu, kde se kolem něj potáceli jakoby omámení lidé. Zamířil ke schodišti vedoucímu do podzemních

místností a vstoupil do výtahu, když zaslechl Stefana: "Sejdeme se dole." Bylo to absurdní, ale ten výtah byl pro Stefana příliš malý. Výtah fungoval, nebylo tedy přerušeno elektrické vedení. Nepochopitelné!

Palfrey vystoupil z výtahu a dal se chodbou vedoucí ke Kennedyho kanceláři, operačním místnostem a laboratoři; kde pracovali oba fyzikové. Palfrey si pomyslel: Snad jsou v pořádku! Dokázal už racionálně uvažovat, protože si uvědomil, že v nastalém zmatku se mohl kdokoli dostat do budovy; stráže byly jistě výbuchem také zaskočený.

Když vstoupil do laboratoře, uslyšel za sebou Stefana.

Gregarov stál u jednoho stolu, v ruce držel jakýsi instrument a vypadal stejně omámeně jako Hellisser. Kilbee seděl na podlaze, zády ke zdi. Nedaleko od něj se právě zvedala ze země Joyce, které pomáhal Kennedy. "Jste v pořádku?" ptal se.

Jediné, co Kennedyho opravňovalo opustit jeho kancelář, byla starost o ty dva.

"Gregarove, nestůjte tak!" volal. "Jste..." začal, když uviděl Palfreye.

"V pořádku, Jime," řekl Palfrey. "Vrať se a zjisti, jak to vypadá. Musím vědět, k čemu vlastně došlo a jaké jsou škody. Začni v Downing Street. Vypadá to, že telefonní spojení funguje." Uvědomil si, jaké úsilí musel vyvinout, aby ze sebe dostal těch pár srozumitelných slov. Soustředil se teď na Gregarova, jehož stav ho zneklidňoval. Fyzik pořád stál jako zkamenělý. Palfrey k němu přistoupil a díval se mu zblízka do tváře. Gregarov vypadal; jako by právě spatřil zjevení. Ve tváři měl nepřítomný výraz. I Joyce se na něj upřeně dívala. Kilbee se rozhlížel kolem sebe; Stefan mu pomáhal na nohy. "Gregarove...", začal Palfrey a pak ostře zvolal: "Majore Gregarove!"

Gregarov jako by se probíral z transu, pomalu se začal rozhlížet a upřeně pozoroval nástroj, který držel v ruce. Potom mu ruka poklesla podél těla. Palfreye snad ani nevnímal, díval se jen na Kilbeeho. Pronesl:

"To není možné."

"Co?" zeptala se Joyce.

"To není možné," opakoval Gregarov. "Projevily se všechny - všechny příznaky jaderného výbuchu obrovské síly, ale - bez fyzických efektů. Žádné záření. Žádná destrukce. Nic. Proběhlo to, čemu říkáte sim... simu..."

"Simulace," pomohl mu chraplavě Kilbee. "Simulace jaderného výbuchu bez jakýchkoli důsledků." Přejel si dlaní po čele. "Co s tím? Gregarov se o to se mnou včera hádal - tvrdil, že by to mohla být ta největší zbraň v rukou člověka. Zbraň obrovské síly bez destrukčních účinků; trvalá hrozba nejistotou, zda příští výbuch nebude skutečně ničivý."

"Poslední zbraň," šeptal Gregarov. Polykal naprázdno a v jeho očích byl stále ten nepřičetný výraz. "Byla vynalezena, doktore Palfreyi. Nedošlo k žádné škodě, byl to simulovaný výbuch. Možná že někdo oslepl, jiný ohluchl, někteří snad byli vyděšeni k smrti, ale nic víc. Žádná destrukce. Kdo tu zbraň ale vlastní? To musíme zjistit! Komu patří? Nebudu spát, dokud se to nedovím."

Palfrey odešel do vedlejší místnosti, kde u telefonu seděl Kennedy; Stefan se vrátil nahoru.

Kennedy dotelefonoval a řekl: "Nejsou žádné zprávy o nějakých zásadních škodách. Je však hlášena řada obětí v důsledku dopravních nehod." V jeho hlase bylo slyšet stopy šoku; bylo na něm i vidět, že se sotva probíral z toho hrozivého zážitku. "V sídle ministerského předsedy je vše v pořádku." Naprázdno polkl a zeptal se: "Co to bylo?"

"Simulovaný jaderný výbuch," odpověděl Palfrey; jeho hlas zněl dutě.

Vyšel po schodech a v otevřených domovních dveřích spatřil Stefanovu siluetu. Vyšli společně na ulici, sledování agenty Z5. Byla tu nejméně stovka lidí; leželi většinou na zemi, jakási žena plakala poblíž dvou aut po čelním nárazu, z nichž se kdosi snažil dostat ven. Nějaký muž pořád opakoval: "Zatraceně, zatraceně!" Odněkud bylo slyšet tóny trubky, mohlo to ale být i rádio z demolovaného vozu. Opodál leželo na boku taxi. Lidé se pomalu, namáhavě zvedali, někteří si začínali uvědomovat, že nevidí. Slyšeli ženu, která křičela: "Harry, pomoz mi, jsem slepá!" Její muž po chvíli řekl: "Ani já moc nevidím, miláčku." Uviděli dvě děvčata ležící těsně vedle sebe na zemi, s otevřenýma, oslepenýma očima. Stefan jim pomáhal na nohy a uklidňoval je.

Kdosi se ptal: "Co to bylo?"

"Musela to být atomová bomba," odpovídal někdo.

"Vždyť nepřišla žádná tlaková vlna," ozvalo se.

Stejně to bylo po celém Londýně a i v jiných městech. Lidé, kteří zažili explozi v domech, vyvázli celkem dobře, huře na tom byli ti v ulicích. V jedné z ulic vedoucích na Piccadilly spatřil Palfrey majitele známého nočního podniku; seděl na zemi, obličej v dlaních a jeho klobouk se válel opodál.

Když dorazili na Piccadilly a rozhlédli se - naskytl se jim hrozný pohled. Došlo tu k hromadné kolizi asi padesáti aut. V neustálém jekotu sirén zde muži od záchranné služby poskytovali pomoc raněným. Všude bylo vidět policisty a členy civilní obrany.

Stefan zamířil ke sténající ženě, která byla zaklíněna pod autem, a snažil se ji vyprostit. Palfrey pozoroval obrovitého Rusa, jak se chopil nárazníku, aby mohl vůz zvednout. Všiml si také, že muži, který se dosud snažil ženě pomoci, stéká po zádech krev. Auto se mírně nadzdvihlo a Palfrey ženu pomalu vytáhl. Ve chvíli tu byla sanitka.

Po celou dobu nepromluvili Palfrey ani Stefan jediné slovo; utrpení a hrůza v ulicích, kterými procházeli, je takřka ochromovalo.

Nakonec Stefan pronesl: "A to nám chtěl Mildmay namluvit, že na světě není místo pro nenávist."

"Falešná filozofie," dodal Palfrey, "zlo musíme vždycky nenávidět." Říkal to, co cítil: byl vyděšený. Vyšli se směrem k Burton Street; všude se naskýtal stejný hrozný pohled. Cítili se naprosto bezmocní; rychle procházeli ulicemi. Stefan rázoval vedle Palfreye a nebyla na něm znát žádná únava. I Palfrey se již cítil fyzicky v pořádku. Tak došli až na křižovatku u Shepherd Market. V tu chvíli Palfreye něco prudce udeřilo do tváře. Neviděl žádný pohyb, ale uslyšel Stefana zvolat: "První patro!" a viděl ho, jak běží na druhou stranu ulice.

Palfrey si uvědomil nebezpečí. Dotkl se rukou tváře, viděl krev, ale bolest necítil téměř žádnou. Podíval se dolů a spatřil na kabátě zachycenou bílou papírovou vlašťovku. Byla to tatáž, jakou našli na zahradní zdi jeho domu.

Uchopil ji a podíval se na Stefana stojícího na druhé straně ulice. "Dávej pozor, Sape, pozor!" volal. Muži od Z5 se už dali do práce, a tak Palfrey zůstal stát na místě, s nerozloženou vlašťovkou v ruce. Byl zvědav na poselství, které přinášela.

16. kapitola

Ultimátum

Palfrey začal s největší opatrností rozkládat papír; nemyslel na to, že Stefan a lidé od Z5 sledují člověka, který vlašťovku hodil, zajímal ho teď jen a jen text.

Měl byste mít více smyslu po míru, Palfreyi. Nedovolím Vám, abyste našel kohokoli, kdo by Vás mohl přivést až ke mně. Teď, když už jste se přesvědčil, co dokážu, neměl byste marnit čas. Nyní si Vy i vláda, která Vás zaměstnává, musíte konečně uvědomit, že si mohu dovolit, co chci. Opakuji: mohu udělat vše, co chci! Netoužím po obětech a ničení, učiním však cokoli, co podpoří splnění mých požadavků.

Ty jsou velmi prosté.

Veškeré zásoby jaderných hlavic všeho druhu musí být zneškodněny. Kontrolní a řídicí zařízení musejí být zničena do sedmi dnů. Zaměstnanci z výroby, kontroly, řízení a správy jaderných hlavic musejí být ve stejné lhůtě propuštěni. Všem vládám i mezinárodním organizacím musí být zcela znemožněno jakékoli další užití jaderných hlavic.

Kopii tohoto ultimáta předávám všem vládám a všem příslušným úřadům. Jakýkoli odpor se setká s bezprostřední reakcí - tentokrát se skutečným, nikoli simulovaným jaderným výbuchem, který přijde bez varování.

Uvědomuji si, že máte podstatně větší vliv na vlády než jsem odhadoval. Proto jste se také stal terčem útoku, ale nebyl jste zabit. Útočník zvolil raději smrt - všichni moji přívrženci jsou k takové oběti připraveni. Dobrovolně ji přinesou v případě svého zadržení. Není tedy možné je přimět k výpovědi. Vaše schopnosti jsou nepochybné, dopouštíte se ale chyb. Nikdy jste neměl jet osobně do Bannermanovy garáže. Pokud byste tam zahynul, byla by to jen a jen Vaše chyba. To však není podstatné. Důležité je, že jen velmi málo lidí si získalo takový respekt odpovědných míst těch nejruznějších zemí. Vím, že Vám důvěřují jak Spojené státy, tak Rusko. Proto vám dávám příležitost využít Vašeho vlivu a - zachránit si život. Dávám světu šanci, možná že poslední, jak se zbavit jaderných hlavic. Je na Vás, aby tato šance nebyla promarněna.

Lidstvo bude mít důvod žehnat Vašemu jménu. Ani Vy z toho tedy nevyjdete bez odměny.

Palfrey stál nehybně a nevěřícně zíral do papíru. Jakoby z dálky doléhaly k němu vřeštěcí sirény, hluk startujících motorů i křik zraněných lidí. Nedaleko sténal nějaký muž, vyděšení, otřesení lidé se pomalu začínali rozcházet. Slabá a zranitelná lidská stvoření...

Zaslechl kohosi, jak zvolal: Drž ho! a ta slova ho vrátila do reality. Spatřil dva agenty Z5 vedoucí mezi sebou mladého, spíše vysokého hubeného muže. Byl bledý, černovlasý a jeho ohrnuté rty odhalovaly zuby, skrze něž se dralo doslova zvířecí vrčení, jako by právě zešlé. Za nimi přicházel Stefan.

"To on hodil tu šipku, Sape," oznámil Stefan. "Viděl jsem ho v okně," ukázal na okno nad jejich hlavami. "Bydlí tam."

Jeden z agentů řekl: "Kdyby tam včas nedorazil Stefan, tak to tam vyhodil do vzduchu."

"Věděl jsem, co asi můžu čekat," poznamenal Stefan. Nehýbali se. Zadržený pohlížel na Palfreye, který si uvědomoval svou šanci, ale i hrozící nebezpečí. Bylo, naprosto nutné dostat zadrženého bezpečně k výsledku, aby nebyl umlčen tak jako Morgan a jiní.

"Odvedte ho k výsledku," řekl Palfrey. "Nikdo se k němu nesmí dostat," přikázal. "Absolutně nikdo. Důkladně ho hlídejte." A pomyslel si: Nikdy si totiž nemůžeme být jisti.

Ten muž žil vlastně co by kamenem dohodil od centrály Z5. Takových lidí v oknech, na střechách a za záclonami může však být kdovíkolik: všichni mají příležitost zadrženého cestou k výsledku zabít. A Palfrey věděl, že je naprosto nezbytné udržet ho naživu.

"Stefane..."

"Postarám se o něj," přikývl Stefan. "Co je to?"

"Ultimátum," odpověděl Palfrey a pohrával si s vlasy. "Za pár minut jsem u tebe." Pozoroval Stefana a ostatní, jak odcházejí. Vězně teď střežilo šest lidí. Bylo životně důležité bezpečně ho dopravit do centrály, ale neexistovala žádná záruka, že se to podaří; jestliže se však dalo spolehnout na text toho ultimáta, pak byl Palfrey na nějaký čas mimo nebezpečí.

"On" Palfreye potřeboval. On udělá to, On trvá na tom... Byl to jazyk diktátora. Není to poprvé v historii lidstva, že se jediný člověk považuje za tak mocného, aby mohl ovládat svět. Jenže tentokrát - Palfrey si olízl rty - tentokrát takový člověk opravdu existuje a o své moci už podal důkaz.

Pomaloučku se vydal za ostatními. Viděl, jak došli k domovnímu vchodu a dva agenti vstoupili dovnitř. Zdálo se, že všechno proběhne dobře. Nebezpečí útoku ovšem existovalo i uvnitř; Palfrey si připomněl, že během exploze mohlo být snadné dostat se do domu. Nemohli si být jisti vůbec ničím; jen katastrofou, ke které dnes došlo.

Palfrey se pomalu blížil k domu. Stefan postával před vchodem, obhlížel okolí, pak zamával a vstoupil dovnitř. Palfrey si pomyslel: vypadá velice sebejistě. Bylo to zvláštní. Proč by si Stefan neměl být jistý? Nechápal, proč ho to napadlo; jakoby jeho důvěra v nejbližší spolupracovníky byla otřesena; hned si také řekl, že přesně takhle může přemýšlet i Stefan o něm.

Vtom si všiml mladé ženy stojící u dveří nočního klubu Maroco, jak hlásal neón. Měla na sobě krátké společenské šaty, kolem ramen přehozenou kožešinovou štolu; paže a lokty měla obnažené. Vypadala opravdu dobře. Když se přiblížil, všiml si, že je naprosto klidná. Nemohl to pochopit - kdo mohl být dnešní noci klidný? A proč není uvnitř, pryč od té hrůzy? Nebo naopak proč někomu nepomáhá? Nikdo přece nemůže v takové situaci jen tak postávat a zírat. Světelná reklama osvětlovala její tvář ostře shora, takže bylo obtížné poznat, jak skutečně vypadá. Smála se jako holka z ulice. Má to snad být nabídka? Ted?

"Dostal jste Vůdcovo poselství, doktore Palfreyi?" zeptala se náhle tiše, když se ocitl vedle ní.

Palfrey stál a pozoroval ji. Smála se a byla velmi hezká, její hlas byl klidný a příjemný. Zdálo se mu, jako by ji už někde viděl, ale nebyl si jist. Takže Vůdce... A jeho lidé jsou zřejmě všude.

"Vidím, že jste je dostal," pokračovala dívka. "Doufám, že je vám jasné, že nemáte na výběr!"

"Na výběr," opakoval Palfrey.

Byla mladá - snad kolem dvaceti, ale působila mnohem dospěleji. Snad tím, jak si byla jista sama sebou. Jako Stefan... Co to má znamenat, že už ho to zase napadlo?

"Správně," řekla dívka. "Nemáte na výběr. Ten zadržený vám vůbec nepomůže. Instrukce měl ode mne, neví chudák naprosto nic. Já bych vám pomoci mohla, budete-li chtít. Jinak jste na špatné adrese."

"Skutečně?" zeptal se Palfrey. Přistoupil k ní blíž a konečně ji poznal. Byla to Eva Mildmayová, generálova pohřešovaná vnučka.

"Budete-li však pokračovat tak hloupě jako dosud, pak nevím, jestli vás doporučím jako vhodnou osobu. A to jak teď, tak v budoucnu, až bude po všem," řekla. "Nevedete si moc dobře. Pokud se nemýlím, máte chuť mě zadržet, že? Radím vám, nedělejte to, doktore Palfreyi. Mohlo by to pro vás být velice nepříjemné!"

"Tomu věřím," pronesl s přemáháním Palfrey.

"Budete mě totiž v každém případě potřebovat. Mám být vaším poslem - nebo chcete-li - styčným důstojníkem," pokračovala. "Toho přece potřebujete, ne? Mohu vám být užitečná, jen když budu volná." Smála se, jako by se sebou byla spokojena.

"Ano, asi máte pravdu," řekl klidně Palfrey. "Víte, že se váš dědeček o vás bojí?"

"Ano?"

"Aspoň mi to řekl."

"Nemusel vám říct pravdu," opáčila Eva. Její hlas zněl téměř vesele. "Tihle staří pardálové, co prožili celý život podle vojenských zásad, vás dokážou snadno zmást - člověk jim automaticky důvěřuje. Není to vždycky moudré."

"To uznávám," souhlasil Palfrey.

"Četl jste poselství? Rozuměl jste mu?"

"Myslíte to ultimátum?"

"Jsem ráda, že jste to pochopil."

"Zajisté," přikývl Palfrey. Mluvil se mu snadněji. "Řekněte mi, vy jste v přímém spojení s tím vaším Vůdcem?"

"Vůdce je velký člověk, neměl byste..."

"Jste s ním ve spojení?"

"Mohu s ním být v přímém spojení, ano. Takže všechny zprávy, které mu budete chtít předat, půjdou mým prostřednictvím. To je nejlepší důvod pro to, abyste ze mě neudělal vězně, že? Nebudete-li mít posla, jak s ním budete jednat?"

Palfrey si znovu pohrával s vlasy. "Správně," připustil. "Řekněte mu..."

"Copak?"

"Řekněte mu, že není nejmenší naděje, že by vlády tomu jeho ultimátu vyhověly."

"Jenže vy musíte dosáhnout pravého opaku! To je váš úkol, Palfreyi!"

"To nejde. A on to dobře ví."

Eva pootevřela ústa. "Musíte to dokázat," řekla. "A já si myslím, že to půjde. Víte, že nebudou-li Vůdcovy instrukce do sedmi dnů provedeny, bude jedna ze zemí zničena? Skutečně! Samozřejmě že v sousedních zemích se radioaktivní účinky nevyhnutelně projeví také, ale - lidé jsou postradatelní, že, doktore Palfreyi? Už tak je na zemi příliš mnoho lidí. Jedna pořádná lekce neuškodí."

"Jedna pořádná lekce," opakoval Palfrey. "Ne, já si to nemyslím. Vyzkoušejme si to." Přistoupil k ní, položil jí ruku na předloktí a řekl: "Půjdeme, že ano?"

"Co to děláte!" vykřikla.

"Půjdete se mnou. Položím vám pár otázek," odpověděl Palfrey. "A pak uvidíme, jak se bude ten váš Vůdce tvářit."

Cítil, že se dívka vzpírá a chce se vytrhnout. "Nevím, kolik lidí dnes zemřelo a kolik jich utrpělo zranění. Ale jedno zranění navíc nebude znamenat mnoho," varoval ji. "Ten váš takzvaný vůdce tuhle válku začal. Vedou ji ale dvě strany."

"Jestli se mi něco stane, zabije vás!"

"Snad," pokrčil rameny Palfrey. "Možná ale, že mě bude potřebovat víc než vás." Tlačil ji před sebou, chvílemi šla bez odporu, potom se náhle pokusila vysvobodit a kopla ho do holeně. Zkroutil jí ruku tak, že bolestí vykřikla a groteskně se shrbila. Nemusel ji už ani upozorňovat, že bude-li se dále snažit vytrhnout, zlomí si ruku. "Nepokoušejte se už o nic," řekl a svíral jí ruku jako v kleštích. Vedl ji tak před sebou, aniž by si jich kdokoli všiml. Lidé byli stále ještě jak omámení po prožitém šoku. Zrychlil krok a všiml si, jak se dívka stále rozhlíží, jako by hledala pomoc. Nestalo se ale nic.

Ve dveřích budovy Z5 se objevil Stefan. "Kdo je to?" zeptal se.

"Mildmayova vnučka."

"Myslíš, že v tom má generál přece jenom prsty?"

"To musíme zjistit," řekl Palfrey a předal dívku Hellisserovi. "Odved ji do vyšetřovačky, Jeffe. Promluví si napřed s ní a potom s tím chlápkem." Počkal, až ji Hellisser odvede a obrátil se na Stefana. Jeho hlas byl odměřený. "Myslím, že bychom měli prohlédnout celý dům, místnost po místnosti. Je možné, že se sem v tom zmatku někdo dostal. Uděláme to spolu, ne?"

"Tak se rozdělme, ty běž dolů, já se poohlédnu nahore," souhlasil Stefan.

"Byl bych radši, kdybychom byli spolu," řekl Palfrey. "Dvoje oči vidí lépe." Chtěl si být jist, že prohlédnou každý kout, jakoby mohl důvěřovat jen sobě samému. Připadalo mu to vůči Stefanovi podlé. Nemohl si však pomoci; jako by si náhle nebyl ničím jist a bál se komukoli věřit.

Procházeli spolu budovu místnost po místnosti a během prohlídky sdělil Stefanovi všechno o Mildmayově vnučce a jejím zadržení.

Po dvaceti minutách prohlídky usoudil: "Nemyslím, že bychom se tady měli čeho bát."

"Vůbec ničeho," zabručel Stefan. "Snad kromě..."

"Copak?"

"Kromě jednoho z našich lidí," dodal Stefan.

To, co právě vyslovil, byl tentýž jed, který otravoval Palfreye; náhlá nedůvěra k lidem, kteří s ním po léta sloužili v Z5, nedůvěra k lidem, kterým ještě před pár dny absolutně důvěřoval. Podíval se na Stefana, kterého znal už tak dlouho a kladl si otázku, jestli Stefan pocítuje totéž vůči němu.

"Ano," řekl potichu Palfrey. "Já vím. Nejsou tu ale žádné náznaky..."

"Vybral sis pouze jeden úhel pohledu."

"Nerozumím ti."

"Tím, že máš to Mildmayovic děvče," naznačoval Stefan.

"Řekl jsem ti přece, proč jsem ji zadržel; víš přece, co mi řekla..."

"To ano," pokračoval Stefan. "A zdá se, že je opravdu tím, za koho se vydává - tedy posel nebo styčný důstojník člověka, který si nechává říkat Vůdce. Jestli je tak důležitá, myslíš si, že ji nechá naživu? Má-li tady v domě špióna, pak zařídí, aby byla buďto osvobozena, nebo mrtvá... Mimochodem taky jedna možnost, jak zjistit, jestli tu máme agenta."

"Hmm... Co tím chceš říct?"

"Víš, Sape..."

"Chceš říct, že jsem ji neměl zadržet?" zeptal se Palfrey.

"A považuješ to opravdu za rozumné? Sape, chápej mě dobře, prosím. Za normální situace by to bylo jasné. Teď by ale možná bylo lepší, kdybys ji nechal předat nějaké poselství, odpověď na ultimátum. Možná že tím, že jsi ji zadržel, vyvoláš nějakou větší krizi. Například?" zeptal se Palfrey.

"Sape..."

"Například?" opakoval Palfrey.

"Dobře," řekl Stefan. "Například nějaký lokální jaderný výbuch nebo další stimulovanou explozi ve frekventovanějším čase. Ta dnešní vlastně nezpůsobila žádnou katastrofu. Představ si ale, že by k tomu došlo ve špičce, kdy jsou londýnské ulice plné lidí a aut. Počet mrtvých a raněných by byl desetinásobný. A víme, že to ten člověk dokáže udělat. Neměli bychom spíše užít všech svých schopností k tomu, abychom posunuli časový limit v náš prospěch, místo abychom ho provokovali k jeho zkrácení?"

Palfrey mlčel.

"Sape, co si o tom myslíš?" naléhal Stefan.

"Stefane," pronesl Palfrey s velkým úsilím. "Musím se tě na něco zeptat: máš strach? Je to tak? Chceš to vzdát?"

17. kapitola

Výděšený svět

Palfrey hleděl do Stefanových jasných očí, do tváře, kterou měl tak rád. Stefan pohled neodvrátil. Zdálo se, že to bude trvat věky, než odpoví. Co se to stalo? Je snad už opravdu nemožné se na Stefana spolehnout? Bylo mu, jako by pochyboval o oddanosti své vlastní pravé ruky.

Konečně Stefan odpověděl: "Ano, Sape. Mám strach."

"Takový strach, že si myslíš, že bychom měli vyjednávat?"

"Myslím, že nám nic jiného nezbývá."

"To si vážně myslíš?" ptal se Palfrey.

"Co je na tom tak pozoruhodného?"

"Pozoruhodného?" opakoval Palfrey a chraplavě se zasmál. "Stefane, ten chlap se pokouší vydírat celý svět! Je to největší pokus o vydírání v historii! To nelze připustit! Nesmíme se poddat! Jestli to uděláme, popřeme všechny zásady, podle nichž žijeme!"

"Skutečně?" poznamenal mírně Stefan.

"Co je to s tebou?" zeptal se Palfrey. V jeho hlase zněla zlost. "Co to do tebe vjelo? Copak nevidíš, co se stalo?"

Copak..."

"Stačí, Sape," zastavil ho Stefan. "Mysli - a pamatuj, že se jedná o lidské životy, o budoucnost lidstva."

"Nebo o svobodu myšlení," dodal Palfrey.

"Poslechni, Sape," řekl Stefan jako by mluvil s dítětem. "Možná že jsme se dostali do situace, kdy je třeba odvrhnout stará měřítka. Výběr mezi svobodou a životem individua je jasný, jasný je i výběr mezi svobodou a životem celého

státu, jenže my neuvažujeme o jednotlivci či státech. Mluvíme o celém světě! Ten člověk ho může zničit! Pokud by Rusko, Spojené státy nebo jiná země reagovaly jako ty - byla by to katastrofa." Palfrey neodpovídal a Stefan pokračoval: "Copak ty se nebojíš, Sape? Nemyslíš si, že Vůdce rozpoutá obrovský teror? A nenapadá tě, že taková věc může obě velmoci poštvat proti sobě? Přijme snad Rusko Vůdcovu existenci? Nebude dávat vinu Washingtonu? A nebude Washington vinit Moskvu tak, jako se vzájemně obviňují Gregarov a Kilbee?" Protože Palfrey stále neodpovídal a nehybně stál, položil Stefan ruku na jeho paži a pokračoval: "Nedělej okamžitá rozhodnutí, Sape. Promysli si to. Ještě nikdy nebyla planeta v takové situaci. Ani my ne. Stojíme před volbou - buď život, nebo smrt celého lidstva! Copak v lidském životě nejsou okamžiky, kdy je třeba obětovat svobodu?"

Skončil a v místnosti bylo náhle nesnesitelné ticho.

Palfrey řekl: "Promyslím si to. Ty si to ale taky promysli. Probereme to jakmile - jakmile se v tom všem zorientujeme." Stěží si uvědomoval, co vlastně říká, zdálo se mu, že mu v žilách tuhne krev. Viděl Stefana odcházet a na chvíli zavřel oči.

Začal vyzvánět telefon a jeho zvuk mu připadal naléhavý, přesto se nedokázal pohnout. Konečně sňal sluchátko.

"Ano?"

"Předseda vlády, Sape."

"Nemyslím, že s ním teď chci mluvit," řekl Palfrey.

"Nemyslíš co?" zeptal se nechápavě Kennedy. "Čeká už minutu!"

"Nech ho ještě chvíli čekat," řekl Palfrey. Přikryl sluchátko dlaní a pohlédl do okna, kterým sem vniklo to hrozné světlo. Vybavil si Stefanovu poctivou tvář - a pak, hned vedle ní tvář Drusilly. Co by na to řekla? Je tu vůbec nějaká možnost, že by měl pravdu Stefan nebo lord Horden? Že by cena bezpečí byla tak vysoká?

Tušil, co mu chce premiér. Jistě už i on dostal Vůdcovo ultimátum. Musím s ním mluvit! rozhodl se. Olízl si rty a přiložil si sluchátko k uchu. "Jsem připraven."

"Jsi v pořádku?" zeptal se Kennedy.

"Ano, spoj mě."

Palfrey v okamžiku uslyšel premiérův hlas a věděl, že se nemýlíl.

"Palfreyi, četl jste už to takzvané ultimátum?"

"Ano, pane."

"Proč jste mě o tom okamžitě neinformoval?"

"Měl jsem na práci naléhavé věci."

"Nic není důležitější než tohle!"

"S výjimkou toho, že musíme nalézt člověka, který si říká Vůdce," odpověděl Palfrey.

Nastala krátká pauza a on si znovu připomněl Stefana a Drusillu.

"Chcete říct, že nevíte, kdo je ten Vůdce?" zeptal se předseda vlády.

Palfrey si překvapeně pomyslel: Co tím myslí? Nikdo přece neví, kdo to je. Věděl, že nechá-li premiéra příliš dlouho čekat, jen ho rozčílí, ale potřeboval znovu nabyt klidu. Řekl:

"Nevěděl jsem, že existuje někdo, kdo ho zná, pane."

"Ale vždyť mi sám řekl, že je s vámi ve spojení!"

Palfrey strnul: to se mi snad jen zdá! Ale ne, jsou to fakta: teplo v pokoji, hrůza tam venku, simulovaná exploze, ultimátum. Potřeboval by hovořit s premiérem osobně, tváří v tvář, ale nebylo to možné. Velmi opatrně proto volil slova:

"Poslal mi ultimátum, to je vše, co vím. Kdo... kdo je to?"

"Ale Palfreyi..." začal předseda vlády a nabral dech. "V pořádku, jsem jen překvapen. Vůdce je přece generál Mildmay! Prohlásil, že je v postavení, kdy si může diktovat podmínky, a tak se odhalil. Byl jste mu v patách, blízko - ale už je pozdě. Možná že teď už je příliš pozdě. Mildmay trvá na okamžitém propuštění své vnučky. Musíte to hned udělat!"

Palfrey začal: "Propuštění..."

"Co se to s vámi probíhá děje?" vyzvídal premiér.

"Domnívám se, že propuštění Evy Mildmayové by byla vážná chyba, pane," řekl Palfrey. "To nemohu udělat."

Předseda vlády zalapal po dechu a pak ostře prohlásil:

"Okamžitě ji propust'te a dostavte se ke mně! Kabinet se schází a chce od vás slyšet zprávu."

Telefon oněměl.

Palfrey pomalu odložil sluchátko a chvíli bez hnutí stál, pak přešel pokoj a nalil si drink. Každý jeho pohyb byl pomalý a promyšlený. V hlavě měl ozvěnu premiérova hlasu a ten konečný ostrý příkaz. Okamžitě ji propust'te a dostavte se ke mně. Předseda vlády a Stefan - oba mají strach z toho, co by se stalo, kdyby Vůdci odporovali. Oba jsou vyděšení. A je to opravdu tak? Copak i on není vystrašený? Je. Ale přesto bude odporovat Vůdci navzdory všem důsledkům, protože chce raději zemřít než přestat být svobodný. Ano, on sám. Může ale rozhodovat za bezpočet ostatních? Není tomu tedy tak, jak říkají premiér i Stefan?

Okamžitě ji popust'te a dostavte se ke mně.

Mildmayovy pochody, Mildmayova vnučka a Mildmayovo ultimátum.

Znovu se ozval telefon. Než zvedl sluchátko, vypil pomalu svůj drink. Nemá teď, na koho by se obrátil. Ještě před několika hodinami by se šel poradit se Stefanem, teď je ale sám. Sám se svými tíživými pochybami a nejistotou.

Telefon vyzváněl. Nemohl ho ignorovat, nemohl se zříci své odpovědnosti, nemohl zůstat stranou. Konečně se pohnul a zvedl sluchátko.

"Sape..." začal Kennedy a odmlčel se. Palfrey neřekl nic, jen čekal. Začal tušit komplikace.

"Sape - oni utekli," dostal ze sebe Kennedy. "Oni co?" vydechl Palfrey.

"Eva Mildmayová a ten druhý utekli. Někdo - někdo je nechal utéct."

"Tak," pronesl bezbarvě Palfrey. "Dobrá. Okamžitě se spoj s Marjoribanksem. Ať vyhlásí po Evě Mildmayové pátrání - ten chlápek důležitý není. A všichni naši lidé ať se do toho dají také. A potřebujeme Mildmaye..."

"Ale Sape..." "Jaképak ale Sape?"

"O Mildmayovi přece víš."

"Nevím, kde Mildmaye hledat, jestli myslíš tohle."

"Vždyť jsem ti to přece vzkazoval," divil se Kennedy. "Bože!" vyrazil ze sebe nakonec, ale Palfrey ho přestal poslouchat. Jeho trpělivost a sebeovládání byly u konce. Praštil sluchátkem, vyběhl ke dveřím, které rozrazil a seběhl po schodech do Kennedyho kanceláře.

Kennedy ještě seděl u telefonu a stále opakoval: "Sape, jsi tam?" Otočil se a vyskočil od stolu, když Palfreye uviděl. Hlučně odhodil sluchátko. Byl bledý.

"Co to všechno znamená?" křičel Palfrey. "Co myslíš tím, že jsi mi vzkazoval o Mildmayovi? Nevzkázal jsi mi ani slovo! Co se to tu děje? Kdo je pustil? Ven s tím, tak kdo je pustil?"

"Sape..." Kennedyho hlas se zlomil.

"Kdo je pustil? Co to má všechno znamenat?!"

"Myslím, že to byl Stefan," odpověděl nejistě Kennedy. "Šel hned od tebe dolů. Předtím jsem mu říkal o Mildmayovi a on mi slíbil, že ti to poví. Neudělal to snad?"

"Ne, neřekl mi nic. Co to mělo být?"

"Mildmay - generál Mildmay - zmizel okamžitě po tom svém televizním vysílání," oznamoval Kennedy. "Unikl našim lidem i policii, přestože ho hlídali. Ty to nevíš, Sape?"

"Pochop už konečně, že nevím naprosto nic!"

"Naši mládenci byli na střeše Mildmayova domu," pokračoval Kennedy. "Je tam falešná střecha a pod ní zabudovaná startovací rampa. Středem domu a falešné střechy prochází odpalovací tunel. Odhalili jsme to, až když jsme zahájili pátrání. Mildmay musel uniknout do vesmíru. Objevily se zprávy o odpálení jakési rakety v tom zmatku po explozi, ale nikdo nedokázal říct, kde to bylo. Noční zprávy byly hrozně zmatené. Nevím, proč ti to Stefan neřekl, Sape..."

"Kde je?"

"Odešel, to už jsem ti přece říkal."

"Sám?"

"Pokud vím, tak ano."

"Je třeba po něm vyhlásit pátrání," řekl Palfrey. "Nalézt tak velkého člověka by nemělo být složité - jestliže si nemyslíš, že i on má svou malou raketu pro vlastní použití." Protože Kennedy neodpověděl, dodal Palfrey: "Myslíš si to?"

"Všechno, co vím, je, že odešel a že zmizeli dva vězni," pokrčil rameny Kennedy. "Myslel jsem si, že se šel podívat na Gregarova s Kilbeem, nenapadlo mě, že by mohl odemknout..."

Palfrey nečekal, až skončí, otočil se a zamířil k laboratoři. Báł se, co tam najde. Mimoděk se zastavil u okna vyšetřovací místnosti, která byla prázdná. Její dveře byly zavřeny. Právě tak byly zavřeny dveře od čekárny. Byly zamčené klíčem, který trčel ze zámku. Otočil jím a pomalu otevřel. Joyce Morganová uvnitř nebyla a dveře do laboratoře byly také zamčené.

Ten, kdo pustil oba vězně, sem mohl přijít, zamknout a zajistit si tak, aby oby fyzikové nemohli nijak zasáhnout...

Palfrey odemkl.

V laboratoři opravdu byli; oba dva a byla tam i Joyce. Seděla schoulená v rohu místnosti a byla viditelně vystrašená.

18. kapitola

Objevy

Ti dva muži, pro něž Joyce Morganová pracovala, byli tak odlišní a přitom měli tolik společného. Dalo se to těžko pochopit. To, co sdíleli, byla přímo vášnivá oddanost práci. Jejich lidské kvality jako by se doplňovaly. Ve výchově, filozofii i víře byli jeden druhému velice vzdáleni, přesto byly jejich lidské reakce naprosto stejné. Měli i stejné záliby, ba i chutě; bavily je kreslené seriály v novinách, nechali se unést symfonií, dávali si spousty cukru a mléka do kávy a potrpěli si na velké porce zmrzliny.

Od oné rozhodující rozmluvy, kdy je Palfrey rezolutně vyzval ke vzájemné spolupráci, se jejich vztah postupně měnil. Až do té doby pracovali vlastně nezávisle, navzdory tomu, že pracovali těsně vedle sebe. Joyce nerozuměla jejich výpočtům, úvahám ani teoriím, pochopila však, že každý z nich žárlivě střeží své vlastní objevy. Občas si museli porovnat poznámky. Dělal to pokaždé neradi, s krajní obezřelostí a dávali přitom pozor, aby tomu druhému neprozradili nic, co by už nevěděl.

Oba však byli vedeni zjevnou vůlí a snahou odhalit tajemství, které ohrožovalo svět. Panoval však mezi nimi jakýsi ozbrojený mír.

Postupem času je však ovládl jejich společný zájem a averze šla stranou. Bylo možné vidět, jak je Gregarov potěšen, podařilo-li se něco Kilbeemu. I Arnold Kilbee, který byl přece jen rezervovanější, dokázal dát najevo zájem i vzrušení. Neopustil sice svůj téměř povznesený způsob, když mluvil s Gregarovem, uměl ale pochopit jeho pocity a sdílet je. Oba byli především fyziky, vynikajícími odborníky, a příslušnost k různým národům rychle ztrácela na významu.

Od chvíle onoho simulovaného výbuchu spolupracovali již naprosto a bez výhrad, stali se z nich partneři. Joyce s nimi mluvila jen příležitostně, tušila však, že oba pociťují nejen vzrušení, ale i strach - všudypřítomné, ochromující obavy, že se jim nemusí podařit splnit společný úkol.

Joyce sice nevěděla přesně, co se stalo, ale Palfrey jí popsal zoufalost situace velmi přesvědčivě, a tak jejím jediným zájmem bylo splnit, co slíbila. Snažila se zlepšit vztahy mezi oběma vědci, být jim k dispozici při psaní poznámek i zpráv. Pořádala jejich písemnosti, ale starala se jim i o občerstvení. Část svého času trávila v odpočívárně.

Seděla právě u svého psacího stroje a přepisovala poznámky, které jí nadiktoval Arnold:

Pokud mohu usuzovat z dnešních testů a výpočtů, je vyloučeno, že odpalovací základny jsou ve vesmíru. Všechny ukazatele potvrzené námi oběma vedou k závěru, že odpálení se děje ze země nebo z moře. Výbuch v jižním Atlantiku byl proveden téměř jistě z ponorky, raketou typu Polaris s válečnou hlavicí nejméně dvacetkrát silnější, než má dosud známá existující raketa Polaris.

Ponorky nesoucí tyto hlavice by se mohly nacházet poblíž pobřeží Velké Británie, Ruska nebo USA. Potvrzujeme údaje, získané pomocí signálů, jež zachytila anténa Monterey, které svědčí o tom, že existují odpalovací základny v Evropě a v Severní Americe.

Oba se také shodujeme v tom, že předpokládaná osobní raketa generála Mildmayera odstartovala z oblasti centrálního Londýna ve 22.49 onoho večera. Podle síly zaznamenaných signálů šlo nejspíš o malou kosmickou loď. Avšak předchozí údaje naznačují, že signály pocházející z této vesmírné lodi mohou být klamné. Její faktický význam je možná větší, než se zdá. Radiální signály rakety jsou totiž podobné signálům vesmírné lodi, která vyvolala prvotní znepokojení. Jde o zařízení s jadernou hlavicí.

Když napsala "jadernou hlavicí", všimla si Joyce zelené žárovky svítící na boku psacího stroje a vyskočila. Navykla si reagovat rychle, snažila se oběma vědcům vyhovět co nejlépe a nejrychleji. Vzala si blok, automaticky zapojila elektrickou konvici a otevřela dveře do laboratoře.

Zatajila dech. Gregarov stál u kontrolního panelu, sluchátka na uších a nenávidným pohledem sledoval Kilbeeho, který kolem něj pomalu přecházel. I jeho výraz a přikrčený postoj svědčily o krizi, ke které mezi nimi došlo.

"Co se děje? Co potřebujete?" zeptala se rychle Joyce. Když se ti dva někdy pohádali, věděla už, že vpadne-li mezi ně, třeba i ostřejším hlasem, dokáží se hned uklidnit. Teď na ni ani nepohlédli, a Kilbee téměř vyštěkl:

"Ať sem okamžitě přijde Palfrey!"

"Arnolde, co se děje?" zeptala se.

"Pošli pro Palfreye," přikázal zostra Kilbee, "a na nic se neptej!"

Přešla k telefonu. Mohl by si Palfreye zavolat sám; ale všimla si, že Kilbee se teď postavil mezi Gregarova a dveře, což mělo jistě nějaký význam.

"Borisi..." začala

"Jdi pro Palfreye," křikl na ni Kilbee.

A pak Gregarov strhl sluchátka z uší a prudce vyrazil ke dveřím. V tomtéž okamžiku vystartoval Kilbee a na chvíli se do sebe zaklesli jako zápasníci. Gregarov hlasitě vykřikl, snad bolestí, a ustoupil do rohu místnosti.

"Udělej to ještě jednou," zavrčel Kilbee, "a zabiju tě!"

Joyce stěží poznala jeho hlas. Zvedla sluchátko a trochu vystrašeně pozorovala oba muže. Ale telefon zůstal hluchý.

"Proč jsi ještě nezavolala Palfreye?" ptal se Kilbee.

"Nikdo neodpovídá."

"Tak pro něj dojdi!"

"Arnolde, chci vědět, co se děje!" zvolala Joyce.

"Já ti to tedy řeknu," odpověděl Kilbee. "Jde o ty odpalovací základny. Lokalizoval jsem je, slyšíš? Jsou v Rusku!"

Přinejmenším jedna je u Smolenska a druhá u Petrohradu. Jdi pro Palfreye!"

"Borisi..."

"Jdi a sežeň Palfreye," poroučel znovu Kilbee.

Rus nepromluvil, neřekl se na ni, jen sledoval Kilbeeho, jako by měl strach ztratit ho z dohledu. Joyce vyšla z místnosti a zkusila nejdříve svůj telefon; dobře přitom poslouchala, co se děje ve vedlejší místnosti. Byla bledá a trásl se jí ruce, tak ji oba muži rozrušili. Telefon však také mlčel. Pomyslela si, že předchozí exploze nejspíš poškodila vnitřní telefonní systém.

Šla tedy ke dveřím - nedaly se otevřít. Zkoušela to znovu, vši silou, dokonce do nich vrážela ramenem, ale bezvýsledně.

Když se vrátila zpátky do laboratoře, spatřila v Kilbeeho očích výraz, kterého se zhrzoila.

"Proč jsi ne..." chrčel.

"Nemůžu se dostat ven," řekla. "Dveře jsou zamčené."

"Lžeš!"

"Říkám ti, že dveře jsou zamčené zvenčí. Zavřeli nás tu."

"Takže nás tu zavřeli," řekl po delší chvíli Kilbee. Divně se zasmál: "Nezlobím se na ně, uvědomili si zřejmě, že tomu Rusovi nemůžou věřit..."

Gregarov znovu vyrazil. Myslel si, že Kilbee nedává pozor. Ten však vši silou odstrčil Joyce a ta těžce narazila na kontrolní panel. Když se vzpamatovala, viděla, že se oba muži perou. Kilbee držel pravou rukou Gregarova pod bradou, Gregarovy prsty drtily Kilbeeho hrdlo. Rvali se že všech sil.

Gregarov teď odskočil od většího soupeře, ale narazil na židli. Kilbee se po něm bez rozmýšlení vrhl. Joyce mezi ně vkročila. Na okamžik měla dojem, že ji oba muži rozdrtí, ale Kilbee ji odstrčil prudce do kouta. Gregarov se už vzchopil, pevně svíral rty, v očích nenávisť.

"Přestaňte," prosila úpěnlivě Joyce. "Přestaňte, počkejte na Palfreye..."

Všimla si, že se dveře otevírají. Zdálo se jí, že to trvá věčnost, než byly dokořán a - dovnitř vstoupil Palfrey. Ještě nikdy v životě nebyla tak šťastná, že někoho vidí. Ulevilo se jí: Je po nebezpečí! Palfrey vypadal překvapeně, pozoroval postoje obou mužů a chvíli nic neříkal. Zkusila promluvit, ale nepodařilo se jí to.

"Co se to tu děje?" zeptal se Palfrey.

"Že vám to ale trvalo!" vykřikl Kilbee. "Vím už, kde jsou ty základny!"

"Jste si jistý?"

"Naprostě. Jsou v Rusku!"

"Kilbee..." začal Palfrey.

"Neobtěžujte se: Všechny mé výpočty a výsledky jsou na mé židli. Musel jsem toho hajzla držet, jinak by je roztrhal. Vezměte si je. Přečtete si je a pošlete je rádiem na Jodrell Bank. Seznamte s nimi kohokoli na světě a každý vám to potvrdí: ty základny jsou na ruském území. Je jasné, že si z nás ta moskevská banda dělala blázný."

"Jak dlouho to víte?" zeptal se Palfrey.

"Chtěl jsem, abyste přišel hned, jak jsem si byl jistý. Ale Joyce tvrdí, že vás telefonem nemohla sehnat. Dejte si na ni také pozor! Může být prohnanejší, než si myslíte!"

"V pořádku," řekl Palfrey. Obešel Kilbeeho a zvedl jeho blok popsaný čísly a symboly, kterým on sám sice nerozuměl, ale předpokládal, že odborníkům budou snadno srozumitelné. Pak přistoupil k Joyce: "Joyce, je čas, abyste mi..."

"Vyhodte ji," vykřikl Kilbee.

"Joyce, řekněte mi, co se stalo," přikázal Palfrey. "Proč jste mi nezavolala?"

"Zavolala: Nikdo - nikdo neodpovídal."

"Nestůjte tady!" křičel Kilbee. "Volejte Jodrell Bank. Řekněte jim..."

"Doktore Palfreyi," přerušil ho Gregarov. Jeho hlas byl stísněný, mluvil namáhavě a stále sledoval Kilbeeho. Ten se nehýbal. "Doktore Palfreyi, Kilbee je lhář."

"Zeptejte se na Jodrell Bank!"

"Doktore Palfreyi," opakoval Gregarov. "V mé kapse jsou výpočty, které prokáží mimo jakoukoli pochybnost pravdu o těch odpalovacích základnách. Chci po vás jediné: ověřte si to u své odposlechové stanice na Jodrell Bank. Je to nepochybné. Základny jsou v Severní Americe. Jedna je blízko St. Louis a další u Denveru. Pospěšte si!"

"Ty zatracený ruský lhář!" zařval Kilbee.

"Doktore Palfreyi, vezměte si mé výpočty," žádal Gregarov. "Až je budete mít, pak tomu člověku ukážu!"

"To je absurdní! Oba tvrdíte, že jste objevili základny - ale na různých místech," nechápavě poznamenala Joyce.

"Je stejně prolhaný jako celý Kreml," prohlásil Kilbee. "Dejte si na něj pozor, Palfreyi!"

"Doktore Palfreyi," řekla Joyce, "oba se domnívají, že pravda je na jejich straně. Nelžou vám. Pracuji s nimi dost dlouho, abych věděla své. Musíte mi věřit. Každý z nich si skutečně myslí..."

"O mých výpočtech se nedá pochybovat," pronesl Gregarov.

"Já ručím za své životem," poznamenal Kilbee vyzývavě.

"Oba mít pravdu nemohou," řekla bezmocně Joyce. "Vy to víte, doktore Palfreyi. Oba ne."

Palfrey se díval z jednoho muže na druhého a potom na dívku; uvědomil si, že Joyce vyslovila jednoduchou pravdu - každý z nich skutečně věřil tomu, co řekl.

Mohou mít pravdu oba?"

Mohou být základny v Rusku i v Americe současně?

19. kapitola Společná věc

Gregarov a Kilbee zírali jeden na druhého, pozorovali také Palfreye i Joyce, jako by se do jejich myslí začaly vkrádat pochybnosti. Vtom se ozval bzučák telefonu. Joyce zvolna vykročila napříč místností. Palfrey si pohrával s vlasy. Mírně se pousmál a ještě než Joyce zvedla sluchátko, zeptal se:

"Jestliže jsou v obou zemích odpalovací základny, kdo je tam postavil?" Natáhl ruku. "Mohu se podívat?"

Gregarov chvíli váhal, než mu podal složený list papíru. Kilbee zvedl své poznámky ze židle.

"Děkuji," řekl Palfrey.

"Ano, je tady," pronesla Joyce a odložila sluchátko. "To je pro vás, doktore Palfreyi. Pan Kennedy."

"Děkuji," řekl Palfrey a přistoupil k telefonu; papíry držel volně v ruce, bylo možno mu je bez problémů vzít. Nikdo však neudělal ani krok. Palfrey zvedl sluchátko.

"Sape!" Nebyl to Kennedy, ale Prendergast, premiérova pravá ruka. "Kde jste kruci byl?"

"Tady," odpověděl Palfrey.

"Premiér vám přece řekl, abyste okamžitě přišel."

„Já vím," přikývl Palfrey. "Na něco ale zapomněl."

"Jak to myslíte - zapomněl?"

"Předseda vlády, tak jako řada dalších lidí, zapomíná na jeden důležitý fakt," pokračoval Palfrey a viděl, jak napjatě ho všichni sledují. "Zapomíná, že ačkoli působím v Anglii, nejsem zaměstnancem vlády - a jsem jí k dispozici jen jako

konzultant nebo poradce."

"Neblázněte, sakra!"

"Zeptejte se premiéra," naléhal Palfrey. "Uvidíte, že vám to potvrdí. Sloužím Nejvyššímu mezinárodnímu sboru. Jen generální sekretář a rada NMS mi mohou dávat rozkazy. V této chvíli se domnívám, že politika předsedy vlády je chybná. Nerad bych se s ním dostal do otevřeného sporu, a tak raději zůstávám zde a čekám na nové informace. Můžete mu říct, že se dostavím, jakmile to bude možné."

"Ne. To ne!" Nejdříve jste přece Brit a pak teprve zaměstnanec NMS. Je krizová situace - jestli jste si nevšiml!" Prendergastova špatně skrývaná zlost byla znát v jeho hlase. "Když vám premiér řekne, abyste přišel, přijďte!"

"Poslechni, Olivero," uklidňoval jej Palfrey. "Myslím, že během téhle noci budu vědět, kde ta základna nebo základny jsou. Jestliže premiér ztrácí trpělivost, řekni mu to."

"Znamená to, že odmítáš přijít?"

"Vůbec ne," řekl Palfrey. "Jen zkrátka oddaluji rozhovor." Chvilí počkal, slyšel Prendergasta rychle mluvit a pak zavěsil. Vzápětí zvedl znovu sluchátko.

"Jíme, spoj mě s generálním sekretářem v Ženevě. I kdybys ho měl vytáhnout z konference nebo z postele." Zavěsil.

"Joyce, můžete mi udělat kávu a sendvič?" požádal. Počkal, až dívka odejde, a pak pozvedl oba dokumenty. Kilbee i Gregarov jej soustředěně pozorovali.

"Vy jste tomu dal..." poznamenal Kilbee.

"Nepřijemná situace," souhlasil Palfrey. "Myslím ale, že premiér pochopí, co mám na mysli."

"Rád bych věděl, co si myslíte, doktore Palfreyi," přidal se Gregarov. "Víme o základnách ve dvou zemích. Takže..."

"A víme jistě, že tam jsou?" zeptal se Palfrey.

"Tak poslouchejte!" vybuchl Kilbee. "Jsme odborníci. Jasně? Jsem ochoten připustit, že třeba existují dvě skupiny těch základen. Jsem připraven připustit, že Rusko a Spojené státy jsou pouhé loutky. Nesnažte se mi ale namluvit, že nevím, co říkám!"

"To vůbec nemám v úmyslu," zavrtěl hlavou Palfrey. "Mohli jste ale oba přehlédnout jednu věc. Ty signály vás už jednou oklamaly, že?"

"Oklamaly?" opakoval Gregarov. "No jistě. Mohou přece být silnější nebo slabší - a to může naprosto znehodnotit výsledky všech výpočtů."

"Ale..."

"Mohou vás přece klamat různým způsobem, pokračoval Palfrey. "Jeden takový se nabízí: postavit vás proti sobě fingovaným důkazem, že pirátská základna je na území toho druhého!" Palfrey se usmál. "Za předpokladu, že mohou oklamat tohle..." Ukázal na stanici Listener TEN-3. "Je přece možné, že zdokonalili svůj systém natolik, aby mohli vyvolat dojem přesné identifikace i lokalizace vesmírné lodi či rakety. Dokonalá mystifikace! Vždyť už přece simulovali i jaderný výbuch. Proč by pro ně měl být problém..."

"Simulace pozic těch dvou základen!" vykřikl Gregarov. "Jedna v Americe, když poslouchám já, - druhá na Uralu, když poslouchá Kilbee?"

"Přesně tak!" potvrdil Palfrey.

"Můj bože!" vydechl Kilbee.

"Ale - ale my jsme přece ty signály dostávali z jediného přístroje," vrtěl hlavou Gregarov. "Nikdo nemohl vědět, kdo z nás u něj právě je!"

"To je právě to, co mě nejvíc zajímá," řekl Palfrey. "Oba jste přijímali signály z této stanice. Než jste ale přijeli, nebyl touto stanicí žádný signál zaznamenán. K významu téhle okolnosti se ještě dostaneme. Víme, že Mildmayova raketa startovala z oblasti Londýna - tento důkaz je vizuální a nesporný - není založen na žádných simulovaných signálech. Mildmay v té raketě být mohl, ale také nemusel. A její další poloha je už zcela nejistá. Pokud tedy někdo dokáže oklamat Listener TEN-3, falšuje signály a podle potřeby je mění - jinak pro Kilbeeho, jinak pro Gregarova."

"Chcete snad říct, že je mezi námi agent?" vytřeštil oči Gregarov.

"Ano," přikývl Palfrey. "Člověk, který zde pracoval před vaším příjezdem, byl zabit při dopravní nehodě. Řekli vám o tom, že? Jeho asistent byl převeden na Jodrell Bank. Bohužel, existují důkazy o tom, že už před vaším příchodem tu nebylo všechno v pořádku. A stále není - tady, přímo v srdci zpravodajské centrály NMS!"

"Palfreyi, vy mě děsíte," řekl Kilbee. Pohlédl ke dveřím, které teď byly dokořán. "Dokáží-li naši protivníci simulovat jaderný výbuch a oklamat Listener TEN-3, pak nevím. Velmi snadno totiž rozpoutají krizi mezi Moskvou a Washingtonem. A to by mohlo být nesmírně nebezpečné."

"Myslíte?" zeptal se Palfrey druhého muže.

"To je zřejmé. Souhlasím s Kilbeem," přikývl Gregarov.

"Upřímně řečeno, myslím, že právě o tohle jde. Představte si, že by údaje, které jste získali, byly předány Nejvyššímu mezinárodnímu sboru. Moskva i Washington by dostaly příkaz předat ihned své základny NMS. Obě země by musely uposlechnout, nebo riskovat, že zůstanou samy. Domnívám se, že to je hlavní smysl - zapojit do věci NMS a odzbrojit Rusko a USA. Velmi nebezpečné..." dodal potichu Palfrey.

"A chybné," opakoval Gregarov. "Moje země by totiž nikdy..." odmlčel se.

"Nenechte se mýlit," řekl Palfrey. "Vaše země, Kilbeeho země, stejně jako Francie, Čína a všechny ostatní státy s jadernými zbraněmi se podřídily kontrole NMS, protože to byl jediný možný způsob, jak předejít globálnímu nebezpečí. Tenhle systém byl až donedávna spolehlivý. Ale jak je vidět, má jednu chybu."

"Jakou?" zeptal se Kilbee chraptivým hlasem.

"Nepočítá s možností, že se někomu podaří ovládnout jedno z národních ústředí NMS," odpověděl Palfrey. "Anebo že někdo infiltruje centrálu Z5, dodal zamýšleně. "Víte," otočil se znovu k oběma mužům, "hlavním administrativním

centrem NMS je Ženeva. A ovládnout Ženevu je takřka nemožné..." Jeho ruka automaticky zajela do vlasů. "Volal jsem do Ženevy, ale nedostal jsem odpověď." Přesl k telefonu a zvedl sluchátko. Oba muži ho s napětím pozorovali. Po chvíli se ozval Kennedy a Palfrey se zeptal:

"Mám na lince Ženevu, Jime?"

"Sape..."

"Mám?"

"Sape," pokračoval Kennedy, "všechny naše přímé linky jsou odříznuty a všechny naše rádiové vlny jsou rušeny. Veškeré informace, které předáváme i dostáváme jsou zprostředkovány místními ústřednami - a ty tvrdíš, že se nemohou se Ženevou spojit. Nevím, jestli je to pravda, nebo ne. Buď nemohou, nebo nechtějí. Sape, známe se už dost dlouho, abychom k sobě mohli být upřímní..."

"Ano," řekl chladně Palfrey. "Buď upřímný."

"Tvoje první povinnost je povinnost k tvé zemi!"

"Opravdu?"

"Ty víš, že ano. Sape - slyšel jsem vaši rozmluvu tam dole, v operační místnosti. Vím, že Gregarov a Kilbee říkají, že základny jsou v zemi toho druhého. Ještě než bylo přerušeno přímé spojení, stihl jsem o tom uvědomit Ženevu. Jak Rusko, tak Amerika budou během čtyřadvaceti hodin zcela odzbrojeny!"

"Skutečně?" zeptal se Palfrey.

"No jistě! Sám víš nejlíp, že se to stane!"

"O co jde?" zeptal se potichu Kilbee a zamířil k Palfreyovi.

"Doktore Palfreyi..." začal Gregarov.

"Máš pravdu, Jime," skoro zašeptal Palfrey.

"Půjdeš teď za premiérem?" naléhavě se zeptal Kennedy.

"Jakmile budu mít čas."

"Proboha, Sape, nezdržuj to!" křičel Kennedy. "Prendergast doslova běsní, když mi volal. Jestli si nedáš pozor, přijdou pro tebe a odvedou tě na Downing Street. Stane-li se to, pak rozpoutáš krizi, kterou už nezastavíš. Nemůžeš si dovolit otevřený konflikt s britskou vládou. A pamatuj..."

"Nemyslím, že bych zapomínal..."

"Palfreyi?" Kilbee dýchal Palfreyovi na krk a jeho ruka mířila k telefonu, jako by chtěl hovor přerušit.

"Sape!" takřka zoufale volal Kennedy. "Budou-li Rusko a Amerika odzbrojeny, pak jediná schopná jaderná velmoc bude Velká Británie! Budeme moci..." Kennedy na chvíli ztichl, jako by hledal co nejpřesvědčivější výrazy. "Sape, Británie se tak zase dostane na místo, které jí patří. Budeme moci hlídat celý svět!"

"Budeme? My?" vydechl Palfrey. "Ty si myslíš..." Odmlčel se. "Dobře, Jime. Za deset minut odjedu k předsedovi vlády. Slibuji."

Zavěsil.

Cosí v jeho výrazu donutilo oba muže mlčet. Kilbee zůstal stát s napůl vyslovenou otázkou v pootevřených ústech. Gregarov překvapeně pohlížel na Palfreye. Ten si navlhčil rty a přešel ke kontrolnímu spínači. Dotkl se ho: nikdo v kontrolní místnosti teď nemohl slyšet, co tu bude řečeno. Znovu si olízl rty.

Vešla Joyce s podnosem v rukou. Když zachytila Palfreyův pohled, zastavila se tak prudce, že málem všechno vysypala na zem.

"Co se děje?" vydechla.

"To nejhorší - ta nejhorší věc, jaké jsem kdy musel čelit," řekl Palfrey. "Zrada. Zrada uvnitř Z5. Je to..." odmlčel se. "Je to zvláštní věc," pokračoval, jako kdyby mluvil pro sebe. "Vždycky ten nejslabší článek, vždycky to skončí u lidí. Můžeme vysadit lidi třeba na Měsíci, ale to, na čem skutečně záleží, je, co udělají, když se tam dostanou."

"Palfreyi!"

"Ano, já vím, že vám dlužím plné vysvětlení, na to ale teď bohužel není vůbec čas. Jak to vypadá, je na nás čtyřech - právě že jen my čtyři - a možná že ještě jeden muž." Palfrey vzbuzoval dojem člověka v transu. Náhle jako by se probral: "Je to tak, že momentálně pouze my čtyři a ještě jeden člověk - Stefan Andromovič - držíme budoucnost světa ve svých rukou. Velmi stručně jde asi o to, že jistá skupinka Britů revoltuje proti nynějšímu postavení Anglie jako druhořadé velmoci. Tihle lidé převzali kontrolu nad Nejvyšším mezinárodním sborem," odmlčel se.

"Není čas. Teď musíte udělat tohle: Běžte nahoru za Jimem Kennedym - musíte ho zneškodnit. Použijte jakoukoli metodu, musíte ale zajistit, že nepošle žádnou zprávu. "Joyce..." těžce polkl a pohlédl na dívku. "Joyce, bude nejlépe, když půjdete první. Řekněte Jimovi, že považuji za nutné, aby Gregarov a Kilbee byli drženi pod zámek. Řekněte mu, že jsem je poslal nahoru, nadýchat se trochu čerstvého vzduchu, a že je musí zadržet, až se budou vracet dolů. Je to jasné?"

"Ano."

"Co když tomu Kennedy nebude věřit? zeptal se Gregarov.

"Nemá jediný důvod," odvětil Palfrey. "Musíte využít momentu překvapení a zneškodnit ho. Potom musíte bránit kontrolní místnost proti jakémukoli útoku. Nikdo nesmí dovnitř, ani ven. Je to jasné?"

"K čemu to bude dobré?" ptal se Kilbee.

"Poskytne nám to nějaký čas, který zoufale potřebujeme," řekl Palfrey. "Nevěřím, že dostaneme spojení se Ženevou. Myslím si, že Kennedy lže." Palfrey na chvíli zavřel oči. "Přijdu za vámi do pěti minut."

"Kam jdete?" zeptal se Kilbee.

"Andromovič," řekl bez souvislosti Palfrey, "je někde tady zřejmě vězněn." Otočil se a vyšel z místnosti, nevšímaje si ničeho. Prošel chodbou vedoucí k vyšetřovací místnosti a zastavil se u jejích dveří. Nebyly zamčeny. Vstoupil dovnitř

a rozsvítil. Vzpomněl si na zhroucenou postavu Joyce Morganové - jak je to už dlouho? Zdálo se mu, že celé věky. Zamířil k protějším dveřím a pokusil se je otevřít. Byly zamčené. Vytáhl klíče a chvíli počkal; nebylo slyšet žádný zvuk. Odemkl dveře, ale neotevřel je. Pozoroval kliku, ale nestiskl ji. Potom vykročil, znovu stiskl kliku a kousek po kousku otevíral dveře. Potichu zavolal:

"Stefane!"

Uslyšel nějaké šustění a pohyb.

"Stefane!" zavolal znovu. "Myslím, že už vím, co se stalo. Jim Kennedy pustil Evu Mildmayovou a jejího přítele. To oni tě tu zavřeli."

Kdyby se nyní mýlil a Stefan by tady nebyl, pak by ztratil všechnu naději. Stál v pootevřených dveřích a stále si nebyl jist.

"Sape," vydechl Stefan, který se objevil ve dveřích.

"Stefane," řekl Palfrey přidušeně. "Z mé strany se nemusíš ničeho bát. Přisahám, že vůbec ničeho! Myslel sis, že v tom jedu, vid'? Proto - proto jsi ke mně nebyl upřímný. A já jsem si zase myslel, žeš přešel na druhou stranu. Oba jsme se mýlili. Zrádce je Kennedy. To on zavinil, že jsem tě podezíral, i to, že ty jsi podezíral mě. Nevím ale, kdo stojí za Kennedyem. Myslím si však, že na to brzy přijdu. Teď potřebuji tvou pomoc."

Stefan prošel se skloněnou hlavou dveřmi, potom upřel své zářící oči na Palfreye a zeptal se: "Co mám udělat?"

20. kapitola

Setkání

"Vezmeš si to tady na starost," odpověděl Palfrey. "S Gregarovem a Kilbeem - jedinými dvěma lidmi, kterým můžeme důvěřovat. Dokážeš to?"

"Doufám."

"Musíš to dokázat," pokračoval Palfrey. "Musíme udržet spojení s Washingtonem, Moskvou a Ženevou. Myslím si," na chvíli se odmlčel, jako kdyby nemohl unést to, co muší říct. "Myslím si, že všechny tři velmoce musíme upozornit na to, že hlavní nebezpečí přichází z Anglie." Zamnul si ruce. "V Ženevě to nejspíš už vytyšili, vid'?"

"Ano, Sape."

"Proto jsi tedy..." znovu se odmlčel. "Nevadí. Důležité teď je udržet ústředí. Můžeme se ještě na někoho z našich lidí spolehnout?"

"Jen na jednoho, alespoň myslím."

"Kdo je to?"

"Alice Helbertová."

"Hellisser ne? Ani Sam?" zeptal se Palfrey.

"Jsem si jistý jen Alici," odpověděl Stefan. "Jestli to tu nebudeme muset držet dlouho, pak to ve třech zvládneme." Byli na půli cesty ke schodišti. "Za předpokladu, že Kennedy je skutečně..."

Nahoře na schodech se objevila Joyce. Oči se jí leskly vzrušením, ale byly beze strachu. Pokynula jim, a když už byli blízko ní, pronesla potichu:

"Dostali ho."

"Nějaké problémy?" zeptal se Palfrey.

"Snažil se je zastřelit, ale plukovník Kilbee mu vyrazil zbraň z ruky."

"Nějaké další novinky?"

"Ne."

"To je dobře," řekl Palfrey. "A díky!" Vstoupil do kontrolní místnosti a spatřil Kennedyho přivázaného k židli přistavené ke zdi; Gregarov stál vedle něho a Kilbee seděl na stole a listoval v jakýchsi papírech. "Kilbee," řekl Palfrey, "tady jsou přímé linky do Evropy a Ameriky a také krátkovlnná vysílačka. Můžete to sledovat a přijímat zprávy?"

"Ovšem."

"Takže to zvládnete?" ujistil se Palfrey. "A major Gregarov..."

"Sape," řekl příškrčeným hlasem Kennedy. "Neuvědomuješ si, co děláš. Zahazuješ největší příležitost, jakou tahle země kdy měla. Mohla ovládnout svět!"

"Chápu," přikývl Palfrey, "měli jsme největší šanci stát se vládnoucí mocností světa, ano."

"Chápeš to?" ozval se Kennedy. "Tak proč tomu nepomůžeš?" Palfrey se od něho odvrátil. "Majore Gregarove, chci, abyste kontaktoval Kreml a sdělil jim, ať považují všechny zprávy, které za uplynulých osmačtyřicet hodin obdrželi od Z5, za nedůvěryhodné. A také to, že naprosto spolehlivé zprávy obdrží během příštích dvanácti hodin. Sdělte jim dále, že se sejde britský kabinet, a že jeho rozhodnutí bude bezprostředně tlumočeno Ženevě. Zaměstnancům Nejvyššího mezinárodního sboru do té doby nebudou poskytnuty žádné zprávy. Stejně poselství pak předejte i Washingtonu."

"Ano, jdu na to."

"Sape, měl by sis pospíšet," naléhal Stefan.

"Ano. Vezmu s sebou Hellissera a Sama. Usnadní ti to práci." Kývl hlavou a vyšel ke dveřím. Z druhé místnosti v té chvíli vstoupil Hellisser. "Ahoj, Jeffe," řekl Palfrey, jako by se nic nedělo. "Prý se mám dostavit do Downing Street..."

"Okamžitě!" vykřikl Hellisser. "Prendergast už úplně pění! Sam čeká dole s autem."

"Pojedeš se mnou?"

"Budeš potřebovat osobní stráž," řekl Hellisser zlověstně.

Vyšli z domu a připojili se k Samovi stojícímu u auta. Palfrey nastoupil a všiml si, že ulice je úplně vylištěná, jen tu a tam zůstaly vraky aut. Palfrey se usadil spolu s Hellisserem na zadním sedadle vozu.

"Nevíš, co se stalo se Stefanem?" zeptal se Palfrey.

"Naposled jsem ho viděl, když šel ven," lhal klidně Hellisser a Palfrey to dobře věděl; není tedy naděje, že by se na něj mohl spolehnout. Hellisser si také jistě myslí, že slouží dobré věci. Tak jako Kennedy a všichni ostatní. Nedokázali pochopit svět jako celek, ač právě od nich se to očekávalo. Palfrey se pohodlně usadil a vzal si nabízenou cigaretu.

"Myslíš, že už je po nebezpečí?" zeptal se Hellisser. "Rozhodně ne!"

Víc už Palfrey neřekl. Auto přijelo k parkovišti blízko Downing Street, kde postávalo v napjaté pozornosti několik stovek lidí. Palfrey rychle přešel po dláždění k vchodu číslo 10. U dveří stál policista. Dveře se otevřely a objevil se Prendergast.

"Takže ses konečně uráčil přijít," pronesl jízlivě.

"Nakonec se mi to přece jen podařilo," odvětil klidně Palfrey. "Nechal jsem je čekat dlouho?"

"Zatraceně dlouho!"

"Nic si z toho nedělej," řekl mírně Palfrey. "Měl jsem dost práce, víš."

Prendergast na to nic neřekl a následoval ho dovnitř. Ve dveřích zasedací síně kabinetu se objevil Marjoribanks a jeden z mužů jeho Zvláštního oddělení.

"Zdravíčko," usmál se Palfrey. "Koukám, že všichni hlavouni jsou dnes na nohou."

"Taky je to potřeba," zabručel Prendergast.

"Ano, Sape," přikývl Marjoribanks, "dej na chvilku ruce nahoru. Někdo vyhrožoval premiérovi a mám příkaz každého prohledat." Přejel Palfreyovi rukama po těle. "Žádná zbraň!" ohlásil.

"Tentokrát ne," řekl Palfrey. "Myslel jsem, že se mi věří..."

"Neber si to tak," pokrčil rameny Marjoribanks.

"Neztrácejte čas žvaněním," nařídil jim Prendergast.

Jeho chování bylo arogantní a panovačné, ale Palfrey neprotestoval. Otevřel dveře do předsálí jednací síně kabinetu. Bylo odtamtud slyšet hlasy. V předsálí sice nikdo nebyl, ale na stole stál magnetofon, který zaznamenával, hovor z vedlejší místnosti. Palfrey zamířil ke dveřím, ale Prendergast ho předešel a zaklepal. Když pak otevřel, nastalo uvnitř místnosti ticho a Palfrey vstoupil. Spatřil tučt mužů otáčejících k němu pohledy.

"Doktor Palfrey, pánové," oznámil Prendergast.

"Omlouvám se, že jsem se opozdil, pánové." Pokývl předsedovi vlády hlavou a pak pohlédl na Mildmaye sedícího na protější straně stolu. Vedle předsedy vlády seděli Horden a Bullen. Premiér vypadal, jako by zestárl o deset let od té doby, co ho Palfrey viděl naposledy.

"Předpokládám, že jste k tomu měl vážné důvody," řekl premiér. "Posaďte se, prosím." Palfrey si sedl na židli mezi premiérem a Mildmayem. Chvilu bylo ticho a pak promluvil předseda vlády: "Rozumím tomu tak, Palfreyi, že vaše ústředí bylo zneužito generálem Mildmayem a jeho lidmi. Nebo se mýlím?"

"Je tomu tak, pane," souhlasil Palfrey.

"Vy jste však do toho nebyl... nebyl zapleten?"

"Oklamali mě," odvětil Palfrey a pohlédl na Mildmaye. "Velmi ošklivě mě oklamali, pane."

"Věděli jste, že ženevské ústředí Nejvyššího mezinárodního sboru cosi tušilo od okamžiku, kdy vaše stanice nezaregistrovala neidentifikovatelný předmět 87G?"

"Nevěděl - byl jsem totiž jedním z podezřelých, ačkoli jsem sám poslal pro Andromoviče..." pokračoval Palfrey.

"Předpokládám, že generál Mildmay věděl, že Andromovič sem přijel pátrat; proto také Kennedy Andromoviče zneškodnil a pustil generálovu vnučku a jejího přítele. Věděli jste, pane, že centrum této organizace bylo po celou dobu v Londýně?"

"Ano, ovšem. Předseda vlády si je toho nyní už plně vědom," skočil jim do řeči Mildmay. "Vysvětlil jsem jemu i členům kabinetu, jak bylo vše zorganizováno. Rovněž jsem jim řekl, že mám možnost vyvolat reálnou jadernou explozi, nikoli jen simulovanou. Mohu zpustošit Londýn. Jasně, Palfreyi?"

"Až příliš jasně."

"To doufám," přikývl Mildmay s uspokojením. "Dostal jste mé předchozí poselství? Bylo sice nutné zahájit útok dřív, než jsem původně plánoval - to kvůli podezření Ženevy, ale nevadí. My - a teď mluvím za všechny tady - my očekáváme, že nám teď ve všem vyjdete vstříc."

"Skutečně?" řekl Palfrey.

"Palfreyi," pronesl chladně předseda vlády, "celé britské ostrovy jsou pod přímou hrozbou totální destrukce. To znamená, že odhadem padesát miliónů lidí je v akutním nebezpečí jaderného útoku a všechny sousední země jsou navíc ohroženy radioaktivním spadem. A jestliže bude zničena Velká Británie, pak je v přímém nebezpečí vlastně celý svět."

"Obdivuhodně řečeno," poznamenal polohlasem Mildmay. "Obdivuhodně." Předseda vlády na něj pohlédl a vůdce Mildmayových pochodů odvrátil tvář a hlučně se vysmrkal.

"Zabrání-li generálu Mildmayovi cokoli opustit tuto místnost, nebo stane-li se mu něco cestou odtud do jeho... ústředí..., pak bude jeho hrozba uskutečněna," pronesl premiér. "Máme jen velmi omezený výběr."

"Vůbec žádný, pane předsedo vlády," opravil ho klidně Mildmay.

"Generál Mildmay nám své ultimátum předložil jako jakousi příležitost," pokračoval předseda vlády. "Domnívá se, že zbytek světa bude zcela odzbrojen a že Nejvyšší mezinárodní sbor bude zbaven veškeré moci. Na jeho místo pak nastoupí Velká Británie, která jako jediná bude vlastnit jaderné zbraně a bude tedy působit jako neotřesitelná autorita." Po chvíli dodal: "Získáme tak postavení, které jsme měli koncem devatenáctého století: budeme vládnoucí mocností

světa. Co si jako světová policie..."

"Tentokrát za to však dostaneme zapláceno," přerušil ho Mildmay. "Nepodceňujeme všechno to, co jsme v minulosti udělali pro svět zadarmo. Velká Británie si na sebe brala obrovskou odpovědnost, dostalo se jí ale velice malé odměny. Ve skutečnosti nám jedna země za druhou prokazovaly svou vděčnost tím, že ukusovaly kus ruky, která je krmla. Zajímalo by mě, Palfreyi, jestli mi rozumíte. Víte, co mám na mysli? Například skutečnost, že jsme svět už dvakrát zachránili od absolutní katastrofy! V posledních dvou světových válkách! Jiné státy přece tak dlouho a tak zbaběle váhaly! Pokud mi rozumíte, měl byste mít stejné pocity hořkosti jako já. Je to přece strašná nespravedlnost!

Svět má vůči Velké Británii a britskému impériu obrovský dluh, který nikdy nemůže splatit. A co víc! Svět nepocítí uje ani nejmenší chuť něco splácet! Postupně tak ztrácíme nadvládu v Africe, v Indii, na celém světě. Ztrácíme vše, co jsme kdy získali krví, potem a našimi schopnostmi. Jiné státy se vplížily na trhy, které jsme my vytvořili. Není v tom strašné pokrytectví, jestliže se k nám některé země chovají přátelsky, jak tvrdíme o Americe, nebo neutrálně, jako Indie, či nepřátelsky, jako - jak si alespoň myslím - Rusko, a přitom nám kradou naše trhy? Za svou svobodu jsou vděční našemu obchodu, jsou nám zavázáni za samotnou svou existenci - a ti nevděční darebáci nás vyhazují z trhů v těch částech světa, které jsme my objevili a my rozvinuli!"

"Zamyslete-li se nad tím, co udělali," pokračoval Mildmay, jako by držel řeč k mohutnému davu, "co uvidíte? Jen šířící se chaos! Africké země, které pod naší vládou žily šťastně a v míru, jsou zmítány revolucemi a místními krvavými válkami. Tam, kde byla dobrá, čestná a spravedlivá vláda, jsou dnes diktátoři a na místech moudrých mužů sedí idioti. Spojené národy přiznávají kterémukoli malému, bezvýznamnému státu takový hlas, jaký má naše velká slavná země. Žijeme pod neustálým tlakem studené války. Svoboda, kterou jsme dali světu, je světem ničena. Domnívám se a myslím, že musíme znovu získat nadvládu nad světem.

Vede k tomu jen jedna cesta. Byla nalezena díky britským fyzikům. Byl to Davis, který ji objevil. Když skončil svou práci, byli jsme nuceni se ho zbavit - nebyli jsme si jisti, na které straně stál. To Lacost je jiný případ; ten Lacost, kterého jste poslali na Jodrell Bank, povede nyní všechny operace na stanici Listener TEN-3. Stejně jsme využili i Kennedyho. Nechápal sice přesně, co dělá, naučil se ale správně mačkat správná tlačítka a spínače."

Mildmay se odmlčel, dívaje se na předsedu vlády a na každého muže za stolem. Nakonec se jeho pohled zastavil na Palfreyovi. Pak se zeptal:

"Palfreyi, považujete se za skutečného vlastence? Jste-li jím, pak vás můžeme pověřit posledním úkolem. Je na vás přesvědčit Nejvyšší mezinárodní sbor, že další odpor je zbytečný. Svěříme vám tu misi; pojedete do Ženevy, chcete-li, i s tím Rusem Andromovičem. Pojedete jednat s lidmi, které znáte. Jste pravděpodobně jediný, komu je možné svěřit ten úkol; vy je dokážete přesvědčit o tom, že nemluví naprázdno. Jestli se nepoddají, použijí všechny zbraně, jež mám, abych je dostal na kolena.

To by ovšem znamenalo obrovské krveprolití a destrukci, jaké jsme dosud nepoznali. Rozumíte? A nezapomeňte zdůraznit, co na druhé straně můžeme nabídnout: vládu zákona a pořádku založenou na tradici tohoto národa. Našeho národa - Anglie!

Měl byste být poctěn, že můžete přinášet takové poselství. Budete jednat jako vyslanec svého národa!

"Tak co, Palfreyi?"

Všichni přítomní upřeli své pohledy na Palfreye, který je přímo fyzicky vnímal. U dveří viděl Prendergasta a pomyslel si, že je jistě také na Mildmayově straně. Hordenem a několika dalšími si nebyl jist. Zajímalo by ho, co by našel v jejich hlavách a srdcích.

Nejhorší bylo pomyšlení, že premiér i členové kabinetu jsou snad už Mildmayem přesvědčeni; že jejich strach z následků případného odporu byl tak velký, že se nechali zlomit. A že svou poddajnost chápou jako odpovědnost vůči lidstvu.

Bude mít předseda vlády ještě vůbec mravní sílu k odporu? A co Bullen? Nevypadá snad Horden, že naslouchal s rostoucím souhlasem tomu, co Mildmay říkal?

Jestli oni ustoupí, co může on, Sap Palfrey, dělat?

V duchu uviděl toho řidiče, který ho málem přejel, i pohyb člověka, který odpálil bombu v Bannermanově garáži. Ti lidé a patrně řada dalších byli odhodláni i zemřít pro Mildmayovu představu budoucnosti světa. A pak si představil lidi, kteří jsou absolutně oddáni věci světové jednoty, světového míru a vzájemné spolupráce všech zemí.

Pod hrozbou jaderné války by byly zničeny staré hodnoty, uvolněny staré vášně a oživena stará pýcha a předsudky. Cítil se velice, velice unavený a čekal na premiérovo vyjádření.

21. kapitola

Posel

Palfrey vnímal, jak vzrůstá Mildmayova netrpělivost a díval se na nervózního Prendergasta. Předseda vlády hleděl upřeně před sebe. Horden sedící vedle něho kašlal a Bullen seděl předkloněný s lokty na stole a obličejem v dlaních. Nikdo nemluvil a nikdo se nehýbal.

Palfrey se postavil.

"Říkáte tomu pocta, že ano?" zeptal se.

"Ovšem, je to velká pocta," odpověděl Mildmay.

"Chápu, co po mně chcete, generále," pronesl Palfrey. "Ale před tím než odpovím, mohu..."

"Neposlal jsem pro vás, abyste tu debatoval, Palfreyi," přerušil jej tvrdě Mildmay.

"O tom jsem přesvědčen," přikývl Palfrey. "Avšak než odpovím, směl bych vědět, co po mně žádá předseda vlády? A jeho kabinet? Pojedu do Ženevy jako váš vyslanec, nebo jako vyslanec své země? Domnívám se, že je v tom významný rozdíl." Lehce se naklonil nad stůl a přehlédl všechny ty napjaté tváře, až se pohledem zastavil u předsedy vlády: "Co mi doporučujete, pane?"

"Souhlasím, Palfreyi," řekl premiér. "Máte zcela pravdu. Než však odpovím, musím znát názor svých kolegů."

"Není tu místo pro dva názory," prohlásil Mildmay. "A ani čas..."

"Začneme po mé levici," pokračoval předseda vlády. "Názorem ministra zahraničních věcí. Hughu..."

"Není třeba se ptát," řekl Horden.

"Také si myslím," zavrčel Mildmay.

"Nedávno," pokračoval Horden, "jsem o této otázce s Palfreyem hovořil. Nikoli detailně, ale principiálně." Pohlédl naléhavě na Palfreye. "Nesouhlasil jsem s vámi, Palfreyi. Nevím, jaký názor zastáváte dnes, ale já se tehdy mýlil. Svobodně to přiznávám. Než bych se podřídil takovému diktátu, raději bych se zabil..."

"A co padesát miliónů ostatních?" zeptal se Mildmay.

"Já za ně neponesu odpovědnost," zamračil se Horden. "Ale vy ano!"

"Drahý Hordene..."

"Děkuji, generále," přerušil ho zostra předseda vlády. "V pořádku, Hughu, známe tvůj názor. Stevensone?" Obrátil se na ministra války. "Jaký je váš názor?"

"Souhlasím s Hordenem," řekl prostě Stevenson.

"To nedovolím," vykřikl popuzeně Mildmay.

"V této chvíli jsem ještě předsedou vlády já," řekl premiér. "Prendergaste, ustupte!"

"Ale..."

"Řekl jsem snad, abyste ustoupil!" Premiér počkal, až Prendergast ustoupil a pak se obrátil k rudovlasému Howellovi sedícímu vedle Palfreye; byl to ministr dopravy.

"Nemůžeme to udělat," řekl Howell. "Je to naprosto nemožné. Souhlasím s Hordenem."

Palfrey cítil, jak mu buší srdce vzrušením. Zdálo se mu, že totéž vzrušení vidí i ve výrazu předsedy vlády. Sledoval Mildmaye a Prendergasta, zatímco ministři jeden za druhým stručně prohlašovali: "Souhlasím s Hordenem." Viděl Mildmaye, který jen s krajní nevolí přemáhal svou roztrpčenost. Viděl Prendergasta: vypadal, jako by se chystal čelit fyzickému napadení.

"Bullene?" zeptal se premiér.

"Než bych Palfreye nechal odejet do Ženevy, zlámal bych mu raději vaz," řekl Bullen.

"To je šílenství!" křičel Mildmay, který mezitím vyskočil na nohy. "Musíte jim domluvit, premiére!"

"Rozhodnutí kabinetu je jednomyslné," uzavřel premiér. "A já s ním plně souhlasím. Svět nesmí řídit svými příkazy megaloman. A je naprosto lhostejné, že on sám si o sobě myslí, že má pravdu a že jeho úmysly jsou čisté!"

"Jste šílenec!" vykřikl Mildmay. "Pochybujete o tom, že udělám, co říkám, co? Ukážu vám! Na mnoha místech této země jsou připraveny k výbuchu jaderné hlavice. Jedna z nich je na ostrově Wight. Až ten ostrov zmizí v moři, přijdete snad k rozumu! Prendergaste, zavolejte do kontrolního centra." Ukázal na telefon, pak ale vykřikl: "Ne! Zavolám tam sám." Horden vyskočil.

"Zastavte ho," vykřikl, "zastavte ho..."

Ustoupil, protože Prendergast na něho namířil pistoli. Ostatní klidně seděli. Prendergast nedokázal snést premiérův pohled, ale svou pistoli držel pevně.

Mildmay zvedl sluchátko, které mu Prendergast podal. Vytočil číslo a čekal.

"Kennedy?" řekl najednou. "Tady je Vůdce. Jednání si vyžaduje další důkaz. Vyhod'te do vzduchu oblast 17."

Odmklčel se.

"Slyšel jste!" vykřikl. "Říkám vám..."

Odhodil sluchátko, odstrčil od sebe telefon a hleděl na Palfreye s očima plnými hrůzy a nenávisti.

"Co se děje?" vykřikl Horden, "co se stalo?"

"Agenti NMS převzali kontrolu nad Listenerem TEN-3," vysvětloval Palfrey. Na jeho tváři se objevil úsměv. "Všechny jaderné hlavice Velké Británie jsou zase pod naší kontrolou. Mildmay a jeho lidé jsou bezmocní."

Všiml si, že Mildmayova ruka vklouzla do kapsy. Jeden z ministrů vyrazil Prendergastovi pistoli z ruky, ten ale stačil přiložit dlaň k ústům, zaklonil hlavu a polkl.

Mildmayovi vypadla z ruky bílá pilulka. Vůdci se, nepodařilo spáchat sebevraždu...

"Skutečně není důvod, proč byste mi měli blahopřát," řekl Palfrey předsedovi vlády, Hordenovi a ostatním o hodinu později. "Nechal jsem se tahat za nos až do okamžiku, kdy jsem si uvědomil, že se něco děje se Stefanem Andromovičem - přestal mi věřit. Nejdřív jsem si myslel, že se nechal zmást nějakým Mildmayovým trikem. Pak jsem se ale sám sebe zeptal, zda Andromovič náhodou nemá nějaký důvod podezírat mě. A jestli ano, pak nejspíš proto, že se něco muselo změnit v ústředí Z5. Nedovedl jsem si však představit, co to mohlo být. Nakonec se ukázalo, že zrádcem byl Kennedy - operační šéf Z5. Řekl mi totiž, že předal Stefanovi určitou informaci - takže si ji buď Stefan nechal pro sebe, nebo Kennedy lhal. Jakmile jsem připustil možnost, že je to Kennedy, začal jsem mít jasno. To, že se nejlepší odposlechové stanice nepodařilo registrovat NP 87G, byl jasný signál, že v londýnském ústředí něco neklape. Měl jsem podezření, že je tam špión, ale jistotu jsem získal až v okamžiku, kdy bylo jasné, že většina personálu přešla na Mildmayovu stranu. Když Gregarov přišel s tím, že ty základny jsou v Americe a Kilbee tvrdil, že jsou v Rusku..."

Odmlčel se a za chvíli dodal: "Pane, jsem přesvědčen, že všichni naši lidé, kteří podlehli Mildmayovi, jednali v přesvědčení, že konají menší zlo. Mysleli si, že má-li být obětována svoboda, nebo existence, měla by to být svoboda..."

"Ano, ano, chápu," přikývl předseda vlády. "Zajímalo by mě jenom..." Odmlčel se. "Nevadí. Blahopřeji, Palfreyi. Srdečné díky. Díky za všechny... všechny lidi."

"Rád bych vám, doktore Palfreyi, upřímně řekl, že mi bylo ctí pracovat s vámi. Velkou ctí. Mnohému jsem se naučil. Požádám naše představitele, aby našli způsob, jak ocenit velkou službu naší zemi a všem zemím světa. Doufám, že budete pozván do Moskvy, abyste byl vyznamenán, jak náleží," přednesl obřadně Gregarov. Stisk jeho ruky byl tak silný, že Palfreye až zabolet.

"Totéž za mou osobu," řekl prostě Kilbee. "Možná jen jednu poznámku, doktore."

"Jakou?" vyzvídal Palfrey.

Stefan, který s nimi seděl, rozhodil rukama.

"Víte, Mildmay toho nařechnil spoustu o tom, jak máme být Britům vděční za svobodu," pokračoval Kilbee. "A - je to tak, krucinál!"

"Svoboda patří každému člověku," poznamenal klidně Palfrey.

"Andromovič toho udělal stejně jako já, i když o tom tolik nemluví. A v Ženevě..."

"Dobrá, dobrá," usmál se Kilbee. "Mám snad právo na názor, ne?" Podal si ruku s Palfreyem a Stefanem a zeptal se: "Je pravda, že si u sebe necháte Joyce Morganovou?"

"Máte za to, že bych jí snad neměl věřit?"

"Dobře víte, že ano," prohlásil Kilbee. "Ale jestli se jí chcete zbavit, tak ji rovnou pošlete do Států."

Palfrey se zasmál.

Gregarov s Kilbeem odešli v družném hovoru z místnosti. Hned nato vešla Joyce a řekla:

"Odešli, doktore Palfreyi. Podepsali svou zprávu, jak jste žádal. Mám také prohlášení generála Mildmaye a jeho vnučky. Chcete si je poslechnout?"

"Zkusím to," přikývl Palfrey.

"Dobrá. Generál Mildmay založil svou kampaň pochodů v době, kdy ještě pracoval v armádě," řekla Joyce. "Vyznával jednu věc, dělal však druhou. Vyznával odzbrojení, zatímco pracoval pro zbrojení. Podle záznamů nalezených v kontrolní místnosti Z5... ty záznamy zatajil Kennedy..." odmlčela se. Po chvíli dodala: "Asi pět set Mildmayových spolupracovníků tušilo, o co mu vlastně jde... Bohužel musím říct, že nejvýznamnější členové jeho štábu byli zde, v budově."

„Já vím," povzdechl si Palfrey. „Já vím. Nechte tu zprávu přepsat, Joyce." Usmál se na ni. Odešla, vysoká a štíhlá, a on si znovu vybavil Drusillu.

Stefan listoval seznamy agentů Z5.

"To bude náš první úkol, Sape. Musíme zjistit, kolika lidem v zahraničí můžeme důvěřovat. Mám strach, že to bude dost zdlouhavá práce."

"To mě nepřekvapuje," souhlasil Palfrey. "Ale naštěstí už na to máme dost času. Myslím, že dokážeme posoudit, kdo je spolehlivý a kdo ne."